

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Det trehornede fortidsdyr, Triceratops, som har ledet tankene hen paa fortidens drager.

„Dragen“, dette forfærdelige uhyre med horn og klør og ildsprutende næsebor, som vi kjender fra saa mange legender, bl. a. fra beretningen om den tapre Sankt Georg, som befriede prinsesse Kleodolinde fra dragens vold, betragtes i almindelighed som et fabeldyr uten nærmere forbindelse med zoologien. Nu har man imidlertid fundet rester av et uddød kjæmpe-dyr som i mangt og meget svarer til de sedvanlige forestillinger om „dragen“, saa man iallfald ikke ganske tør avvise muligheden av at et slikt dyr virkelig kan ha eksistert. Vi bringer her et billede av uhyret, som heter Triceratops; det har et skrækindjagende ydre og en kolossal høide; dets hornagtige hud spiller i alle regnbuens farver, tre vældige horn peker ut fra panden og næsen, og kjævene er skarpe som hummerklør. Det rekonstruerte skelet som ses i hjørnet tilhoire findes i nationalmuseet i Washington i Amerika; det gjør et overvældende indtryk paa alle besøkende.

Benyt tiden

til at utvide Deres kundskaper. Da vet De **altid** at De benytter den **paa bedste maate**. — Den **hurtigste, billigste og mest praktiske** undervisning er nutidens moderne

UNDERVISNING PR. KORRESPONDENCE

efter **Norsk Korrespondenceskoles** metode. Denne undervisning, der som bekjendt foregaar i **Deres eget hjem i Deres fritid**, har mange og store fordeler fremfor mundtlig undervisning, og vi tør paastaa at alle de fag vi underviser i, saavel **merkantile-, tekniske- og landbrugsfag** som **sprog**, kan læres **grundig og med udmerket resultat** pr. korrespondence.

Som et bevis for at denne vor paastand er rigtig, vil vi gjøre opmerksom paa, at **Norsk Korrespondenceskole** nu bygger paa over 5 aars erfaring — at skolen har de dygtigste lærere og de **eneste lærere i landet** som gennem erfaring har indsigt i korrespondence-undervisning — samt at saavel vore elever som presse og fagfolk yder vor skole den mest uforbeholdne ros og anerkjendelse. Vor undervisning er nu delt i 4 afdelinger.

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktor.
Dobbelt bokholderi
Norsk handelskorrespondence
Handelsregning
Skrivning med rundskrift
Stenografi
Norsk I. Norsk II (ny rettskrivning)

C. Sprogavd.:

Ledere: Overl. cand. mag. M. Gran og cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog
Tysk sprog
Fransk sprog
Norsk I (retskr. 1907)
Norsk II (ny rettskrivning)

Engelsk
Tysk
Fransk
Tysk stil
Engelsk stil

handelskorrespondence

B. Tekniske avd.:

Ledere: Ingeniørerne Eugen Lund og Einar Olafsen.
Praktisk regning
Matematik
Mekanik
Bygningstegnere
Elektricitetslære
Maskinlære
Bygningstegnning

Konstruktions- og projektionstegning
Fagtegning for tommermænd
" " murere
" " snekkere
Maskintegnning

D. Landbrugsavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
Jordbrukslære I
Jordbrukslære II
Husdyrlære
Havebrukslære

REKVISITION.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1919—20 (6. skoleaar) samt 5-aarsberetning gratis og franko. tilsendt.

Navn:

Adresse:

figste lærere og de **eneste lærere i landet** som gjennom erfaring har indsigt i korrespondence-undervisning — samt at saavel vore elever som presse og fagfolk yder vor skole den mest uforbeholdne ros og anerkjendelse. Vor undervisning er nu delt i 4 afdelinger.

nu er det netop tiden at begynde. Skriv derfor i Deres egen interesse efter prospekt og plan straks. (Benyt vedstaaende rekvisition eller send brevkort).

Norsk Korrespondenceskole, KRISTIANIA.

Direktor: Ernst G. Mortensen.
Kontor: Handelsbygningen, Drammensveien 20—24.
— Boks 447. —

Clydella[®] Flonel

Regd. Wm. Hollins & Co. London.

er det stærkeste og vakreste til **Bluser, Natdragter og Pyjamas** Viyella Flonel krymper ikke i vask, men bevarer altid sit vakre udseende. Viyella Flonel er verdenskjendt for sin styrke, sit vakre udseende, sin bløde kvalitet og vakre dessins.

For at være sikker paa at faa den ægte Viyella, læg da mærke til, om navnet er paaheftet stoffet eller klædningsstykkerne.

Er det vanskeligt for Dem at lase Viyella, skriv saa til **WILLIAM HOLLINS & CO. LTD.** Newgate Street, London E.C., England som opgiver den nærmeste Detailhandler

RYNKER.

„VENUS“-ANSIKTSBAD er et forsterangs skjønhetsmiddel, der indtrængende anbefales baade gamle og unge. — Ved hjælp derav erhoder man en smuk, ren og frisk teint og bevarer denne langt op i aarene. — „VENUS“-ANSIKTSBAD er fortrinlig mot graablek hud, rød næse eller for stærk ansiktsfarve. „VENUS“-ANSIKTSBAD hindrer huden i at bli slap og poset og endelig er det det bedste eksisterende middel mot rynker, som derved hurtig fjernes. Pris **kr. 3.50** pr. flaske. —

„Janus“, tekn.-kem. fabrik, Rusløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbet. — porto. Med hver forsendelse følger prisliste over samtlige vore skjønhetsmidler og nyheter.

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 ore ifrim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Generende haarvekst

fjernes straks ved bruken av **Dr. Thompsons Depilatorium.**
Kr. 4.25 pr. æske. Porto for utenbys 50 ore.
Wolffs Magasin, Grønsen 10, Kristiania A.

Nilen kem. Fabrik,

Kristiania.
Telegr. adr.: Nilwollo.
Egg-, Bake- og Vaffel-pulver etc.
er og blir bedst.

Tegn abonnement

paa **Allers Familie-Journal** 30 ore pr. nr., kr. 3,75 pr. kvartal.

NORSKE KJØBMAND Forsikringsaktieselskap. TELEFON 265872

BRAND

Sandheten om Hämoes Haar-Kultur!!

Haaret tiltar i vekst, glansfuldhet og skjønhed, og man fritas for at benytte løse fletter og bukler.

Opfinderen er tilkendt *grand prix, Paris, og guldmedalje, London.* Av medlemmer i priskomiteen skal nævnes de herrer: *L. Hartvig, professor i kemi, Dr. Fa Vieira, generalkonsul, Hs. excellence P. Romanos, græsk ambassadør i London.* Fremtvinger fuldent smukke øienbryn, et kraftigt, blankt og smukt haar paa hodet i forbausende kort tid, samt det smukkeste fuldskjæg og overskjæg.

Hämoes Haar-Kultur farver ikke!

Anvendelig baade for *lyst og mørkt haar.* Skjeldnelse og haaravfald ophører straks, og kulturen virker derefter som lindrende føde for haar- og skjæggrødder. HÄMOES HAAR-KULTUR har følgende egenskaper og er derfor idealet av et haarmiddel.

Renser straks hovedbunden for skjæl. Gjør haaret glansfuldt og blødt. Farver ikke, men gir haaret dets naturlige farve efter 10 dages bruk. Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Indeholder ikke fettstof, men en kemisk tilsetning, saa haaret ikke blir tørt og knækker. Er absolut alkoholfri, desinficerende og uskadeligt. Fremstilles kun av opfinderen personlig, saaledes at enhver forfalskning er utelukket.

Haaravfaldet ophørt, skjellet forsvundet.

Fr. N. N., Ramvik, skriver: Vær saa god at sende mig 2 fl. til av Hämoes Haar-Kultur og 3 pulvere til haarvask. Vi synes, at kulturen er utmerket. Haaravfaldet er nu ophørt og skjellet fuldstændig forsvundet. Nyt haar er allerede begyndt at myldre frem, saa vi er meget taknemlige for denne vidunderlige kultur.

Naturlig haarfarve og stor haarvekst.

Fr. A. R., Are, skriver: Vær saa god at sende undertegnede yterligere 1 fl. Hämoes Haar-Kultur samt 6 pulvere. Jeg finder Deres haarmiddel utmerket. Jeg havde i længere tid lidt av haaravfald, og min fortvivelse var stor, da jeg opdagede store bare pletter paa hovedet. Jeg saa da tilfældigt Deres annonce i Allers Familie-Journal og skrev straks efter 2 fl. Hämoes. Efter anvendelse av 1 fl. begyndte mit haar at vokse, og farven er ogsaa blevet betydelig bedre, hvorfor jeg med stor taknemlighet han anbefale Deres haarmiddel til alle, som lider av haaravfald.

Haar, hvor der ikke tidligere fandtes haar.

Hr. C. M., Arvika, skriver: Vil De være saa venlig at sende mig 2 store fl. Hämoes Haar-Kultur. Jeg har anvendt mange preparater til mit haar, men aldrig noget som dette, thi efter den 2. flaskes forbrug var al skjeldnelse ophørt, og haaret begyndt at komme, hvor der ikke tidligere fandtes noget. Jeg anbefaler dette haarmiddel paa det bedste fremfor noget andet.

Fyldigere og mere glansfuldt haar.

Hr. B. S., Røraas, skriver: Hjertelig tak for tilsendte Haar-Kultur. Den er bleven fuldstændig uundværlig for mig nu. Mit haar er blevet saa fyldigt og glansfuldt, at det er mig en stor glæde. Vær saa god hurtigst muligt at sende 3 fl. Hämoes samt 3 pulvere til haarvask.

En taknemlig dame.

Frk. K. H. Nakskov, får tilsendt os nedenstaaende billede og skrevet: Sender Dem hermed mit billede, at De kan se, hvor meget mit haar er vokset efter bruken av **Hämoes Haar-Kultur.** Streken paa billedet viser, hvor meget det er vokset efter bruken. foruten at det er tiltat ganske overordentlig i kraft og fylde. I sandhet et *enestaaende resultat.*

3 fl. Hämoes Haar-Kultur og atter faaet haar, endskjønt min isse var næsten blank. Send mig yterligere 3 fl. Hämoes.

Nyt haar paa 2 maaneder.

Hr. K. H., Bergen, skriver: Jeg er Dem meget taknemlig for Deres gode haarmiddel. Jeg var næsten skaldet, men efter bruken av Deres Haar Kultur myldrede haaret frem paa 2 maaneder. Jeg beder Dem venligst sende mig for 2 kr. pulver til haarvask.

Heit skaldet!

Hr. E. K. Bo pr. Resoyhamn, skriver den 27. 19: I 1917 mistede jeg alt mit haar, saa jeg var aldeles skaldet, likesom frost i ansigtet havde forarsaket store, bare flækker i skjægget, saa der ikke var tegn til skjæg, hvilket var forfærdelig stykt. Jeg hevendte mig til en specialist, men fik til svar, at der intet middel fandtes til at gjengi haar eller skjæg. Jeg forsøgte da Hämoes haar-kultur; en stund efter, at jeg begyndte at bruke det, begyndte først haaret at myldre frem, derefter skjægget som fine dun paa de bare flækker, efter 5 å 6 maaneder var baade haar og skjæg som før, ja haaret baade tykkere og kraftigere end det var tidligere, saa nu er her intet mere, som minder mig om, at jeg har været skaldet, der er her mange, som kan bevidne, hvorfor jeg føler trang til at sende Dem min bedste tak.

Miss Evelyns hemmelighet fjerner rynker
Pris 3,35. — paa en nat. — Pris 3,35.

Hr. Disponent B. P., Christiania, skriver: Selvfølgelig havde jeg ingen tro paa Hämoes Haarkultur; naar man har prøvet alverdens midler uten resultat, har man intet haab. Jeg mistede mere og mere haar for hver dag, der gikk, og jeg saa mig selv i aanden som en skaldet Mand. En Ven at mig fik dog til sidst overtalt mig til at forsøge Hämoes, da man jo nødvendig vil se ældre ut, end man er. Naar jeg skriver alt dette til Dem, er det, fordi Hämoes Haarkultur staar for mig som det eneste sande middel til at frembringe haar, og det kan ikke raabes høit nok til den store offentlighet. Skjønlens forsvand og haaravfaldet ophørte straks, og efter bruken av den 3. flaske kunde jeg merke en meget stor forandring, idet haaret blev kraftigere. Mine venner har lagt merke til denne store forandring og er meget forbausende over dette glædelige resultat. Jeg frembringer herved min bedste tak for dette utmerkede preparat, og jeg vil anbefale alle vantroende (som jeg selv har været) at bruke Hämoes Haarkultur.

Hr. C. J. M., Esplanaden i Arvika, skriver: Jeg har anvendt mange preparater for mit haar, men aldrig noget saadant som dette, for efter 2 og paa 3. flaske er jeg blevet fri for al Skæl, og haaret er begyndt at komme frem der, hvor der ikke for fandtes haar. Jeg anbefaler Deres haarmiddel frem for andre paa det høieste og beder Dem være saa god at sende mig 2 fl. 77 aar.

Fru E. P. Thorhamn, skriver: Vær av den godhet at sende undertegnede 3 flasker Hämoes Haarkultur mot efterkrav. En hjertelig tak til opfinderen av denne utmerkede haarkultur. Undertegnede er fyldt 77 aar, og nyt haar begynder at fylde hele hovedet efter 2 flaskers bruk.

Faas hos vore autoriserede forhandlere over hele Norge samt fra Generaldepotet pr. efterkrav eller mot forutindsendelse av beløpet i frimerker.

I byer, hvor firmaet endnu ikke er indført, antas forhandlere.

A) Hämoes Generaldepot for Norge, **Skippergaten 14**, Telf. 3270. Kristiania.

Hämoes Haar-Alkoholfri. Kultur er

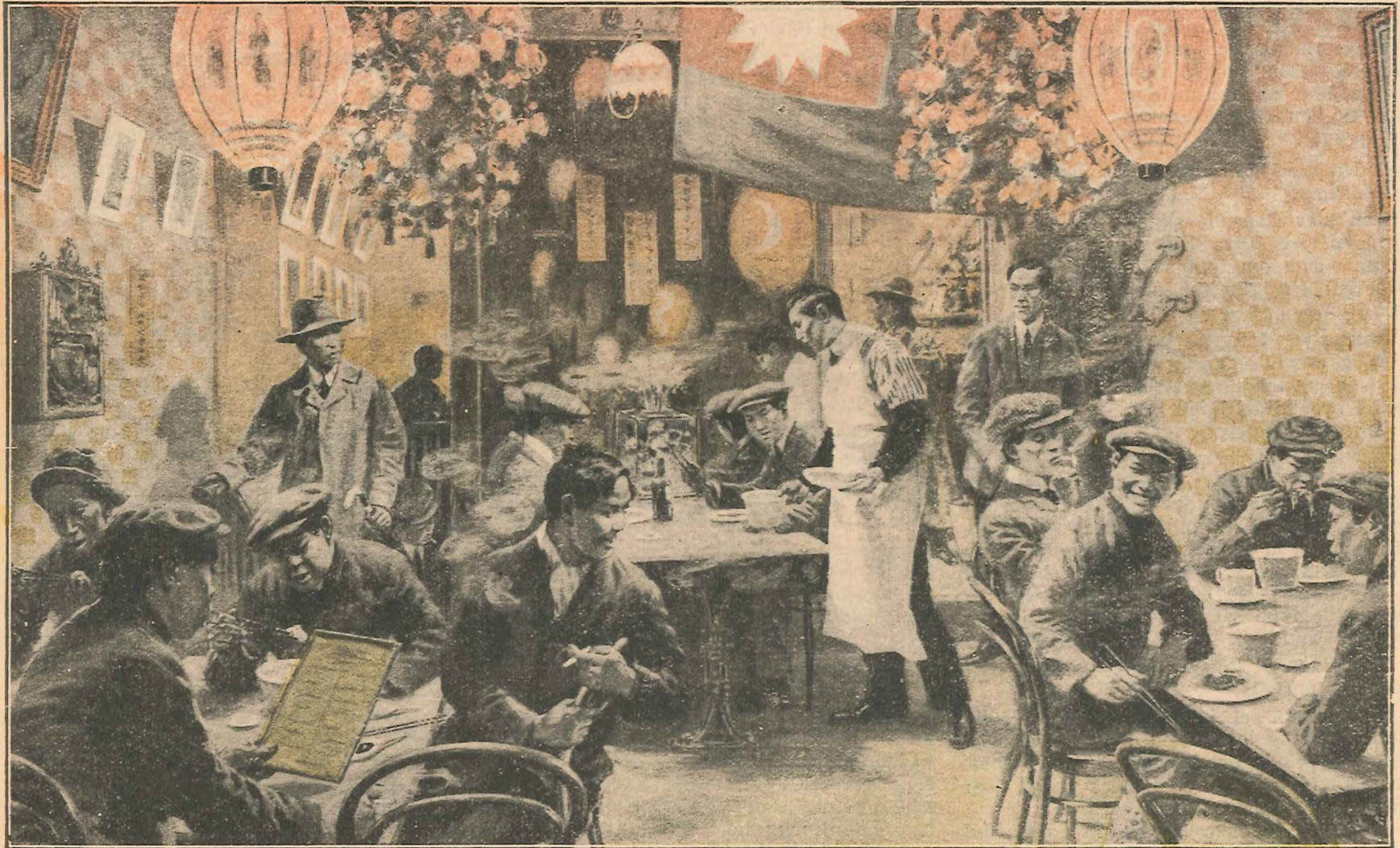
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 13

25 mars 1920.

44 aarg.

Naar „himlens sønner“ møtes paa europæisk grund for at spise ris og haifinner, bambusskud og sjøstjerner. En scene fra en kinesisk restaurant i østkanten av London. — Originaltegning av S. Begg. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Fam.-Journal“.

I en kinesisk restauration i London.

(Til ovenstaaende billede.)

Hvem har ikke lagt merke til hvor hyppig man nu for tiden ser kinesere i hver større by? Tidligere kunde man nu og da se en enkelt gul mand, men han var som regel saa sjelden at han vakte opsigst. Han fulgte kanskje med en artisttrup, han kunde dukke op av maskinrummet paa et skib, eller han kom som tjener hos eller under stor mand som levet i Østen og var paa besøk hjemme i Europa. Nu ser man himlens sønner i flokkevis i hver storby og havneby, mange kommer for at søke arbeide i land, andre for at studere og de fleste kommer som sjømand eller fyrbøtere. Der er amerikanske skiber som næsten udelukkende er bemannet med kinesere og malaiere, og da besætningen ofte skifter, finder man i byer som Marseille, Rotterdam, Liverpool og London hele kinesiske kolonier som kanskje er meget større end det kan se ut, for naar kineseren er paa europæisk grund klær han sig europæisk og klipper av sig pilsken.

Men selv om kineseren trækker i europæiske klær har han allikevel bevart sin forkjærlighet for kinesisk mat, og en europæisk ret vilde smake ham like daarlige som f. eks. syltede kinesiske mus i

hønsestykkene og nudlene op i munnen med pindene. Det eneste europæiske man ser her er cigarettene. Naar kineseren har spist og tændt sin cigarett, og efterat han har suget røken ned i lungene og støtt den ut gjennom næsen, utstøter han et litet, tilfreds grynt, og hans gule ansikt uttrykker da et velvære, som synes at si: Trods det haarde arbeide ombord, trods varme og alt slit nede i fyrrummet har tilværelsen allikevel sine behagelige sider. Han er god og mæt og sitter paa et hyggelig sted og nyder sin cigarett efter at ha spist sin livret. Livet er allikevel værd at leve.

honning vilde smake en europæer. Derfor er der i disse havnebyer og især i Londen aapnet spesielle kinesiske restauranter. Hvis man gaar gjennom det gamle Soho kvarter i London vil man finde franske, italienske, tyrkiske, indiske og alle mulige slags restauranter, men for at finde kineser-spisestedene maa man ut i dokkene, fordi størstparten av kundene er sjømand og fyrbøtere. Synet av en slik kineser-restaurant er meget malerisk og eiendommelig. Under taket henger kinesiske løgter, og paa veggene henger der tavler med rettens navn og prisen malt med kinesiske skrifttegn. Restaurantene er som regel delt i to rum, hvorav det ene er forbeholdt et litt penere publikum, særlig kinesiske studenter og handelsfunktionærer, mens det andre som ligger forrest besøkes av kinesiske matroser, stuerter og fyrbøtere fra skibene i dokkene. Maten som serveres er udelukkende kinesisk. Der er haifinner, unge bambusskud, sjøstjerner, aldeles raatne egg som kineseren spiser med samme appetit som vi spiser gammelost, der er svalereder og kokt tang, men først og fremst naturligvis bøtter, nudler og ris. Al maten er plukket istykker, saa man ikke behøver gaffel og kniv, ske findes heller ikke, men gjestene betjener sig med forbløffende færdighet med to pinder. Yndlingsretten er hønsesuppe med ris og nudler, som serveres i lerkopper, og naar kineseren har drukket ut suppen, hvirvler han med lynsnare bevegelse risen,

hønsestykkene og nudlene op i munnen med pindene. Det eneste europæiske man ser her er cigarettene. Naar kineseren har spist og tændt sin cigarett, og efterat han har suget røken ned i lungene og støtt den ut gjennom næsen, utstøter han et litet, tilfreds grynt, og hans gule ansikt uttrykker da et velvære, som synes at si: Trods det haarde arbeide ombord, trods varme og alt slit nede i fyrrummet har tilværelsen allikevel sine behagelige sider. Han er god og mæt og sitter paa et hyggelig sted og nyder sin cigarett efter at ha spist sin livret. Livet er allikevel værd at leve.

Man kalder det kjærlighet.

Av

II. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Hans Rif hadde hun ikke set. Hun hadde ikke kunnet beslutte sig til at møte ham. Hendes frygt for at se ham blev større og større. Den var blitt aldeles som en sykdom.

Ogsaa idag tok hun en lang spasertur. Hun gik langs bredden av elven paa den smale sti under træerne. Og da hun blev træet, satte hun sig ned paa en stubbe.

Med hændene foldet om knærne stirret hun drømmende ut for sig, utover elven som fløt sagte ved hendes føtter.

Støien fra vandet overdøvet lyden av en hests hovslag. Først da hesten prustende kastet hodet tilbake like foran Pia, saa hun forskrækket op og like ind i Hans Rifs bleke, bevægede ansigt.

Han hadde ogsaa først set hende nu og sindsbevægende ved at se hende fik blodet til at fare op i hans kinder.

Pia sprang skjælvende op og gjorde en bevægelse som om hun vilde flygte. Men med et hop var han nede av sadlen og kom bort til hende.

„Pia!“

Bedende og indtrængende uttalte han hendes navn.

Hun blev staaende skjælvende over hele kroppen, og slynget armen om en træstamme som om hun søkte et støttepunkt. Overvældet skjulte hun ansigtet i sine hænder.

Hans slynget hurtig hestens tøiler om et træ og vendte sig igjen mot hende. En inderlig medlidenshet med hendes hjælpeløshet overvældet ham.

„Vil du flygte for mig nu igjen, Pia?“ spurte han smertelig berørt.

Hun saa sky op paa ham. Uttrykket i hans øine skar hende i hjertet som en legemlig smerte. Han saa saa sorgmodig ut. Han led jo den samme smerte for Liane Brinkens skyld som hun for hans.

„Jeg — aa — jeg blev saa forskrækket — jeg hadde ikke set dig — Dem — jeg — aa, min Gud —“

Hun stammet hjælpeløst og presset hændene for ansigtet.

Han forstod at hun var i et frygtelig sindsoprør og ønsket nu bare at berolige hende og vinde hendes tillid tilbake. Blidt drog han hændene fra hendes ansigt som var blekt og bevæget.

„Nei, Pia — ikke, De — la os si ‚du‘ til hverandre. Saa fremmede skal vi da ikke være for hverandre. Vi skal da være gode venner, ikke sandt? Vil du ikke la mig være din ven? Jeg ber dig saa pent om det. Eller kanskje du ikke anser mig værdig til dit venskab?“

Hun skalv voldsomt, men tvang sig til at være rolig. Og saa vaaget hun sig til at se ham ind i ansigtet. Det var ganske rolig — han hadde vundet herredømmet over sig selv. Hun visste ikke hvad denne ro kostet ham — denne ro som smertet hende saa dypt, fordi den viste hende hvor litet gjensynet med hende betydde for ham. Men hans ro gjengav hende ogsaa sin. Hun klarte til og med ogsaa at fræmtvinge et smil. Skjævelingen kunde hun bære ikke overvinde, og da han fremdeles holdt hendes bænder, merket han hvorledes hun skalv over hele legemet. Det gav ham styrke. Han var sig bevisst sin sande, sterke kjærlighet, som var parat til et hvilket som helst offer.

„Ja,“ sa hun tappert, „vi skal være venner — oprigtige venner — hvis du bare kan tilgi mig.“

„Jeg har ikke noget at tilgi dig — og selv om jeg hadde — saa findes der ikke noget som jeg ikke kunde tilgi dig. Men du maa ogsaa tilgi mig. — Jeg burde ha skaanet dig for al denne tvil. Skjænk mig din tillid igjen, Pia. Tro mig, din lykke gjælder mer for mig end min egen. Jeg forlanger ikke andet end at du aller vil taale mig i din nærhet og vil la mig være

din gode ven og kammerat som før. Alt det andre vil vi glemme.“

Hun suknet lettet. Gudskelov at dette første møte nu var overstaad, det som hun hadde gruet sig for. Nu hadde det ikke været saa ilde som hun hadde ventet. Livet kunde endnu bli vakkert for hende naar han var hendes ven — og saa var hun jo nær ham, kunde se ham og snakke med ham saa ofte hun vilde. Da kunde livet endda faa indhold. Og kanskje hun kunde trøste ham naar han var rigtig trist for den andres skyld.

„Min tillid har du aldrig mistet, Hans.“
„Men du flygtet da for mig og vilde ikke se mig —“

„Ja — det var — det var — fordi jeg skammet mig saa over at jeg brøt mit ord. Men nu er jeg saa glad over at du ikke er sint paa mig — og — ja — for at jeg har set dig igjen. Jeg var saa frygtelig ræd.“

Han blev dypt rørt. Men han tvang sig til at spøke.

„Jeg hadde aldrig trodd du var en slik rædhare,“ sa han smilende.

Hun strøk sig over panden.

„Nu vil vi ikke snakke mer om det,“ bad hun sagte.

„Nei, det skal være glemt. Kan jeg følge dig et stykke?“

„Ja, gjerne, hvis du har tid.“

Saa gik de ved siden av hverandre. Han førte sin hest ved tøilene. De passierte ivrig om likegyldige ting og passet nøie paa at der ikke kom pauser.

Langsamt vandt Pia sin ro tilbake. Men hendes hjerte banket saa høit at hun syntes han maatte høre det. Og sorgen brændte indi hende.

De berørte ikke mer med et ord det som optok dem begge.

Han saa stadig fra siden ned paa det guldskinne hode ved siden av sig. Straahatten hadde hun hængt paa armen. Hun hadde glemt at ta den paa igjen. Den pene, blaa lærretskjole fremhævet trods sin enkelhet hendes slanke linjer. Hun hadde forbausende hurtig lært kunsten at klæ sig smagfuldt.

Det faldt ham funkt at gaa rolig ved siden av hende. Da de naadde korsveien, blev han staaende for at si adjø.

Pia overvandt sig selv til at be ham om at komme til Bøkeholm snart.

„Far længter efter dig.“

Han lovt at komme næste dag.

Pia hadde i sit stille sind baade haabet og frygtet at han vilde følge med hende til Bøkeholm med engang. Men han var allfor oprevet av dette første møte med Pia — meget mer end han vilde indrømme for sig selv. Han længtet efter at bli alene og forsøke at finde sig tilrette med at omgaas hende rolig og behersket.

Han higit av hele sin sjæl efter at ta hende i sine armer og beile til hende med hete, inderlige ord. Men han ante jo ikke at det var netop det han maatte gjøre for at finde den lykke han attraadde. Allikevel haabet han fremdeles at hendes hjerte skulde vende sig til ham naar det først vaaknet til kjærlighet, men han hadde ikke den ringeste anelse om hvor høit han blev elsket.

Pia forekom ham saa rørende ung og uberørt, og han bebreidet sig selv at han hadde villet fængsle hende til sig paa en saa overilet maate.

Han maatte tænke paa den vinterdag da han hadde bedt hende bli hans hustru. Hvor rørende hadde hun ikke været i sin barnslige uvidenshet. Hvor naiv og uskyldig hadde hun ikke været da hun utmalte sig sine pligter, og hvor modløs hadde hun ikke

spurt ham om han trodde han vilde bli fornøid med hende.

Og da han kysset hende — det første og eneste kys de hadde vekslat — da hadde hun fart sammen. Hvor ganske anderledes stod han ikke for hende nu. Hvis hans følelser for hende hadde været likesaa dype og varme som de var nu, saa hadde det kanskje ligget i hans magt at kysse hendes unge sjæl vaaken. Nu stod hun for ham — vakrere og yndigere end den gang — fremdeles like ren og uberørt, men med forstaaelsen av det som trækker mand og kvinde til hverandre og det som skiller.

Han kysset hendes haand til avsked og steg op paa hesten. Med en tvungen, munter hilsen red han bort.

Men Pia gik videre med langsomme, næsten tunge skritt. Da hun ikke kunde se ham mer presset hun hændene for brystet og sa til sig selv: „Aa, bare jeg kunde være likesaa rolig som ham! Bare jeg kunde være tilfreds med hans venskab! Men jeg elsker ham allfor høit — allfor høit! Mit hjerte kan aldrig komme til at banke rolig naar jeg ser ham. Men ikke noget menneske maa ane hvorledes jeg har det — han allerminst!“

Allikevel var hun glad over ialfald at kunne se ham og tale med ham.

Da hun kom hjem fortalte hun sin far at hun hadde møtt Hans, og at det frygtede gjensyn var overstaad. Grevnen glædet sig meget til at Hans skulde komme næste dag.

— — —

Hans Rif kom nu næsten hver dag til Bøkeholm. Han og Pia omgikkes rolig og likefrem og de forsøkte begge at undgaa alt som kunde minde dem om deres tidligere forhold.

Allikevel blev det stadig tungere og tungere for dem at skjule sine virkelige følelser. Fra dag til dag slog deres kjærlighet dypere røtter.

Naar hun saa hans komme, løp hun først op paa sit værelse for at vinde ro og fatning til at møte ham.

Hans syntes hun for hver dag blev mer og mer yndig og tiltrækkende. Over hendes væsen laa der en elskelighet som fik blodet til at bruse gjennom hans aarer.

Han behandlet hende med en ridderlig høflighet som ofte jaget blodet op i hendes kinder. De red ofte ut sammen, og deres ridelurer var dem baade til glæde og til sorg. Grev Bøkeholm lot dem gjøre ganske som de vilde. Ogsaa han haabet stadig at Hans allikevel skulde bli hans svigersøn. Han fulgte ofte Pia hemmelig med øinene og undertiden forekom det ham at hendes blik fulgte Hans med et sorgmodig uttryk naar han gik, og at hendes øine lyste med en længselsfuld glans naar han kom. Av og til kunde han høre hende utstøte et stille suk.

Hun var ham en gaade. Der var noget uforstaaelig i hele hendes væsen.

Han talte til Hans om det, men denne bad ham bare la Pia være i ro og ikke prøve paa at paavirke hende i nogen retning. Ogsaa for Hans var Pias væsen ofte en gaade — men den rigtige løsning fandt hverken han eller hendes far.

Slik gik nogen uker.

Grevinde Egberg var endnu hos sin datter, men var snart ventet til Rifsborg. Hans agtet da at gi en fest paa Rifsborg for at gjøre gjengjæld for alle naboenes indbydelser. Og grevinde Egberg skulde være vertinde.

Paa Hans Rifs indtrængende bønner hadde grev Bøkeholm lovet at komme til festen

med Pia. Under tante Marias ledelse skulde Pia foreslilles for naboene som voksen ung dame. Da skulde det avgjøres om grev Bøkeholm vilde beslutte sig til at aapne sit hus igjen. Greven vilde først forsøke om han kunde bekvemme sig til at delta i selskapslivet igjen eller ikke.

Tante Marie hadde skrevet et meget omt og kjærlig brev til Pia, og Pia hadde besvart det, lykkelig over at tante Marie ikke var sint paa hende. Derefter hadde der utviklet sig en livlig korrespondance mellem de to.

Pia korresponderte ogsaa ivrig med baronessene Linden og denne brevveksling var hende til stor oppmuntring.

Det var blit oktober. Høsten hadde holdt sit indtog med en næsten unaturlig varme. Solen skinte helt og brændende, og hadde det ikke været for de mørke aftener skulde man trodd at man befandt sig midt paa sommeren.

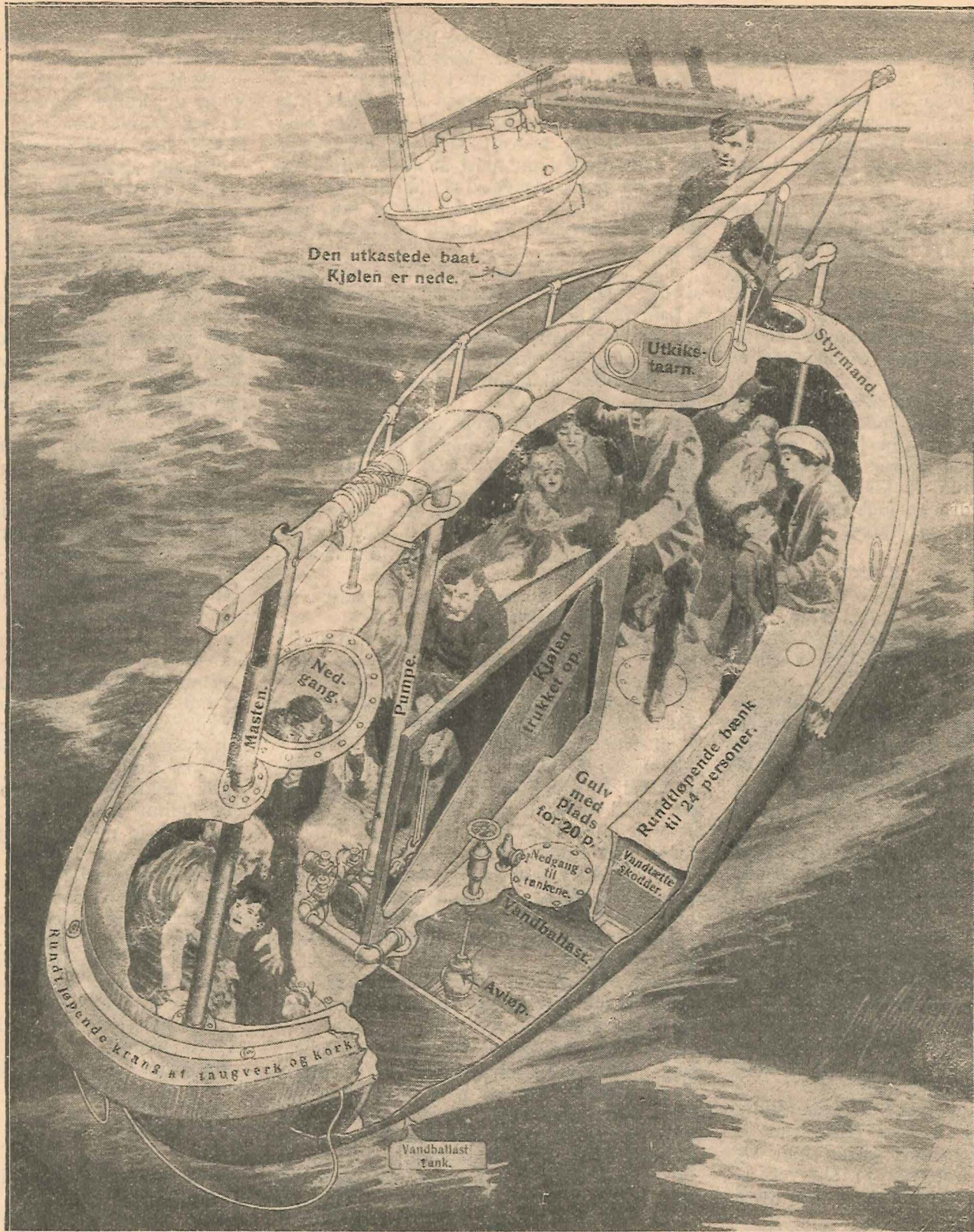
Pia lot „Guvernante“ sadle for endnu engang at ride til Rifsborgs ruiner. Hans var den dag indbuddt til frokost paa et nabogods, saa han vilde ikke komme til Bøkeholm og hun risikerte heller ikke at møte ham paa Rifsborgs grund.

I skarpt trav red hun til foten av fjeldet og nu klatret „Guvernante“ langsomt opover den smale sti til ruinene.

Hun kunde nu trygt gaa opover den smale stentrap — den var nu fast og solid. Hun la sit rideslæp over armen og klatret opover, men det var ikke med den samme overmodighet som før. Hun satte sig paa sin yndlingsplads i buevinduet og lot blikket gli drømmende utover det vakre landskap. Trærnes løv hadde antat varme, gyldenrøde farver, og Solens straalene badet alt i en herlig glød av farver.

Nedenunder grasset „Guvernante“, og ved foten av fjeldet kunde hun se toppen av slottet mellem trærne. Men det vakreste billede frembød Pia selv som hun sat der i buevinduet. Den sorte ridedragt sluttet tætt om hendes slanke skikkelse, og solstraalene lekte med det gulbrune haar. Ridehatten laa ved siden av hende.

Med et længselsfuldt blik saa hun over

Redningsbaaten som ikke kan synke.

De store katastrofer paa sjøen i den sidste tid, særlig under krigen, har i høi grad paaskyndt arbeidet med at finde en virkelig sikker redningsbaat som kunde settes ut fra et synkende skib med et forholdsvis stort antal passagerer. En av de bedste opfindelser paa dette omraade er en norsk model som er avbildet ovenfor. Baaten er nærmest av fasong som et egg med kjøel og ror nedentil og mast og seil oventil. Den er bygget av staalplater og har en draegtighet av 18 tons. Paa overdelen findes foruten mast og seil en bænk som løper rundt hele baaten, en liten utkikstønde og plads for styrmanden. Der er plads til 44 mennesker i baaten, 24 av disse kan sitte paa bænken og 20 faar plads paa gulvet. Nedenunder ligger vand-tankene som naar de er fylt danner ballasten og gjør at baaten holder sig paa ret kjøel. Her findes ogsaa proviant og ferskvand. Der er pumper til at pumpe vandet ned i eller op av tankene. Forrest ved masten er der et hul i dækket som et kooie, gjennom hvilket man stiger ned i baaten, som vel nærmest maa kaldes en bøie. Indenfra baaten kan man heise og senke kjøelen. Denne redningsbaat er allerede indført i den norske marine. Nu skal den ogsaa indføres i den amerikanske og derefter sandsynligvis i den engelske. Paa vort billede er endel av dækket tat bort saa man kan se baatens indretning; denne fremgaar forøvrig ogsaa av de smaa indskrifter som er anbragt paa de forskjellige steder. — Originaltegning av C. Gathworthy. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

som fik hende til at skjælte av en slags frydefuld angst. Og hans stemme lød saa bløt og bedende — saa ganske anderledes end før. Aa — hadde det ikke været for de usalige brevene, kunde hun kanske ha indbildt sig noget.

Men det var allikevel godt at hun hadde brevene. Hun bar dem altid paa sig og læste dem igjen og igjen — for at hun ikke skulde faa falske forhaabninger.

Ogsaa nu trak hun sukkende brevene frem. Hun hadde gjemt dem i en tynd, liten lærvæske som hun altid bar hos sig. Langsomt læste hun brevene igjennem, et for et. Hun kunde dem næsten utenad. Aa, bare disse glødende ord hadde været skrevet til hende!

Hun var fordypet i læsningen, da Hans Rif kom gaaende opover stien. Han hadde listet sig bort fra det muntre selskap fordi han længtet til Bøkeholm. Han hadde regnet ut at han kunde komme til Bøkeholm til tetid, hvis han red fort hjem og klædde sig om.

Da han kom hjem og gik op paa sit paa-klædningsværelse, kom han tilfældigvis til at se op til ruinene. Han opdaget den kvindelige skikkelse i buevinduet og ved hjælp

mot Rifsborg. Som det laa der saa rolig og fredelig lignet det et eventyrs-løt. Ikke et levende væsen rørte sig derne-de — idag stod ikke engang den søvnige tje-ner i portalen.

Hun visste jo at slottets herre ikke var hjemme. Mon han moret sig der hvor han var? Mon han likte bedre at være der end at komme paa Bøkeholm?

Aa, bestandig maatte hun tænke paa ham.

Hun sukket dypt og tænkte sig tilbake.

Naar hun ikke saa ham, længtet hun efter at se ham og naar hun saa ham var hun urolig og forvirret og kunde vanskelig bevare sin fatning. Men hendes hjerte kom ham imøte. Han var saa god, saa usigelig god mot hende. Han skjæmte hende aldeles bort med sine oppmerksomheter.

Men hvorledes maatte han ikke da være overfor den kvinde han elsket.

Undertiden saa han paa Pia med et blik

av en kikkert fik han konstateret at det var Pia.

Uten at klæ sig om hadde han straks begit sig paavei ditop.

Med brændende øine saa han op paa det yndige billede. Han saa at Pia var fordyppet i at læse nogen beskrevne blader. Derved kunde han betrakte hende uforstyrret.

Han lænte sig til et træ saa hun ikke kunde se ham, mens han kunde iagttå hende mellem træerne. Da saa han pludselig at hun presset hændene for ansigtet og graat. Ja, han kunde tydelig se at hele hendes legeme rystet. Nu tok hun et lommetørklæ op av sin lille broderle brystlomme og trykket det mot øinene for at tørre dem.

Som forstenet stirret han paa hende. Han blev grepet av en sterk indre bevægelse. Hvad var det som fik Pia til at graate? Det var tilsynelatende brever hun læste — flere brever, for hun hadde tat det ene brevet efter det andre og lagt dem i fanget. Og hun graat og hulket over brevene.

Han vilde git aar av sit liv for at faa vite hvad det var i disse brever som vakte smertelige følelser hos hende. Han følte det som om alle gaader vilde bli løst, hvis han kunde læse hvad der stod i disse brever.

Det var som om hans ønske pludselig fik en trolldomsagt over de løse blader deroppe, for med en gang blev et av dem grepet av et vindstøt og ført like ned til ham. Pia hadde ikke lagt merke til at et av brevene var blaast væk, fordi hun holdt lommetørklædet for øinene.

Men Hans Rif stirret paa det hvite blad som laa saa nær ved ham at han kunde læse skriften men ikke kjende den. Men et nyt vindkast førte nu brevet helt bort til hans føtter og han bøide sig for at ta det op. Da gik der pludselig et ryk gjennom ham. Han spilte øinene vidt op — nu kjendte han sin egen haandskrift.

Det var altsaa et brev fra ham — Pia hadde graat over et brev fra ham? Han trodde det var et av dem han hadde skrevet til hende til Baden-Baden.

Men hvorfor graat hun? Og de andre brevene som laa i hendes fang, var de ogsaa fra ham? Lynsnart bøide han sig ned efter brevet. Det var jo skrevet av ham selv, saa han kunde læse det uten at være indiskret.

Men da han saa de første ord blev han dødelig forskrækket.

„Tilbedie, dyrebare Liane!“

Hvad var det? Drømte han? Det var jo et av de glødende brever han hadde skrevet til Liane i St. Moritz. Han stirret paa det aldeles forstenet. Hvorledes var dette brev kommet Pia ihænde? Og — Gud i himlen — hvorfor graat hun over det?

Pludselig gik der som et elektrisk støt gjennom ham. Uten at betænke sig stormet han op til ruinen, opover trappen og bort til Pia.

Hun for sammen da hun hørte skridt, og da hun saa sig om og opdaget ham, samlet hun brevene i fanget og gjemte dem med sine skjælvende hender.

Før hun fik tid til at lægge brevene i væsken, stod han foran hende med et blekt ansigt og skinnende øine. Da saa hun til sin skræk at han holdt et av brevene i haanden.

„Pia — hvorledes har du faat fat paa dette?“ spurte han heftig.

Hun skalv. Hun hadde aldrig set ham i et slikt sindsoprør før.

„Hvor — hvor har du faat det fra?“ spurte hun skjælvende uten at besvare hans spørsmål.

Han pekte ned.

„Jeg stod dernede — og pludselig laa det like ved føttene mine. Men si mig — hvorledes har du faat fat i brevet?“

Hun visste i sin rædsel ikke hvad hun skulde svare. Aa, hvor sint han var over at hun hadde brevet! Det var naturligvis det som pinte ham mest at andre øine end hans og hans elskedes skulde ha set det. Det faldt hende pludselig ind at det hadde været profant av hende at læse disse brever.

„Jeg — aa — jeg — det kan jeg ikke si dig,“ stammet hun blek av skræk.

Hun tænkte at det maatte volde ham dyp smerte hvis han hørte at den kvinde han elsket saa høit hadde utlevert hans brever istedetfor at gjemme dem som en heligdøm.

Han tok sig sammen med en kraftanstrengelse, da han saa hendes angst.

„Du maa si mig det, Pia! Jeg maa vite det!“ sa han saa rolig han kunde. Men hans øine og stemme røbet den storm som raste i ham.

Uvilkaarlig trykket hun den lille lærvæskan ind til sig.

„Nei — jeg kan ikke — aa — spør mig ikke,“ bad hun fortvilet.

Hans øine saa med forskende uro ind i hendes ansigt. Han kunde endda se spor av taarer der.

„Jo — jeg spør dig igjen,“ fremstøtte han hæst. „Jeg maa vite det — jeg har ret til at vite det. Si mig det, Pia!“

Hun saa forbi ham som om hun søkte en utvei til flugt. Næsten ute av sig selv av rædsel for at han skulde finde de andre brevene vilde hun gaa forbi ham.

Men han holdt hende tilbake.

„Du kommer ikke herfra før jeg vet alt!“ sa han haardt og bet lændene sammen.

Da lænet hun sig ut av vinduet.

„Saa hopper jeg ut av vinduet!“ sa hun og bøide sig ut.

Hans øine glødet. Før hun visste ord av det hadde han slynget begge armene om hende og holdt hende fast.

„Det var den vilde, lille Pia fra gamle dager! Hun vilde være istand til at hoppe ut av vinduet for at bevare en hemmelighet. Men jeg maa vite det — du maa fortælle mig hvor du har faat brevene fra og hvorfor du graat over dem.“

Hun skalv over hele legemet og forsøkte at rive sig løs.

„Du tar feil — jeg har ikke graatt — og brevet — brevet —“

Hun lette efter en utflugt, men kunde ikke finde nogen.

„Naa?“ spurte han og saa ned i hendes ansigt.

Da kom taarene paany.

„Pin mig ikke — spør mig ikke — la mig gaa — jeg sier dig det aldrig — før skal jeg dø,“ sa hun fortvilet og prøvde paa at faa tak i væsken. Hun vilde kaste den ut av vinduet. Men den faldt for kort og blev liggende paa den murede gesims.

Han grep den.

„Kanske jeg finder forklaringen her,“ sa han. „Tilgi mig hvis du synes jeg optrær som en røver, men der staar umaadelig meget paa spil for mig. Jeg tror jeg er paa spor efter løsningen av en gaade!“

Han hadde sluppet hende og vilde aapne væsken. Men hun holdt hans haand fast og saa bedende paa ham.

„Gjør det ikke!“ bad hun indtrængende.

Han stanset og saa hende ind i øinene. Det stormet i hans hjerte. Hendes ængstelige blik gav ham haab.

„Pia — er der noget i denne væsken som kan bringe dig selv skade?“ spurte han med et blik som fik hende til at skjælv.

Hun rystet paa hodet.

„Nei, men noget som — vil gjøre dig forfærdelig ondt,“ stammet hun.

Da straalte hans øine.

„Og det vilde du skaane mig for? Derfor vilde du heller hoppe ut av vinduet end at jeg kunde faa vite din hemmelighet?“ spurte han med bevæget stemme.

„Gi mig væsken,“ sa hun tonløst.

Han kysset hendes haand.

„Nei, nu maa og vil jeg vite hvad den indelholder!“

Hun sank sønderknust tilbake til sin plass i vindusfordypningen og skjulte ansigtet i hændene. Men han aapnet væsken og tok frem brevene. Han saa bare flygtig gjennom dem som var skrevet med hans egen haand. Men da saa han med et Liane Brinkens haandskrift — det var det brev som fulgte med hans brever, da hun sendte dem til Pia.

Dette læste han oppmerksomt igjennem. Da han var færdig la han brevene i væsken igjen og gjemte den hos sig.

Saa tok han blidt Pias hender fra ansigtet og saa ømt og varmt paa hende.

„Det var det altsaa! — Naar sendte fru Brinken dig disse brever?“

Blek og forvirret sat hun foran ham og turde ikke se op. Hun tænkte ikke paa sig selv nu, bare paa ham og paa hvad han maatte lide.

„Samme dag som du kom til Baden-Baden og talte med fru Brinken. Da jeg kom op paa værelset om aftenen fandt jeg pakken med brevene liggende paa skrivebordet,“ sa hun sagte.

Han sukket tungt, men der var et straalende glimt i hans øine.

„Og næste morgen flyttet du fra Baden-Baden. Det var brevene som gjorde at du reiste, ikke sandt?“

Hun knuget hændene sammen og skalv som et aspeløv. Men saa bet hun lændene sammen og rettet sig op. Hvad gjorde det om han nu kom til nogen merkelige slutninger? Om hun bare hadde kunnet skaane ham for sorgen?

„Det har jo intet med saken at gjøre,“ sa hun tonløst.

Da grep han hendes hender og trykket dem mot sit bryst.

„Pia! Pia!“

Det brast ut av ham som et jublende skrik.

Hun saa forskrækket ind i de straalende øine.

„Lad mig gaa!“ bad hun tonløst.

Men han holdt hende fast.

„Nu undslipper jeg dig ikke, Pia. Du maa si mig om du flyttet for mig fordi dette æreløse menneske har utlevert dig nogen brever som en mand skrev engang i en taapelig vildfarelse. Si mig om det var det som bragte dig til at bryte dit ord til mig? Aa, Pia — jeg hadde sverget at jeg ikke vilde forstyrre din ro, hvor tungt det end vilde falde mig at vente til dit hjerte en dag vendte sig til mig. Men nu kan jeg ikke beherske mig lenger! Tusen lykkelige forhaabninger er vækket i mig siden det øieblik da brevet dalte ned ved mine føtter. Det var som en venlig skjæbne viste det veien dit. Nu ser jeg pludselig klart. Jeg ber dig indtrængende om at si mig: Var det brevene som bestemte dig til at flygte for mig — Si mig, hvorfor du graat over dem!“

Hun saa paa ham og hendes læber skalv da hun spurte:

„Elsker du hende ikke mer?“

Han presset hendes hender mot sine læber og kysset dem.

(Fortsættes).

100 dage av en syrens liv.

Paa den 7. dag,
efter at fotograferin-
gen begyndte.

Paa den 21. dag.

Paa den 28. dag.

Paa den 42. dag.

Paa den 50. dag.

Paa den 57. dag.

Paa den 72. dag.

Paa den 79. dag.

Paa den 86. dag.

Paa den 93. dag.

Paa den 100. dag.

En dagbok i 11 billeder som viser det gamle, evig nye vidunder: Hvorledes en blomst fra en uanselig knop med skjæl rundt vokser og blir til en pragtfuld, duftende blomsterklase.

Hvitveisen.

Hvitveiser smaa paa grønne stilke
har for første gang igaar jeg set;
deres slanke ynde, svøpels silke
fristet mangen vintergraa poet.
Tanken svelget de i lyse drømmer,
glemt var hver et ynkelig forlis,
pennen fløi og blækkel flot i strømmer
til den lille vaarbebuders pris.

Hvite blomster, mest av alt I minder
om en pikeflok i kirkens kor,
konfirmanter, smaa, beskedne kvinder,
som med undren midt i livet gror.
Deres øine tindrer klart i Solen,
glimt i glimt som fjern glædesblus;
deres sind er endnu rent som kjølen,
uberørt av alt det grove smuds.

Aa, men længe holder blomsten ikke
imot frøst og vinterkulde stand,
verden speiles snart i damens blikke,
blomsten luter træt langs vasens rand.
Men i mindet nyder vi dens skjønhed,
som hos barnet og hos planten svandt,
om av vaarens forårsfriske grønhet
endnu spor vi i vort indre fandt.

Anders K. Olsen.

En erindring.

„Nei, kjære Theodor, jeg taler ikke bare
til dig som gammel ven, men ogsaa som
læge. Som læge sier jeg dig at det er al-
deles nødvendig for dig at søke fuldstæn-
dig ro i nogen uker. Du har overan-
strengt dig altfor meget ved at pleie din
gamle onkel, du har jo næsten ikke sovet
en eneste nat helt igjennem i de tre maa-
neder, han var syk.“

„Men jeg forsikrer dig, jeg føler mig saa
frisk som en fisk i vandet,“ indvendte
Theodor.

„Og jeg sier dig at du ser angrepet ut;
du maa se at komme til kræfter igjen. Da
din onkel jo har efterlatt dig en anseelig
formue, kan du jo rolig ta dig en ferie.“

„Men jeg gjenlar for dig endnu en gang
at jeg ikke trenger hvile. Jeg befinner mig
fuldkommen vel og jeg vil bli her og vare-
ta mine pligter. Det er meget pent av dig,
Holger, at du er saa omhyggelig for mig,
men gjør mig nu den tjeneste ikke at spil-
de flere ord paa denne sak.“

Theodor og jeg var læger paa samme
hospital. Han var mediciner, jeg var kir-
urg. Vi hadde meget at gjøre og maatte
ofte ta natten til hjelp.

I de tre maaneder som fulgte efter oven-
staaende samtale var jeg meget optat av
mine patienter og følte mig litt anstrengt.

Theodor derimot saa meget munter og
frisk ut og var som alltid meget ivrig i
sin gjerning. Han var almindelig avholdt,
og hans patienter næret stor tillid til ham.
Hans aapne, hjertelige væsen og hans vakre
ydre skaffet ham let venner. Saavidt jeg
husker, var det omtrent tre maaneder efter
hans onkels død at han kom ind paa mit
værelse.

„Jeg har faat et brev fra baron S. i B.“
sa han. „Han ber mig straks komme til
ham, da der er forefaldt et alvorlig syg-
domstilfælde i hans familie. Det er en

meget rik familie og man sier ikke gjerne
nei til en slik patient. Men saavidt jeg
kan forstaa, er det snarere en kirurg, de
har bruk for, end en mediciner. Nu sier
jeg til dig, du kunde ha godt av at kom-
me ut litt! Du skulde reise ut med. Pen-
gesporsmaalet spiller ingen rolle her. Vil
du, saa reiser vi med hurtigtoget iaften
klokken halv ni. Tænk over det og la mig
i løpet av eftermiddagen faa vite, om du
vil bli med eller ikke.“

Jeg visste ikke hvad jeg skulde svare.
Det var midt paa vinteren, og desuten likte
jeg ikke at la min hustru og min lille gut
være alene, og hun vilde vist heller ikke
gjærne være alene med gutten. Men paa
den anden side var jeg alt andel end for-
muende og en ekstraindlægt hadde meget
at si for mig. Saa tok jeg altsaa imot til-
budet.

„Ja, Theodor, naar du tror at de gjerne
vil det, saa blir jeg med. Jeg kan ikke
indse at der kan være noget til hinder for
det.“

„Lover du at bli med?“ Theodor saa
meget fornøiet ut ved tanken.

„Ja, saafremt der ikke kommer noget ufor-
utset iveren, skal jeg være paa jernbane-
stationen klokken halv ni.“

„Du glemmer det vel ikke?“

Han talte meget indtrængende, det lot til
at være ham meget magtpaaliggende at jeg
blev med.

Jeg gjorde alt hvad der stod i min magt
for at indrelle mig saaledes at jeg kun-
de holde ord, men den vanskeligste opgave
for mig, var at forberede Anna paa det.
Min hustru var en ængstelig liten kvinde,
og denne reise en mørk vinteraften gjor-
de hende meget urolig. Hun fortalte mig
om alle de jernbaneulykker som hadde
hændt i de sidste ti aar og utrustet mig
med tepper og reisepels som om det var
en reise til Nordpolen, jeg hadde fore. Ti-
den gik, og da jeg endelig tok en hurtig
avsked med hende, saa jeg at hun graat.

Det bragte mig selv ut av humør, men
nu ventet jo min ven, der var derfor ikke
andel at gjøre end at skynde sig til toget.

Jeg naadde det i sidste øieblik. Theo-
dor stod i den aapne kupedør og vinket
til mig at jeg maatte skynde mig.

„Kom bare, kom — jeg har stukket litt
til konduktøren, saa vi faar kupeen for os
selv; la mig faa alle teppene. Naa,
det var saamen ogsaa i sidste liten.“

Døren blev smældt i, og før jeg hadde
faat sat mig, suste toget avsted.

Omtrent et kvarter kjørte vi saaledes uten
at veksle mer end nogen korte sætninger.
Jeg trodde først at Theodor sov, han lukket
nemlig øinene, men naar han trodde sig
ubemerket, saa han bort paa mig paa en
sælsom, speidende maate.

Pludselig sprang han op og trak en lang,
spids kniv frem under sin frak. Knivbla-
det lyste uhyggelig i lyset fra kupelam-
pen.

Med fast og rolig stemme som ikke rø-
bet den mindste ophidselse sa han saa:

„Holger Andresen, du og jeg maa dø
iaften! Jeg føler tiden er kommet for os
to til at forlate denne jammerdal.“

Jeg indsaa i samme nu hvorledes sa-
kene stod.

Med en stemme som jeg bestemte mig
for at gjøre likesaa rolig som hans, sa jeg
indrømmende:

„Jeg er ganske av samme mening, kjære
Theodor. Jeg har længe været kjed av li-
vet og kan ikke tænke mig noget behage-
ligere end at forlate det iaften sammen med
dig. Du er min ældste og bedste ven. Men
— du er ikke gift!“

„Nei, Gud være lovet!“

„Men det er jeg. Hadde du bare før vi
drog avsted underrettet mig om dit fore-
havende, saa vilde jeg ha truffet mine an-
ordninger og talt med min hustru om sa-
ken. Har du gjort dit testamente?“

„Nei, det har jeg ikke.“

„Har du ikke gjort testamente? Men hvad
tænker du paa, Theodor? Det maa vi beg-
ge gjøre, før vi utfører vort forsæt. Jeg
for min part kan virkelig ikke dø uten at
ha sørget for at hustru og barn ikke kom-
mer til at falde det offentlige til byrde.
Du vil vel ogsaa efterlate din formue til
en bestemt person?“

„Ja — ja — det vil jeg igrunden, men
jeg har ikke ofret testamentet en tanke.“

„Det var en stor feil, Theodor; og saa
er der endnu et. Vi kan vel ikke forlate
verden uten at gi en eller anden slags grund
for vor handlemaate? Du vil vel ikke at
man skal le av dig? Eller si et eller an-
det om dig? For eksempel, at du var nød-
saget til at dø fordi du hadde begaaet en
eller anden forbrydelse? Man kan aldrig
vite hvad folk kan finde paa. Jeg vil i
det mindste skrive ned mine grunder, og
du burde gjøre det samme.“

„Det — har jeg slet ikke tænkt paa,
Holger!“

„Der kan du se, det er godt at være
to til at tale om tingene. Læg kniven der
paa sætet imens; se, her har jeg papir og
blyant; vi kan ta det med ro, vi har jo
hele natten for os.“

En rysten av min stemme, en skjælven
av min haand vilde i dette øieblik ha væ-
ret skjæbnesvanger. Men hverken min haand
eller min stemme rystet. Jeg satte mig til-
rette med papiret lagt over min tegnebok
og med den uhyggelige kniven liggende ved
siden av mig paa sætet.

Theodor fulgte hver av mine bevægelser
med spændt opmerksomhet.

„Nu vil vi altsaa gjøre verden regnskap
for grunden til at vi to inat ender vort
liv for egen haand. Hvis du vil diktere
mig dine grunder, saa skal jeg skrive dem
ned, saa kan du senere læse dem igjen-
nem og se, om der er noget at ændre.“

Theodor saa spørrende paa mig.

„Og saa —“

„Saa dikterer jeg dig mine grunder, det
er den bedste maate at gjøre det paa.“

„Det kan være rigtig nok som du sier,
Holger. Vi bør la verden vite hvorfor vi
dør; men det er vist bedst at jeg dræper
dig først, saa kan jeg selv skrive ned mine
grunder —“

„Nei tak, hvem skulde saa skrive ned
mine grunder? Det er meget egenkjærlig
av dig at tale saaledes.“

„Du har ret. Nuvel da, saa skriv.“

Han begyndte at diktere i lange, over-
spændte vendinger. Nu og da avbrøt jeg
ham med et spørsmål for at vinde tid.
Jo mer han dikterte, desto mer syntes dette
arbeide at fængsle ham. Og mens toget sus-
te avsted i nattens mørke, skrev og skrev
jeg.

Nu merket jeg til min store beroligelse
at toget begyndte at kjøre langsommere og
langsommere.

„Det var et anstrengende arbeide,“ sa jeg.
„Men du har utviklet dine grunder paa en
tydelig maate. Jeg tror, jeg har opfattet
din mening godt; men det er bedst du læ-
ser det igjennem for at se, om der er no-
get, du vil ha rettet. Imens vil jeg trække
litt frisk luft og samle mine tanker til min
diktat.“

Jeg rykket nærmere bort til vinduet, saa-
ledes at jeg først kom til at sitte paa kni-
ven og senere, mens jeg lot vinduet gli
ned, forsiktig satte mig i besiddelse av den.
Min stakkars ven sat ivrig bøiet over mit

ulydelige manuskript og forsøkte at læse ved skinnet fra lampen. Han var saa fordyppet i dette arbeide at han ikke passet paa min fremgangsmaate.

Toget stanset. I samme nu lot jeg kniven falde ut av vinduet, bøide mig frem og aapnet døren utenfra og sprang ut paa perronen.

Jeg klemte døren til og vinket ivrig paa konduktøren. Selv nu var min ulykkelige ven hell fordyppet i sine selvmordsgrunder.

Jeg fik sagt konduktøren hvad der var iveien, og paa hans vink samlet nogen av jernbanefolket sig utenfor kupeen.

Saa nærmet jeg mig vinduet og sa:

„Theodor, vi er i X. Var det ikke bedst at vi fik en kop kaffe?“

I samme nu var fortryllesen brutt. Jeg saa ham fare op, styrte over til det andet sæle for at ta kniven og saa fare henimot døren for at komme ut til mig. Men mændene var paa sin post, hurtig sikret de sig hans person.

Aa, jeg hadde jo øieblikkelig fundet ut sandheten — den nervøse tilstand, han, dengang jeg opfordret ham til at ta ferie, ikke vilde være ved, hadde været forløperen for vanvid — min stakkars ven som var saa jordtyst av naturen og saa rik paa jordiske goder, var uhelbredelig sindssyk.

Jeg behøver vel ikke at tilføie at hele historien om sygdomstilfældet hos baron S. var en list, uttænkt av den sindssvake for at lokke mig i døden, den død, han hadde bestemt for os begge.

Jeg reiser ofte ut til den anstalt, hvor han er anbragt, men jeg kan bare forhøre mig om ham. Aldrig faar jeg se ham. Naar mit navn nævnes, faar han altid nogen forfærdelige anfald av raseri. Det forværrer hans tilstand saaledes, at de ikke sier ham naar jeg har været der.

Stakkars Theodor, jeg faar neppe nogen sinde mer se ham.

Men jeg glemmer aldrig den frygtelige, monotone diktat, mens hurtigtoget for avsted gjennom natten; jeg sier hver dag til mig selv at det var ideen om at skrive ned selvmordsgrundene som reddet mit liv.

Min hustru hadde hat ret, da hun drømte om jernbaneulykker, skjönt hun ganske vist ikke hadde tænkt paa den slags ulykker.

Frøken Solstraale.

Av G. S.

„Frøken Solstraale“ kaldte alle mennesker i den lille bys hende, — unge som gamle. For alle syntes at hendes virkelige navn: „Lucretia-Maria“ — med bindetrek — som hendes lærde far, rektoren, var saa stolt av, ikke passet paa hende.

Hun var liten og lys og fin — som en liten solstraale — og saa propfuld av indfald at det næsten undertiden blev for brogel. „Lucretia-Maria“ var et meget stilfuldt navn, men stilfuldhet var ikke netop bærerindens mest utprægede egenskap, — „Lucretia-Maria“ var et fornemt og alvorlig, ja næsten høitidelig navn; men høitidelighet og fornemhet var nærmest frøken Solstraales antipoder. Derfor het hun frøken Solstraale, fordi hun livet op i den graa ensformighet og satte farve paa byen, og fordi hun akkurat som en virkelig solstraale tittet ind baade her og der og tændte lys i alles øine og fremkaldte smil paa alles læber.

Det lille væsen med sine store, blaa øine og lyse krøller flagret omkring som en sommerfugl, og selv den lærde, gamle rektor som ellers levet og aandel i „antikkens herlige, rene luft“ maatte lægge sine støvete

bøker tilside og beskæftige sig med nuet naar frøken Solstraale kom dansende ind paa hans kontor og placerte sin lille person paa kanten av skrivebordet.

Slik som det gik rektoren, gik det alle og enhver i byen, — de var rent ut sagt allesammen forgapet i lille frøken Solstraale like fra den ældste adjunkt paa latinskolen ned til den gamle lappeskomaker i Elvegaten.

Det var bare en som ikke lo over hele ansigtet, naar han saa frøken Solstraale, og det var den unge, alvorlige adjunkt Ivar Møller. Han syntes at være indfoldt uimotagelig for alle hendes lystige ansigt og sommerfuglflirt. Han virket stille, næsten trykket i hendes selskap og hun merket hos ham ikke noget til den mottagelighet og begeistring hun ellers møtte fra alle kanter. Bare hvis hun holdt paa at drive det for vidt, sendte han

hende et alvorlig, bebreidende blik fra sine dype, uutgrundelige øine. Som det gaar saa ofte her i livet, slik gik det ogsaa her: alle de betydfulde mennesker som aabenlyst hyldet hende brydde hun sig igrunden ikke det aller-allermindste om, men han — den ene, stille, alvorlige mand, som aldrig tok del i hendes munterhet, han interesserte hende meget.

Til at begynde med gav hendes interesse sig utslag i ærgrelse. Det ærgret hende at han viste sin uimotagelighet saa tydelig, og hun fik en næsten

ubændig lyst til at egge ham op til at si hende uforbeholdent sin mening. Hun drev leken videre og videre, og naar han var tilstede gik hun med vilje over streken bare for at ha den tilfredsstillende at se hans alvorlige blik hvile misbilligende paa sig.

Senere begynte hun at føle en viss sky ærbødighet for hans redelige ubestikkelighet og sterke, mandlige personlighet. Til sidst vokste der frem i hende en mærkelig lammende følelse av at være liten, en følelse som begynte med at hun rødmet og fik hjerteklap og endte med at hun lik en næsten sykkelig trang til at graate.

Men hun forandret sig allikevel ikke. Hun var stadig frøken Solstraale — stadig sprudlende og gnistrende av liv, med viltre krøller, straalende øine og en smilende mund. Ja, hun var om mulig endnu munterere naar han var i nærheten, for hun vilde ikke for all i verden at han skulde faa nogen anelse om hvad der rørte sig bak hendes livlighet; hun vilde ikke han skulde se hvilken indflydelse han holdt paa at faa over hende.

Saa en dag kom han paa visit, stivt og korrekt antrukket med frak og floshat. Frøken Solstraale blev først likesaa rød som den rose hun bar i haaret, for hun indbildte sig pludselig noget sødt, vidunderlig

noget. Siden, da hun hørte, at han var bliit forflyttet til en anden skole, belv hun likesaa blek som sin hvite kjole.

Han kom altsaa bare for at si adjø!

Aldrig mer skulde hun føle sig trykket og liten i hans selskap! Aldrig mer skulde hun møte hans alvorlige, bebreidende øine naar hun rigtig slog sig løs! Aldrig, aldrig mer skulde hun kjende den merkelige følelse av glæde og smerte naar hun var i hans nærhet og hørte hans dype, vakre stemme!

Hun var forfærdelig nedfor. Det kostet hende stor anstrengelse at beherske sig, men det gjaldt jo ikke at være svak saa, hun viste ham hvor hun tok sig nær av hans bortreise. Selv om hun kunde være baade overmodig og vild hadde hun allikevel sin stolthet i behold, derfor skulde han ikke,

Han gik tæt hen til hende, mens han med den inderligste kjærlighet saa ind i hendes smale, lille ansigt.

maatte han ikke vite hvorledes hun led. Saa lo hun endnu mer og endnu høiere end ellers.

Men den unge adjunkt sat ganske stille. Stort anderledes hadde han jo ikke ventet sig avskedens time. Og allikevel, skulde han være aldeles ærlig mot sig selv, saa hadde der sneket sig ind et litet skjælvende haab i hans hjerte og gjemt sig der. Dette lille haab hadde i ensomme timer hvisket til ham de deiligste ord en ung mand kan høre: hun elsker dig allikevel! — Og netop idag nu naar han kom for at si farvel — hadde haabet forsikret ham at hun vilde vise ham litt av sit hjertes virkelige følelser. Det vilde være umulig at hendes unge kjærlighet — „for hun elsker dig allikevel,“ sa haabet — ikke vilde bryte igjennem i avskedens stund i al sin skjønhet.

Nu sat han der — saa fattig og trist og skuffet. For dette var ikke en kvinde som kunde vække en mands skapertrang og gi ham mod til at kjæmpe livets kamp for sig og hende. Et egenraadig, holdningsløst barn var det, som bare tænkte paa at drive gjøn og spektakkel, — og han som trængte til en fast haand, som vilde gripe hans i tro og haab, naar motgangens dager kom, og han som trængte et hjerte som var sterkt naar han var svak! —

Saa gik han — korrekt og rolig som han kom. Ikke engang et ønske om at se hende igjen kom over hans læber.

Men da døren var lukket efter han løp frøken Solstraale op paa sit værelse. Der kastet hun sig paa sengen og begravet hodet i putene og graat som om hendes hjerte skulde briste.

Slik laa hun længe.

Men da hun gik ned igjen, lo og sang hun som ellers. Men den som hørte rigtig efter kunde høre moll-tonene i hendes latter, og den som saa rigtig ind i hendes smilende øine, vilde inderst inde ha læst skulde angst.

Lille frøken Solstraale var i de korte øieblik bli en kvinde. Skuffelsen hadde modnet hende. Det gjør skuffelsen ofte her i verden. Den er en haard, men dygtig læremester. — — —

Lucretia-Maria var bli flittig. Hun fandt pludselig ut at hendes arbeide med at passe fugler og blomster og tørre støv av nipsakene i hjemmet ikke var nok til at fylde en ung, frisk pikes dag.

Saa hadde hun overfor sine forældre smilende slaat paa at hun vilde ta en translatør-eksamen i fransk og forældrene hadde smilt tilbake og svart: „Hvis det kan more dig, maa du gjerne gjøre det.“ Og frøken Solstraale hadde forsikret at ingenling i verden kunde more hende mer end det at bli „translatrice“.

Saa tok hun fat. Med al sin opsparte energi kastet hun sig over studiene. Det var som om hun trodde at det skulde bringe hende til at glemme — glemme ham som vist alltid hadde overset hende fordi hun var saa „barnslig“ som hun var. Saa dum rettet hun. Saa ungpikeagtig!

Skammens rødme steg op i kindene paa hende hver gang hun tænkte paa hvorledes hun hadde opført sig i den tid, og hun begyndte at forstaa at han ikke vilde ha været den han var, hvis han hadde handlet anderledes. Og med forstaaelsen kom angeren — og sorgen. Og den svidde, for ingenling er saa billert som at maatte si til sig selv: „Det er din egen skyld alt sammen!“

Slik gik dagene — ukene — maanedene!

Av det lille viltre væsen med barneøinene og de gule krøller var der nu bli en stille, litt blek, ung pike, som saa alvorlig ut i verden med sine store øine, en ung pike hvis smil var som septemberdagens solskin i dugdraapene paa grasset, — saa sjeldent og saa vakkert.

Men forandringen med Lucretia-Maria var ikke det eneste som var foregaat i rektorholigen. Den gamle rektor hadde spinket og spart i mange aar og hadde ofte selv gi avkald paa mange ønsker for at hans kone og datter kunde faa alt de trængte. Han hadde tilslut faat samlet sig en liten formue, men pludselig en dag svandt den ind, fordi vedkommende sakfører som hadde pengene til forvaltning gik fallit. En dag inde i en av klasserne sank rektoren sammen og blev baaret ind til sin hustru og sit eneste barn.

Svak, træt og utslitt laa han i flere maaneder og ventet paa døden. Endelig en dag kom den — samme dag som Lucretia-Maria tok sin eksamen som den bedste av tolv.

Nu var det de to kvinder som selv maatte føre sit livsskib over det oprørte hav. Selv om den styrmand de før hadde hat ombord var baade svak og træt, saa var han allikevel manden, ham de alltid hadde stolt paa og støttet sig til, han som trods storm og uveir alltid hadde klart at redde deres felles livsskib fra undergang.

Men nu stod de alene.

Den gamle mor orket ikke mer. Sorgen

over at ha mistet den som for hende var livets største rigdom og glæde gjorde hende aldeles følelsesløs overfor dagliglivets mange smaa bekymringer. Det blev Lucretia-Maria som maatte ta roret. Og hun opdaget snart at skulde de gjøre sig haab om idelheletat at klare sig maatte hun legge sig ordentlig i sælen.

Hun begyndte nu at ane en dypere mening med alt det som var hændt hende. Det maatte være en styrelse dette at hun hadde faat lyst til at ta sin eksamen. Hvad skulde hun ha gjort uten den!

Det som i lange tider hadde staat for hende som hendes livs ulykke, det forekom hende nu maatte være sendt av en god og vis magt som saa længer end hun. En magt som hadde ført hendes tunge, men — det kunde hun si nu — ikke for tunge veier, slik at hun maatte si: „Det blev mit livs velsignelse.“

Lucretia-Maria var bli en erfaring rike-re. Hun hadde lært at der ligger en stor hjelp og trøst i at vite at man har ansvar ikke bare for sig selv, men ogsaa — og kanskje mest — overfor dem som staar en nær.

Med freidig mod gik Lucretia-Maria igang med at utnytte sine sprogkundskaper som lærerinde ved byens pikeskole.

Hun kunde endnu ha sine tunge øieblik, for det var ikke alltid saa let først at gjøre sit arbeide paa skolen og være taalmodig og langmodig overfor mer og mindre velbegavede pikebarn, og derefter lage mat. Ofte satte hun sig dødstræt ned paa en stol i kjøkkenet og spurte sig selv om hun greide at holde ut et slikt liv længe.

Men naar hun hadde faat en natts søvn og hvile paa sig og hendes mor hadde sendt hende det vanlige avskedsmil fra vinduet, da var hun aller modig. Paa sin morgenvandring langs byens lille indsjø kom hun forbi et gammelt hus med grønne skodder hvori der var huggel ut et firkløverblad.

Det var hans fædrenehjem! Hvor hun var glad i det. Skoddene med firkløverbladene likesom prækte haabets farve. Det var lykkelige mennesker som hadde bodd der — „et lykkeligere paa end mine forældre findes vist sjelden,“ hadde han sagt engang. Men de var døde og borte og han var borte. Lykken var en merkelig ting, saa vanskelig at gripe og endnu vanskeligere at holde fast.

Det var en regnfuld marsmorgen at Lucretia-Maria gik forbi og filosoferte slik. Og tankerne forlot hende ikke gjennom hele skoletiden.

Om eftermiddagen da hun igjen kom forbi huset blev hun staaende forbauset: Hvad var det? Døren som ellers alltid pleide at være lukket stod aapen. Pludselig kom der op i hende en lyst til at gaa ditind for at se sig om i de værelser hvor han hadde levd sit liv engang. Hun fandt nok paa en undskyldning hvis nogen skulde spørre.

Der laa halm og papir spredt ut over i forværet. Det var tydelig at beboerne var flyttet ut.

„Slakkars mennesker,“ tænkte Lucretia-Maria uvilkaarlig, „i et slikt regnveir!“

Hun gik videre og kom ind i et stort værelse som vendte ut mot haven. Veranda-døren stod aapen.

„Det var da merkelig hvor dette huset pludselig er bli tilgjengelig for alle og enhver,“ tænkte Lucretia-Maria næsten ærgerlig, da en lyd bak hende i det samme fik hende til at snu sig.

Der, midt i døren stod han.

Overraskelsen gjorde dem begge stumme. Endelig sa Lucretia-Maria med noget av sin gamle livlighet i stemmen og blikket:

„Men, adjunkt Møller, optrær De som bu-semant! De hadde nær skræmt livet av mig!“ Saa fortsatte hun hurtig, mens hun blev rød i kindene: „Døren stod aapen, og saa blev jeg nysgjerrig, — det samme er vet tilfældet med Dem? Det er jo Deres gamle hjem.“

„Baade mit gamle og mit nye hjem, frøken Faaberg. Jeg har kjøpt det tilbake, for jeg kunde ikke tænke mig at bo andre steder her i byen.“

„Her — er De kommet tilbake — jeg mener — for at bli her?“

„Ja, jeg moltok igaar min utnævnelse som adjunkt ved skolen her. Den foreligger ikke officielt endnu, men jeg har længe visst at jeg vilde faa posten, derfor kunde jeg sikre mig huset her og si op leierne itide.“

„Det var sandelig store nyheter jeg faar at fortælle mor idag. Ja, — De vet vel —“

„At rektoren er død? Ja, frøken Faaberg, jeg har hørt om Deres store sorg, — jeg har ogsaa hørt,“ han gik etpar skridt nærmere og saa paa hende med et merkelig varmt og straalende blik, saa Lucretia-Maria forvirret slog sine øine ned, „at De underviser i sprog for at støtte Deres gamle mor. Frøken Faaberg, vil De række mig Deres haand, jeg vilde gjerne faa lov til at trykke den —“

„Aa —“ Lucretia-Maria forsøkte at smile sin bevægelse bort — „De gjør altfor meget affære av det, synes jeg.“

„Men det synes ikke jeg. I fem aar har De holdt ut, lille frøken Solstraale, og —“

„Aa, ikke kald mig det. Jeg skammer mig naar jeg tænker paa den tiden.“

„Gjør De?“ spurte han blødt. „Lille frøken Solstraale — et vakrere navn kan ingen kvinde faa.“

„Nei, naar hun fortjener det. Men det gjorde og gjør ikke jeg. Aldeles ikke! Aa, De vet ikke, De aner ikke hvor jeg skammer mig!“ kom det ubehersket fra Lucretia-Maria. „Aa, hvor jeg skammer mig!“

Han gik tæt ind til hende, og som den naturligste ting i verden tok han begge hendes hænder mellem sine mens han saa hende ind i ansigtet med den inderligste kjærlighet i blikket. Det faldt ham ikke ind at gi nogen forklaring — han spurte bare jevnt og stille:

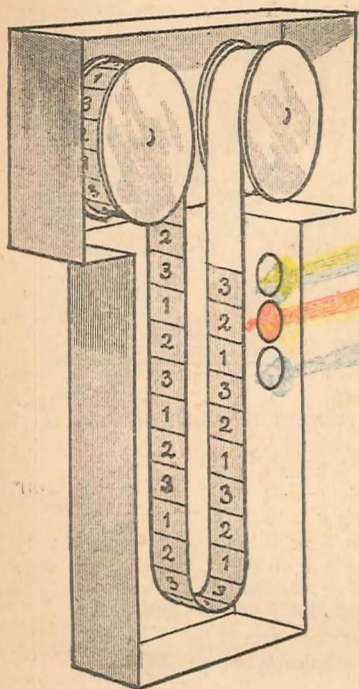
„Tror du, lille Marie, at du kan komme til at bli glad i mig, en alvorlig mand, som engang forsøkte at lægge baand paa dig og din ungdom og gjøre dig gammel før tiden? Tror du, du kan bli glad i mig, jeg som vendte mig fra dig og lot dig staa alene i kampens tunge aar? Tror du, Maria, at du kan holde av mig som jeg alltid — alltid hører du — har elsket dig?“

Hun smilte gjennom taarene og nikket. „Ivar,“ hvisket hun, „min egen Ivar, jeg har bestandig tænkt paa dig, bare paa dig!“

Han tok hende ind til sig og med hodet mot hans bankende hjerte graat hun ut efter de mange længsler og savn. Og da han endelig løftet hendes lille hode op mot sit ansigt, kom der et glimt av det gamle overmod i hendes blaa øine.

„Ivar! Skjænd paa mig, slik som du gjorde det dengang! Gjør det — likesaa bebreidende og alvorlig som dengang jeg var barn!“

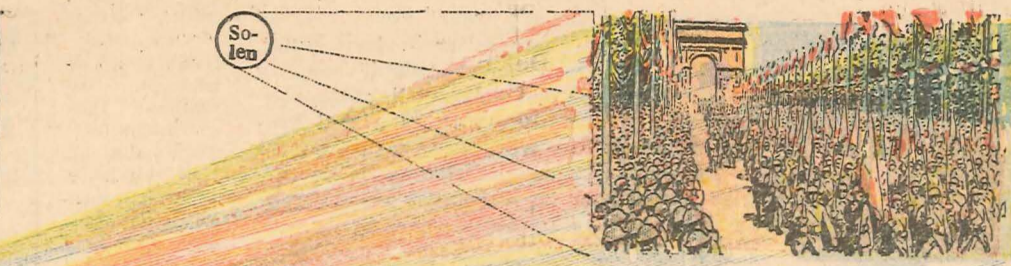
„Det kan jeg ikke mer,“ sa han og lukket hendes smilende mund med et kys. „For det er slik som du er at jeg trængter dig, som min hustru i sorg og glæde, i alvorlig arbeide og i lykkelig hvile, — jeg trængter dig, solstraalen min!“

Filmen i naturens farver.

Filmen har hittil hatt tre feil. Den gav ikke plastiske bilder, den var stum og den var farveløs, idet dens bilder bare kunde gjengi fotografiet sort og hvitt. Det ser nu ut til at man staar overfor en revolution paa disse omraader. Man holder nu paa at konstruere kikkerter som, naar de rettes mot det projekterte billede, vil la en se dette som et stereoskopbillede; der arbeides paa løsningen av den oppgave at faa en grammofon i nøie forbindelse med filmstrimmelsens bevegelser, og man har allerede faat fremstillet de første film som, mens de er sorte og hvite paa celluloidstrimmelen, gir et naturtro farvebillede paa lerretet. Den kjendte filmdirektør Gaumont i Paris er oppfinneren. Før vi imidlertid tar fat paa at beskrive oppfindelsen, maa vi først minde om noen gamle opdagelser paa lysets omraade.

Naar vi sier at solens lys er hvitt, vet vi at det i virkeligheten er sammensatt av spektrets syv farver som ligger i skalaen: rødt, orange, gult, grønt, blaat, indigo og violet. Der er i virkeligheten endnu flere farver i det som det menneskelige øie ikke formaar at opfatte. Naar man holder f. eks. et stykke krystal mot lyset ser man de syv farver. At vi ikke bestandig ser alle syv ligger deri at hver farves bølge-linjer er forskjellige, men paa veien mot øiet blander de sig paa en maate som vi endnu ikke kjender og ophæver hverandres virkninger, saa vi ser et hvitt lys. En kontraprøve paa at sollyset inneholder de syv farver kan foretas paa følgende maate: Man anskaffer en sirkelrund plate, der kan bevæges horisontalt om sit centrum; paa denne maler man de syv farver i like store felter fra centrum ut mot periferien, lodret paa centrum, og naar den saa hvirvles rundt vil den for øiet synes hvit. Med andre ord: lyset som man i prismet analyserte i sine bestanddeler, sammensætter man nu igjen av disse bestanddeler. — Dernæst en anden bemerkning:

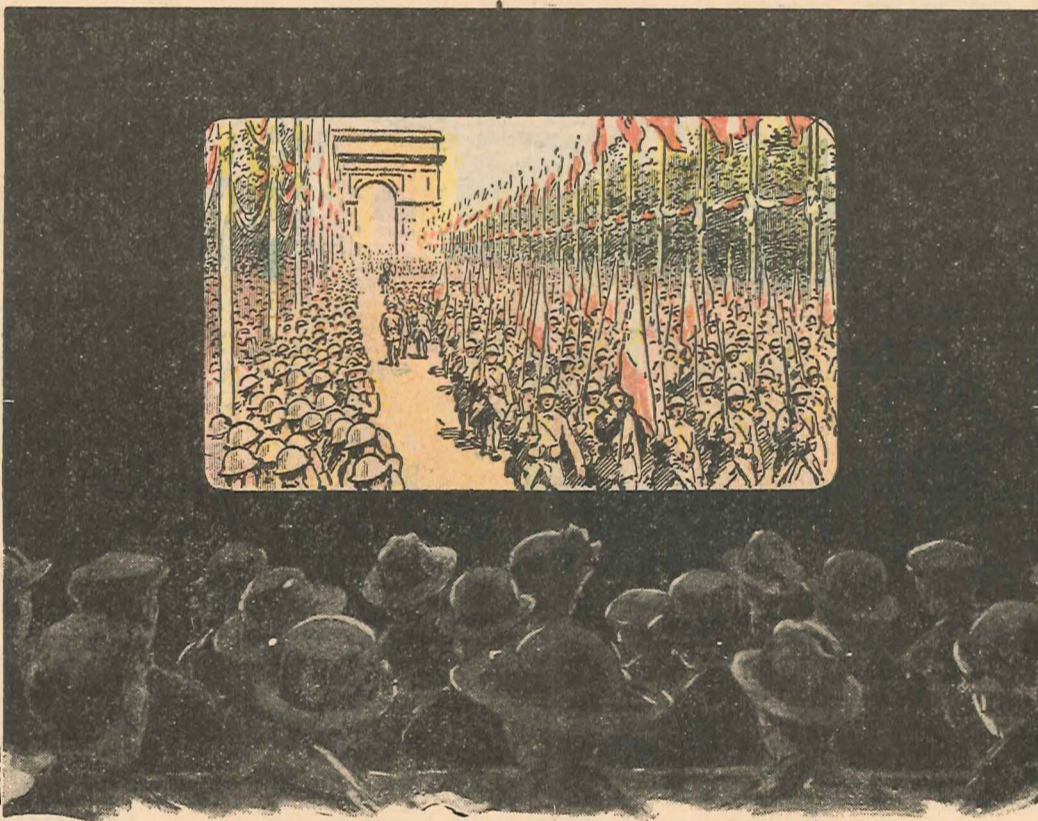

Slik opfanges billedets farvestraaler. For oversigtens skyld er de tre rum hvori de tre filmstykker eksponeres tatt bort og man ser selve filmstrimmelen. Mellem de tre filmstykker som her er merket 3-2-1, og objektiven sitter der et henholdsvis grønt, rødt og blaat glas som bare tillater de henholdsvis grønne, røde og blaa straalers at belyse hver sit filmstykke. Lysbuntene i luften er her fremstillet i farver for at vise at hvert glas bare tillater én farves straalers at naa filmen. Man erindrer vel at filmstrimmelsens bilder ikke er farvet. De er bare sorte og hvite.

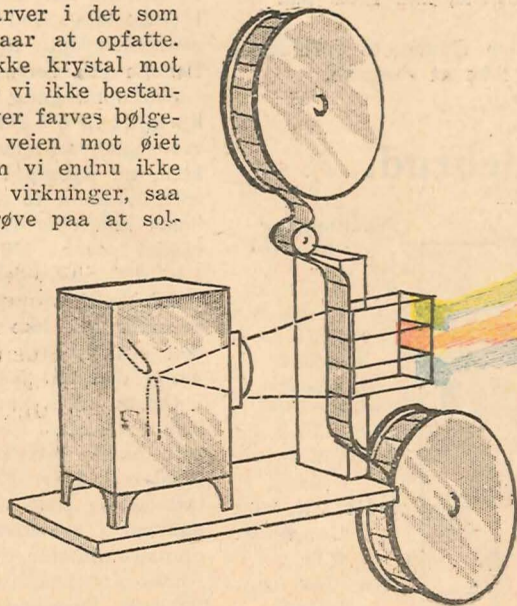
naar vi sier om en ting at den er rød, grøn, blaa osv., saa er dette i realiteten ikke en egenskap hos tingen i samme grad som den f. eks. er rund, firkantet, kegleformet eller lignende. Dens farve fremkommer derved, at naar lyset faller paa den opsuger den alle lysets farver, undtagen f. eks. den røde som den reflekterer, og derved ser den rød ut for vore øine. Naar et blad er grønt vil det altsaa si at det opsuger de røde, orange, gule, blaa, indigo og violette bølger, at vort øie bare oppfatter den grønne farves bølge-linje og at vi derfor erklærer at bladet er grønt. Et legeme som opsuger alle

lysets bølge-linjer kalder vi sort, og opsuger det ingen av dem kalder vi det hvitt.

Før et halvt hundre aar siden gjorde man den opdagelse som kaldes trichromien, læren om de tre farver. Denne gaar ut paa at for at sammensette et hvitt lys behøver man ikke alle de syv farver i spektret. Den gulgrønne, den orangerøde og den blaa-violette er nok. Maler man den før omtalte runde skive i tre like store felter med disse farver og dreier den hurtig rundt, vil den se hvit ut. Denne opdagelse har hatt betydning paa forskjellige felter og det er paa den at Gaumont har bygget sin oppfindelse. For let-

Slik viser billedet sig paa lerretet. Det er de franske soldaters indtog i Paris den 14 juli 1919. De tre fundamentalfarver blir nu til alle de kulører og nuancer som var i det optagne billede.

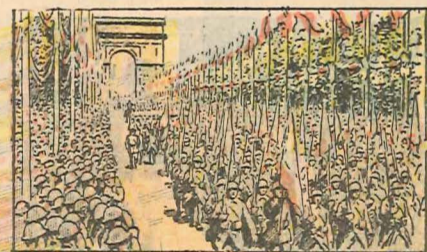

Projektionsapparatet. Til venstre ser man den elektriske lampe, øverst spolen med filmstrimmelen som rulles av og nederspoken med den opprullede film. Lampens lys faller gjennom den sorte og hvite film, men naar straalene passerer gjennom de farvede glas bak objektiven, fremkalder de det kulørte billede paa lerretet.

sætte gult glas for objektivet naar man skal opta blaa og violette bilder, dels kræver disse plater en saa lang eksponeringstid som slet ikke kan tænkes i et filmapparat hvor eksponeringstiden gjennemsnitlig er av et sekund. Det er Gaumonts store fortjeneste at han nu efter mer end syv aars arbeide, endelig har fundet en

hets skyld kalder vi i det følgende de tre farver bare for grønt, rødt og blaat.

Enhver vet at det direkte fotografiske billede kaldes et negativ. Paa det fremtræder sort som hvitt og hvitt som sort, og først naar negativet er kopiert til et positiv vil man ved en projektion se forholdene som de er. Projekterte man et negativt billede av en neger vilde han se hvit ut med sorte tænder. Man vet ogsaa at de forskjellige farver gjør et forskjellig indtryk paa den negative, fotografiske plate, hvor f. eks. blaat blir sort, saa det i positivet viser sig som hvitt, mens gult blir hvitt i negativet og sort i positivet. Det kan man bl. a. se naar man fotograferer et utfoldet svensk flag. Hvis man nu i et kamera paa en film kunde opta samme billede samtidig paa tre plater som var følsomme for henholdsvis rødt, grønt og blaat, vilde man med disse tre kulører ha faat representert alle de farver som var i det optagne billede. Og hvis man derpaa, naar de tre bilder var kopiert om fra negativer til positive, ved deres hjelp kunde projekte grønne, røde og blaa farvebølger op mot lerretet, vilde man paa dette se et billede fullstendig lik det som blev fotografert og med alle dets farver. Men her traf Gaumont den første vanskelighet. For det første gjør, som enhver vet, rødt lys intet indtryk paa en almindelig fotografisk plate. Derfor arbeider man jo med rødt lys i alle fotografiske mørkerum. Og for det andet er den fotografiske plate langt mer følsom for blaa og violette straalers end for andre. Med andre ord, de to plater maatte utsættes i ulike lang tid for lyset, og den tredje plate, den for de røde straalers, fik intet billede. Man har ganske vist de saakaldte panchromatiserte plater som er følsomme for alle lysstraalers, men dels er disse plater ikke like følsomme for alle kulører, saa man f. eks. maa

fotografisk plate som er like følsom for alle de tre fundamentale farver: grønt, rødt og blaat. Dermed var opgavens første del løst.

Her er optagelsesapparatet. Øverst ser man magasinet dels for den endnu ikke avrullede raafilm, dels for den filv som er eksponert. Med høire haand styrer damen filmstrimmelen, med venstre dreier hun hele apparatet eller den bevægelige gjenstand, det billede eller det panorama som skal optas. Bemerk at der er tre objektiver som samtidig optar tre like billeder.

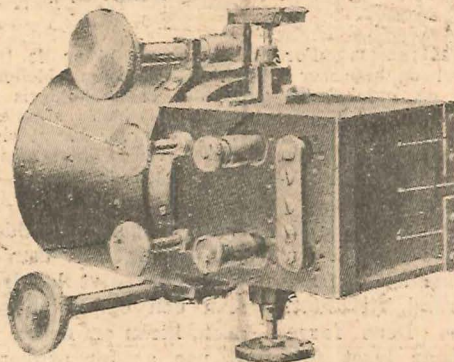
Den andre vanskelighet som viste sig var følgende: I et almindelig filmapparat projektertes der 16 billeder i sekundet. I et apparat som projekterer farvede film og hvor der skal trækkes tre billeder forbi lampen og linsen samtidig, maatte man for at opnaa den nødvendige fart i billedenes fremførelse kjøre strimmelen avsted med tre ganger saa stor fart som i andre apparater. Men dette vil celluloidstrimmelen ikke kunne holde. Man maa derfor nøie sig med at fordoble farten og samtidig gjøre billedene lavere, fra 19 millimeter til 14. Denne avlange form passer godt for landskaper og panoramaer, som vel særlig vil bli optat av farvefilm.

Et stykke av filmstrimmelen positiv. Det er bare sort og hvitt, men naar lysstraaene fra lampen først gaar gjennom det og derpaa gjennom de farvede glas, fremkommer farvene paa lerretet.

disse glas tillater bare de henholdsvis grønne, røde og blaa straalene at gjøre indtryk paa de tre stykker av filmen som i øieblikket er fremme til eksponering. Naar negativet som fremkommer paa denne maate er kopiert om til et positiv, sæt-

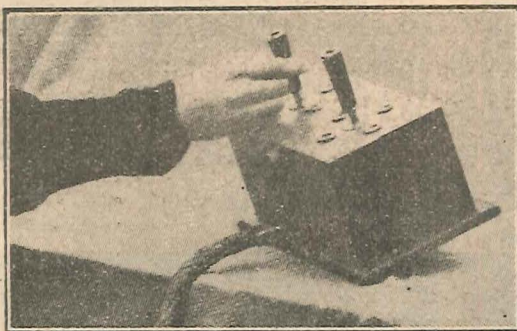
tes dette ind i projektiionsapparatet som likesom optagelsesapparatet har tre linser. Foran hver av disse tre linser sættes saa et henholdsvis grønt, rødt og blaat glas som korresponderer nøiagtig med de tre glas som var anbragt i optagelsesapparatet. Naar filmen saa trækkes avsted mellem lampen og de tre objektiver, kastes de tre billeder samtidig over paa lerretet og da de farvede glas kun tillater de respektive grønne, røde og blaa farver at passere objektivenes, og da end-

Objektivkassetten paa projektiionsapparatet. Foran tilhøire ses de tre objektiver. De forskjellige skruer tjener til at regulere objektivenes i horisontal og vertikalt retning.

videre disse tre fundamentalfarver paa deres vei til lerretet blandes paa en mystisk maate, ser man paa lerretet ikke bare et billede med disse tre farver, men et billede med alle de farvenuancer som i virkeligheten fandtes paa det billede som blev optat.

Dette danner hovedtrekkene i Gaumonts sensationelle opfindelse. Men der var endnu en vanskelighet at overvinde. Hvor minutjøst man end anbragte objektivenes og hvor omhyggelig man end preparerte filmstrimmelen kunde det hende at en uendelig liten deplacering av et av objektivenes ikke bare forstyrret farvevirkningen, men ogsaa utvisket filmens konturer. Denne vanske-

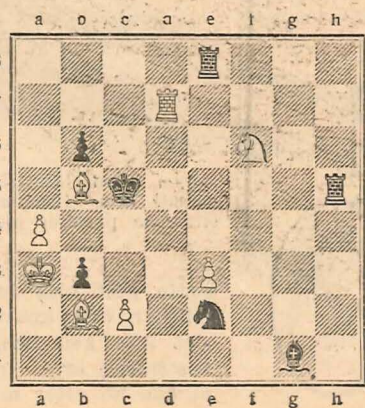

Med dette lille apparat kan en mand som sitter nede blandt tilskuerne, paa elektrisk maate og helt automatisk rette paa det øverste og nederste objektiv, horisontalt eller vertikalt, naar han ser feil i projekteringen.

lighet har man overvundet ved at la det midterste objektiv være fast, mens det øverste og det nederste kan flyttes. Viser det sig saa ved projekteringen at billedet ikke er rent, retter man paa et eller begge de to objektiver. Da operatøren som staar inde i sit kabinet ikke kan se eventuelle feil, anbringer man nede i salen en mand som holder øie med filmen og som ved et elektrisk apparat, han holder paa knærne, kan rette paa de to objektiver automatisk.

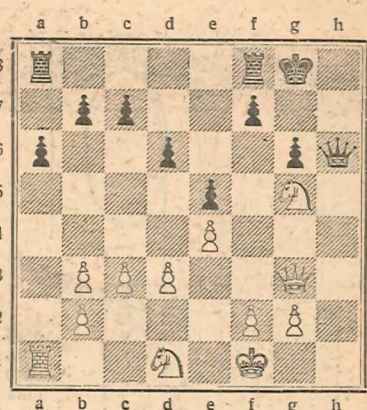
Den store betydning som Gaumonts opfindelse vil faa behøver man vel ikke at paapeke.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1751. Av Fr. Michels og W. Maszmann, Tyskland. (D. Wochenschach 1920.)
4 Sort: K, 2 T, S, L, 2 B = 7 br.
3 Hvit: K, T, S, 2 L, 3 B = 8 br.
1 Hvit gjør mat i 3 træk.

I et parti, spillet i Arbeidernes schakforening i Kjøbenhavn i December 1919, fremkom følgende slutning. Hvit spillede av Leon Jørgensen, som ogsaa har gjort sig bemerket ved i simultanspil at vinde sit parti fra verdensmesteren dr. Lasker.

1. Sd1 - e3.
En fin fælde med et taarn til lokkemat, som snart straks gaar paa.
1. J... Dh6 - h1 ♠.
2. Kf1 - e2, Dh1 x a1.
3. Dg3 - h4, Kg8 - g7.
4. Se3 - g4, Da1 x b2 ♠.
5. Ke2 - f3, Tf8 - h8.
6. Sg5 - e6 ♠, f7 x e6.
7. Dh4 - e7 ♠ og Mat i neste Træk!

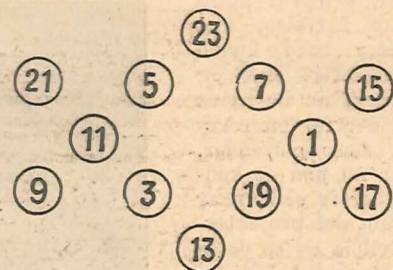
Løsning av schakopgave nr. 1748.

1. Lh6 - e3, e5 x d4. 2. Td1 x d4, Kb6 x S. 3. Td4 - c4 Mat.

Løsning av schakopgave nr. 1749.

1. Lb4 - c1.

Løsning av talgaaden i forr. nr.:

Løsning av de geografiske gaadespørsmål i forr. nr.:

1. Hebron, H—ebro—n. 2. Pilsen, P—ilse—n. 3. Pern, Pera (del av Konstantinopel).

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

M	O	N	A
O	M	A	R
N	A	I	N
A	R	N	E

Gaader.

1. Det er en europæisk hovedstad, men fjerner man en i ut av dens navn, enhver den i sin stue eie gad, den pynter op, men gjør dog nærmest gagn.

2. Mine marker ligger hen uten korn og mus, min have har intel vand.

Jeg liar masser av byer, men slet intel hus, jeg har ørkner, men ingen sand.

Napoleons farvel.

Den store keisers skjæbnesvangre time var kommet. Europa hadde reist sig mot hans vælde, og seieren var ikke lenger lanket til hans faner. I folkeslaget ved Leipzig var hans møisommelig sammenskrapte armé brutt sammen, og nu stod fienden paa selve Frankrikes jord.

Stor i motgang som i medgang hadde Napoleon kjæmpet til det sidste. Hans storhetsdrømme, hans verdensherredømme var bristet ut av hændene paa ham, nu kjæmpet han for Frankrike og for sin søns lykke. I to maaneder i begyndelsen av 1814 holdt han sine fiender stangen, skjønt han kun raadet over 400.000 mand mot de alliertes 1.100.000. Men den 20. mars 1814 seiret fiendens femdobbelte overmakt ved Arcis, og da de allierte derefter gik like mot Paris fandt de hovedstaden svakt besat og indtok den efter en kort kamp den 30. mars.

Og nu stod Napoleon omgit av restene av sin hær ved slottet Fontainebleau — det slot som han selv hadde latt prægtig utsmykke og som han holdt meget av. Ensom vandret han gjennom slotets saler, time efter time, nat efter nat, eller han sat i arbeidsværelset og holdt raad med sin utenriksminister Coulaingourt, om der ikke skulde findes et eneste middel igjen for at redde den vaklende keiserkrone — ialfald for hans søn.

Dypt bevæget løftet Napoleon fanens flik til sine læber.

Men efterretningene utenfra var daarlige, mer og mer truende blev de. Coulaincourt drog til Paris for at forhandle, men han bragte kun sin keiser daarlige efterretninger tilbake. Senatet hadde den 2. april erklært Napoleon for avsat, og alle keiserens fiender hadde nu reist hodet. Det var dem som hadde magten i Paris' gater. Forbandelser og haanskrik lød mot den faldne, og en folkehob hadde endog forsøkt at omstyrte keiserens statue.

„Der sker mig kun min ret,” svarte Napoleon, „de eneste statuer som varer er dem som eftertiden reiser. Jeg skulde ikke ha git efter da man bad om lov til at reise min.”

Og dagene gaar. Napoleon arbeider fortvilet paa at finde en utvei. Som en hvileløs skygge vandrer han om i Fontainebleaus gyldne saler. Hvis der bare endnu fandtes et raad, om ikke for ham, saa for hans søn. Hvilhelst, ensomt lyder hans skridt i den tause nat.

Og som keiseren gik der i sine tunge tanker, da har vel Fontainebleaus minder vist sig for hans blik, mindene fra de stolte dage da han var verdens tilbedte og frygtede hersker. Her i Fontainebleau hadde han færdes i sommertiden, her hadde han samlet sit guldstraalende hof. Ved et veikryds i Fontainebleaus skoger hadde han møtt pave Pius VII, da paven kom til Paris for at krone ham som Frankrikes keiser. Da hadde Napoleon staat paa magtens tinde og følt sig saa mægtig, at han ikke behøvde at vike for paven. Deres møte hadde baaret præg av det. Det var arrangert saa det saa helt tilfeldig ut. Napoleon var paa jagt og støtte ganske tilfeldig paa pavens reisefølge. I jægerdragt, omgitt av sine maelukkiske tjenere og sine jagthunder, fremstillet han sig for den pave som skulde krone ham.

Og her i Fontainebleau var pavens „gyldne bur” — den leilighet Napoleon anviste ham, da han nogen aar senere slæppte ham til Frankrike som sin fange. —

Nu sat pave Pius atter trygt i Rom, og Napoleon vanket hvileløs omkring i sit eget slots saler.

Og han fandt ikke raad. Han tilbød at abdicere til fordel for sin søn, men forslaget blev ikke mottat. Saa fattet han sin sidste fortvilede plan, — han vilde samle restene av sin hær og forsøke at overvalde fienden i dens ugunstige stillinger. En fortvilet spillers sidste træk, men de menige soldater — særlig da den trofaste „gamle garde” — var villige nok til at følge keiseren endnu engang. Overalt hvor han i disse dager viste sig for soldatene blev han mottat med „keiseren leve”, og der var endnu den samme klang i ropet, som da det lød tordnende over seierens marker, og fylde franskmændene med seiervissnet, fienden med forfærdelse. — Men generalene og

marskalkene var andre end før. Det var ikke lenger førstekonsulens unge, hurtige generaler, utgaat av ringe stand og begjærlige efter at vinde ry, nu var de satte mænd, overlæst med rigdom og værdigheter, og de hadde mest av alt lyst til at faa fred. Derfor svigtet de sin keiser. Marmont — han som i slaget ved Leipzig hadde latt sin hest springe i Elsters bølger og var sluppet levende over den flod som slukte fyrst Poniatowski, — han førte nu sine tropper mot deres vilje ind under fiendens kanoner, saa de maatte overgi sig. Og Ney og Oudinot trængte paa Napoleon at han skulde gi efter.

Tilslidst gjorde keiseren det. Den 11. april skrev han den tronfragelse som skilte ham fra Frankrikes og Italiens kroner. Vi har dokumentet endnu. Det opbevares i en glasmontre paa selve Fontainebleau. Det er skrevet med keiserens egen haand, og som dokument betraktet er det alt andet end pent. Napoleon skrev næsten altid en næsten ulæselig skrift, og han har ikke gjort sig spesielt umake ved denne leilighet. Dokumentet er fuldt av rettelser og overstrykninger, og midt i det findes endog en blækklut.

Og dog forvandlet dette sjuskete stykke papir Napoleon fra verdens mægtigste hersker til herre over den lille ø Elba.

Det store spil var ute, Napoleon maatte forlate Frankrikes jord. Men før han drog gjorde han et forsøk paa at faa med sig sin hustru og sin søn. Marie Louise opholdt sig sammen med den treaarige keiserprins — kongen av Rom — i Blois,

og dit sendte Napoleon en avdeling av den gamle garde for at ledsage keiserinden til ham. Men da soldatene kom til Blois, hadde Marie Louise forlatt byen med sin søn. Ogsaa hun hadde svigtet Napoleon og begit sig til sin far, keiser Frans av Østerrike.

Napoleon var alene, og maatte alene gaa landflygtigheten imøte.

Men en ting stod endnu tilbake for ham: at ta avsked med sin gamle garde. Disse soldater hadde været ham tro til det sidste. De allierte hadde git ham lov til at ta 400 av dem med til Elba, og da Napoleon hadde bedt dem som vilde være med ham at træ frem, var i det samme hele garden som én mand traadt ham et skridt nærmere. Napoleon maatte saa nævne ved navn dem han valgte.

Nu stod garden opstillet til den sidste parade for keiseren i Fontainebleaus slotsgaard. Stive og stramme stod de graanedde krigere, hærde og veirbidt gjennom republikkens og keiserdømmets 20 kampaar. Men det sitret i mangt et furet ansigt, og alle stirret tungt mot den store trap hvorfra keiseren skulde komme, for sidste gang.

Og saa kom han da, i sin graa kappe og sin trekantede hat, som de hadde set ham i de utallige slag. Trommene buldret som sedvanlig, og geværene presentertes til hilsen. Saa løftet Napoleon haanden og alt blev stille som i graven. Et øieblik blev keiseren staaende taus og lot sit blik gli langs de stolte rækker, som om han vilde indprente sig hvert ansigt i hukommelsen.

Saa talte han. Han takket sine gamle soldater for de mange aars trofaste kammeratskap, og han tok avsked med dem.

„Gjerne vilde jeg omfavne hver enkelt av eder, nu maa jeg nøies med at omfavne eders general og kysse eders fane.”

General Pelet traadte frem med gardens fane. Dypt bevæget løftet Napoleon fanens flik til sine læber. Derpaa omfavnet han generalen.

„Endnu engang farvel, mine tro kampfæller!” ropte han. Saa vendte han sig og gik langsomt opover den store trap, og slottets dører lukket sig efter ham.

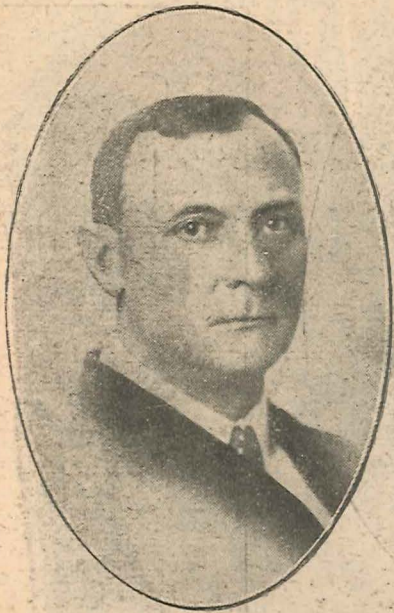
Og tilbake stod garden. For sidste gang hadde de nu set sin tilbedte herre, — og der var taa- rer i alles øine. Den gamle, seierrike garde, fiendens skræk, graat. —

Samme dag kjørte Napoleon ut av Fontainebleau. Gjennem Sydfrankrike hvor nu royalistene hadde magten og huiet og truet til den faldne keiser naadde han Frejus, hvor han innskibet sig til Elba — den sidste plet han hadde tilbake av verden.

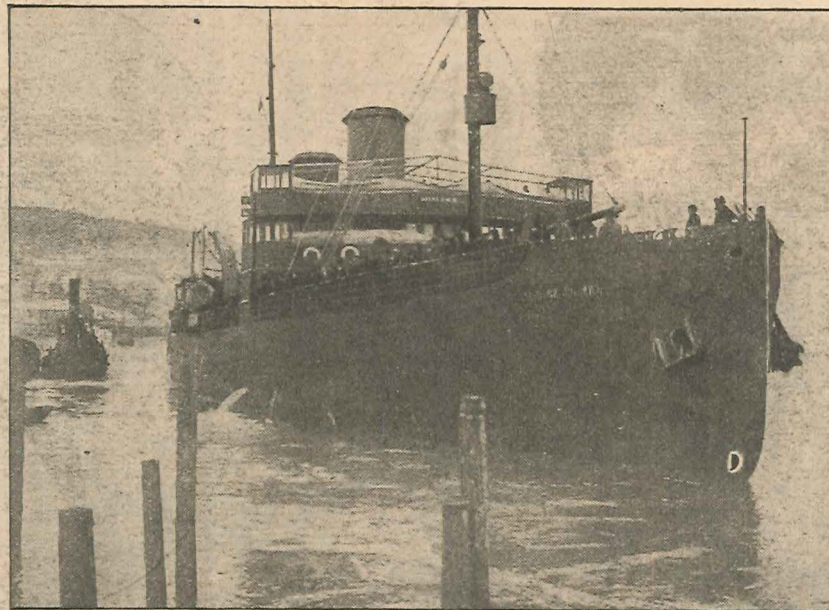
R.

Napoleon paa Elba.

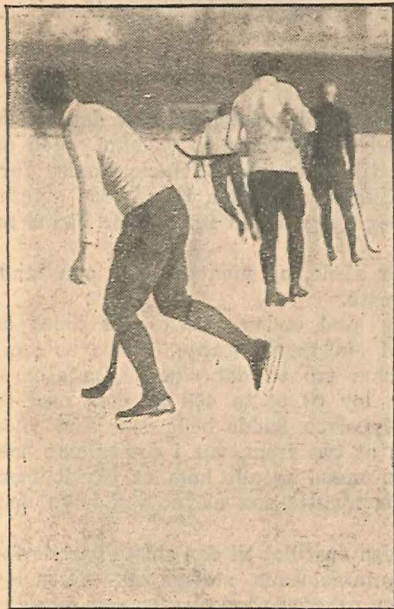
Marinekaptein H. M. Aanonsen der er opnævnt til som sjøkyndig at bistaa ved den internationale forberedelse av sjøfartskonferansen i Genua til sommeren ved siden av en englænder og en franskmænd.

De russiske flygtninger. Her ser man den svære isbryter „Kosima Minin” ved Hommelvik i Trondhjemsfjorden. Den og „Lomanosov” hadde tilsammen 705 flygtninger ombord. Derav var ikke mindre end 320 officerer, 119 kvinder og 41 barn. Alle familier, kvinder og barn, ialt ca. 300, blev ført til Øianmoen og de øvrige til Værnesmoen for at interneres efter at være avluset, hvilket nok høilig trængtes.

Grosserer Lars Bjercke, Kr.a, som forleden døde bare 32 aar gammel, var en av de mest fremtrædende blandt vore unge forretningsmænd. Han var meget samfundsinteressert, især for landets økonomiske utvikling.

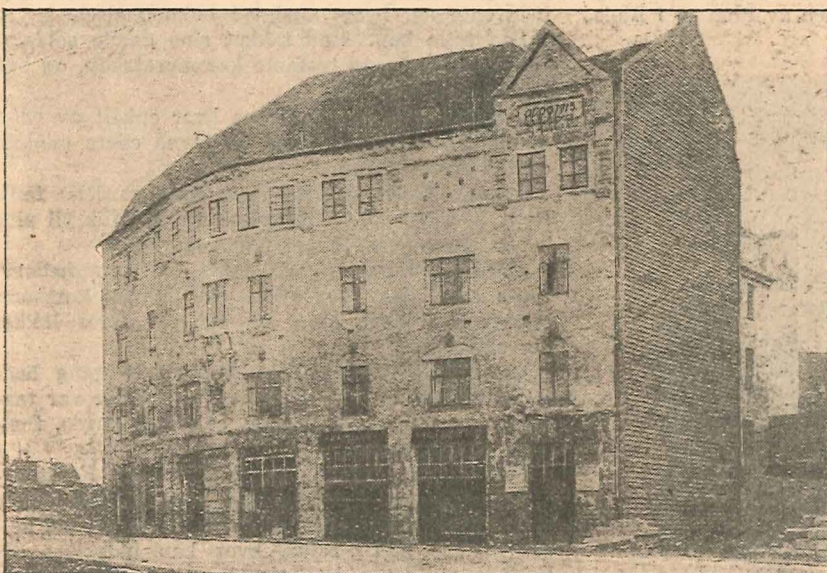
De sidste paa skansen. Mens vaaren laa i luften og varmegradene aat is foregik fornylig finalkampen om Norges mesterskapet i ishockey paa Døhlenestensbane i Kristiania. Kampen var overmaade haard og fulgtes med den største spænding av de desværre faatallige tilskuere. Mesterskapet blev vundet av „Ready”s lag med 7 mot 5.

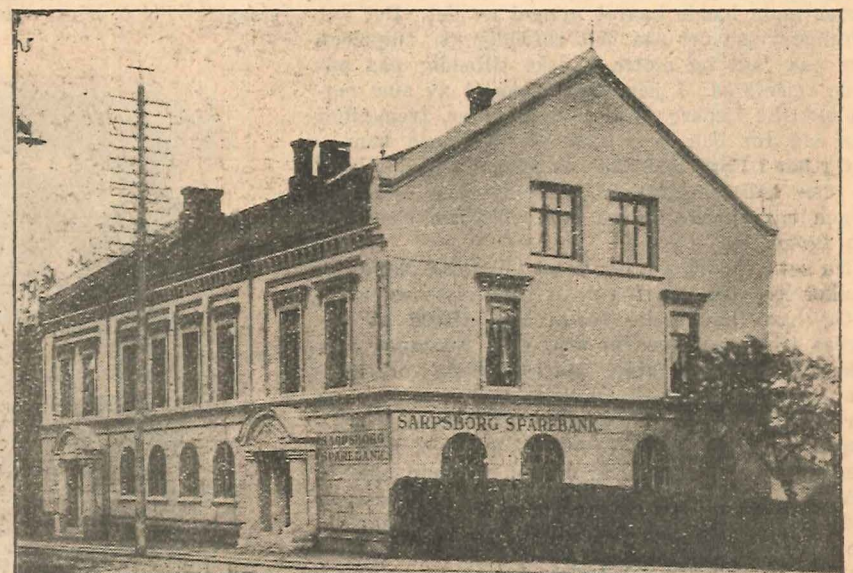
For at gi tegningen av det store laandslaan et gunstig forløp blev der i Finansdepartementet oprettet et eget reklamekontor under ledelse av reklamekyndige folk med overretssakfører Alf Adeler som formand i vedkommende komité. Dette kontor, hvorfra vi her bringer et litet snapshot har nu hat travle dager og det har visselig efter bedste evne planlagt og gaat ivei med sin opgave. Hver og en i landet vet nu ganske vist hvad det gjælder, og det er at haabe, at den appel staten har rettet til det norske folk møter den rette resonnansbund. Det er et stort og betydningsfuldt fædrelandsløft det nu gjælder. — Skarpmoen.

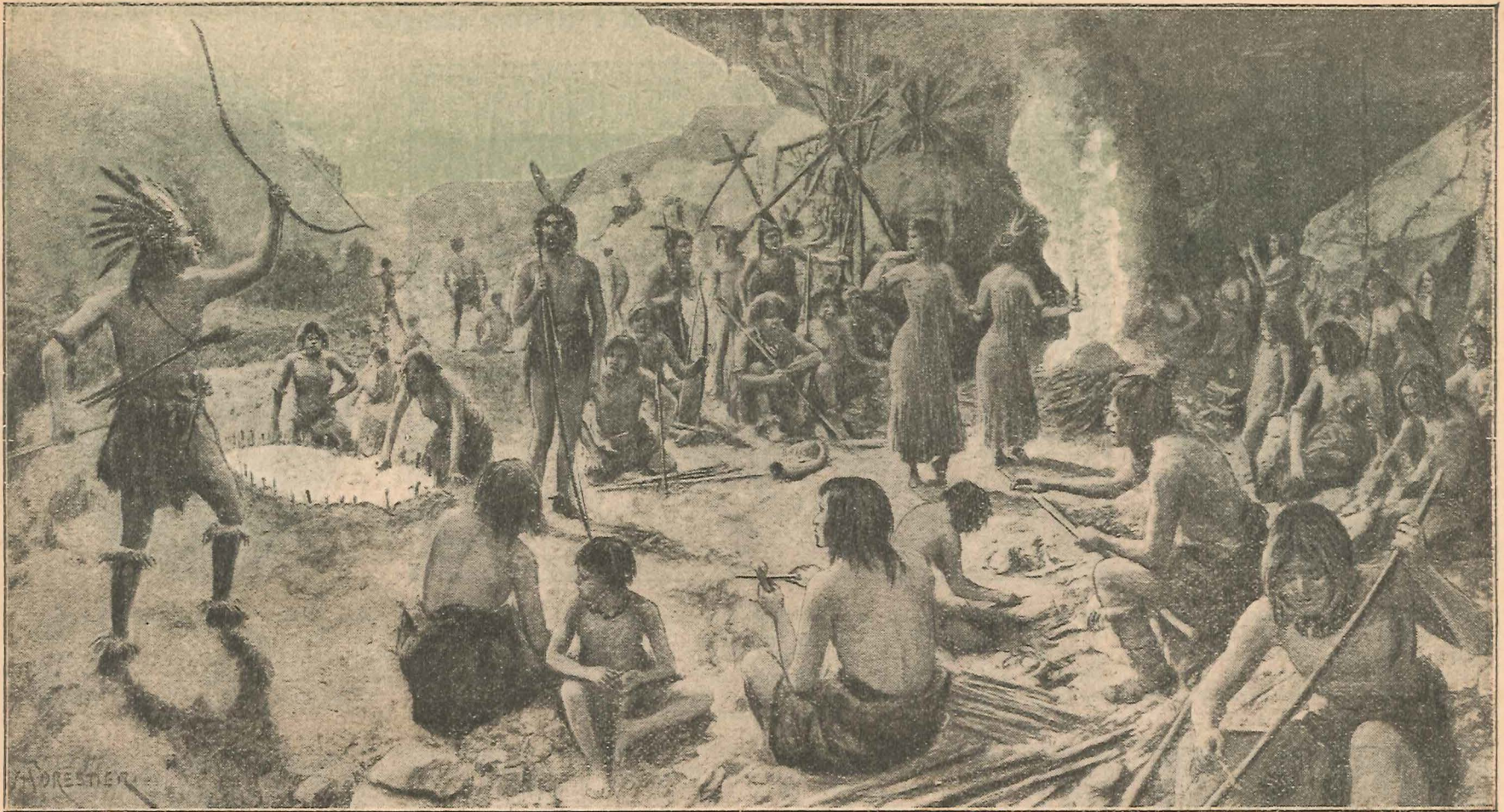
Et gjævt hallingpar. Det er Ingrid og Herman Sire paa gaarden Bjørøen, en vakker veldyrket eiendom med nye hus som man ser straks nedenfor Torpe st. paa Bergensbanen. Det er overordentlig dygtige og strævsomme folk som overtok gaarden i en daarlig forfatning. Gjestfrie er de, og fattige gaar aldrig hus forbi hos dem. — Fot. Ødegaard.

Norges første automatiske telefoncentral. Det er Bergen som har æren av at ha faat en saadan istand. Den ventes aapnet til paaske og omfatter 6400 halvautomatiske og 1000 helautomatiske abonnenter.

Sarpsborg sparebank kan nu feire 70 aars jubilæum. Det er en jevn og solid utvikling den har bak sig. Efter 10 aars virke utgjorde dens forvaltningskapital ca. 10.300 spd.; nu er den over 9 millioner.

En scene fra stenalderens tid for titusener av aar siden. Stenalderfolkene her er forsamlet i en leir. Tilvenstre paa billedet ses etpar kvinder som holder paa at skrape et dyreskind rent med flintkniver, og i bakgrunden over mænd og gutter sig i spydkast. Forrest paa billedet ses en jæger som med buen løftet høit i haanden fortæller at der er set vildt i nærheten. I midten ser man stammens mænd sittende i en ring paa marken beskjeftiget med at lage vaaben til krig og jagt, og bak dem overværer andre av stammen to kvinders religiøse dans foran hulen, en dans ved baalet til ære for den guddom hvis bilde den ene av de dansende kvinder holder i haanden. — Originaltegning av A. Forestier, utført paa paa grundlag av de tegninger som Abbé Breuil fandt i huler i Spanien. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Fra stenalderens tider.

Den første tanke som uvilkaarlig vil melde sig hos den som ser disse besynderlige billeder av livet i stenalderens primitive menneskers tid, er vel denne: Hvorledes vel man dette i vore dager? Hvem har kunnet fortælle nuliden om det som foregik for titusener av aar siden? Men svaret er at det har disse forfædre selv gjort. Den trang som bor i alle slegter og racer til at skildre sit liv, til at meddele sig til eftertiden, har menneskene i stenalderen ogsaa ei, og derved er de kommet til at fortælle os saa meget at vi, ved at sammenholde det med andre fund, særlig fra gravene og bopladsenes avfaldsdynger, kan læse os til alt.

Man kan gaa ut fra som sikkert at isperioden ikke bela Europa med is længer syd end til Pyrenæene. I Spanien har der f. eks. kunnet bo mennesker meget tidligere end f. eks. i Skandinavien, og stenalderperioden i Sydeuropa ligger meget tidligere end i Nord-Europa, som vi anslaar til 3—4000 aar f. Kr. I syden har stenalderens mennesker væsentlig bodd i fjeldhuler, og dette har man vidnesbyrd om ved alle de tegninger man har fundet paa væggene i fjeldhulene, dels i Dordogne i Frankrike, dels i den fjeldrige egn omkring Alpera ved Alicante i Spanien. Især har fundene i de sidste huler været av største interesse. Da den franske prest og videnskapsmand Abbé Breuil hadde fundet tegningene her, kopierte han dem og fremla dem for antropologene, som erklærte at der ved dem blev kastet høit nyt lys over studiet av ældre tider.

Naar disse tegninger har kunnet bevares saa længe, skyldes det den omstændighet at de saa at si er blit sat i glas og ramme av naturen. Tegningene er utført med sot og oker, og vilde forlængst været forsvundet, hvis ikke klippenes vand hadde indeholdt det stof som danner drypsten, stalaktit. Efterhvert som vandet har rendt nedover fjeldvæggen og dens tegninger, har stalaktiten dannet et temmelig tykt, beskyttende lag over dem. Tegningene selv overrasker ofte ved det liv som er i dem; de forestiller enten jagtscener, dans om et baal, religiøse danser, og sket scener fra det huslige liv. Jagt-scenene er der flesk av, og det er naturligt. At skaffe sig mat var jo disse menneskers væsentligste beskjeftigelse. Man ser av jagtbilledene hvilke dyr som har levd i disse egne: Hjort, ren, elg, gjeter og okse og paa mange steder mammutelanter. Dernæst ser

vi de vaaben menneskene har brukt. Det har været spyd, kniver og økser, alt av flint og med træskafter. Men billedene viser at de ogsaa hadde buer og piler, og dette er en opdagelse. Tidligere var man tilbøielig til at tro at buen og pilen var en oppfindelse som var gjort langt senere end stenalderen.

Tegningene fortæller os ogsaa utførlig om dragtene. De har væsentlig bestaaet av skind; vævningen var ikke

opfundet, men de kunde skrape skindenes kjøtside rene med flintkniver, og at skjære dem til og sy dem har de ogsaa forstaat. I haaret har baade mænd og kvinder fuglefjær som indianerne fremdeles gjør det. Av tegningene kan man til og med se naar fjærene har været mørke eller spraglede, eller naar de har været hvite. Hvite fjær ser ut til at ha været brukt særlig ved ofringer og religiøse danser; ihvertfald ser

man paa billedene kvindene bære dem naar de i sine dragter av skindstrimler og med et gudebillede i haanden danser om det almene og rykende baal. Baade disse danser og den omstændighet at billedmalingen paa væggene maa opfattes som en religiøs handling, viser, at deres religion maa ha været høit utviklet og staat langt over en almindelig fetischdyrkelse. De har altsaa været i besiddelse av en ikke liten kultur, og dette ses ogsaa derav, at menneskene ikke bare har bodd i hulene, men ogsaa har forstaat at lage teller av skind som de har hængt op paa pæler slaat ned i jorden under en fjeldskrænt. Her har vi det første hjem bygget av menneskehænder. Foran teltene og husene har man stampet jorden fastere og strødd smaasten paa den, og flere steder har man hat pladser hvor mændene og guttene har kunnet øve sig i bruken av stenvaabene og i at skyte med piler. Her har vel ogsaa de religiøse øvelser og danser fundet sted. Det første spor av den gryende kultur kan ses her. Det er merkelig at se den forbausende likhet som er mellem dragtene og livet i stenalderen og Nordamerikas indianere i tidligere tider. Er det bare en tilfældighet, eller er det slik at alle racer i sin første barndom paa vandringen mot kulturen uvilkaarlig kommer til at gaa de samme veier? Det sidste er vel det sandsynlige. En anden tanke vil ogsaa melde sig her. Disse mennesker har altsaa kjendt kunst, dans og musik, og de har hat begreper om høiere væsener. Deres intelligens har altsaa ikke været saa litet utviklet. Men da man kan gaa ut fra at denne utvikling har foregaaet meget langsomt, hvor mange slegtled av mennesker ligger der da mellom dem og vore første slegter, med andre ord, hvor længe er det siden den allerførste kultur viste sig? Kanske titusener av aar.

Allt dette fortæller de tegninger os som Abbé Breuil fandt paa væggene i Alpera ved Alicante i Spanien, og det er paa grundlag av dem at tegneren har kunnet gi os disse billeder av jæger- og fiskerfolks liv i en fjern, fjern tid i syden, mens der over Skandinavians land bare laa uhyre isbræer uten mindste spor av liv.

Huleboere i stenalderen danser sine religiøse danser rundt baalet. Mændenes dragter, fjærpynten i haaret, stillinger og vaaben, alt har tegneren tegnet efter de titusenaarige billeder i de spanske fjeldhuler. Uvilkaarlig blir man av dette billede mindet om indianernes liv, dans, dragter og vaaben. — Originaltegning av A. Forestier. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Fra Frankrike og Tyskland i disse dager.

Den tyske finansminister Erzberger som endelig er blitt fældet. I sin kamp mot ham rettet Helfferich alvorlige beskyldninger mot Erzberger, og denne trak det korteste straa.

En arrestation. Berlin er oversvømmet av de saakalte „Schiebere“, d. v. s. folk som opkjøper guld og sølv eller paatar sig at faa værdier smuglet ut av landet. Det er især russere og polakker som beskæftiger sig med denne smughandel der især drives i Grenadierenstrasse, og naar politiet faar fat paa nogen av dem hvis papirer ikke er iorden blir de sat fast.

Den tyske geheimeraad Goeppert der har avløst von Lersner som Tysklands representant i fredskommissionen. Fra fransk side har man utnævnt Poincaré til at forhandle med Goeppert.

Mr. Josef Caillaux, den forhenværende franske minister som er blitt stillet for den franske riksstret anklaget for konspiration med fienden. Caillaux antas dog ikke at kunne dømmes for høiforræderi.

Vi lever nu i de storpolitiske processers tid som en efterslet ef-

ter verdenskrigen. I Frankrike har man den store Caillaux-proces og i Tyskland Erzberger-processen, hvis utfald vil være kjendt naar disse linjer læses. Mens man venter paa de sensationsprocesser som er foranlediget ved de alliertes utleveringskrav har de to forannævnte retsskuespil hver paa sit vis bragt for dagen en uhumskehet som har virket overmaade litet tiltalende. Mr. Caillaux, den tidligere ministerpræsident og finansminister, staar anklaget for høiforræderi og konspiration med fienden. Det er dog neppe sandsynlig at han virkelig har villet forraade sit eget fædreland. Hans forbrydelse bestaar nærmest i at han ogsaa under krigen drev den tyskvenlige politik, hvormed han allerede før den hadde gjort sig bemerket, mens han paa den anden side bekjæmpet den engelske indflydelse. Hvorvidt han virkelig trodde at en fransk-tysk tilnærmelse vilde være til gagn for Frankrike, eller han haabet at kunne entre op paa præsidentpladsen ved en saadan politiks hjælp, faar staa derhen. Faktum er at han gjennom mindre ansette blader og for giemedet opkjøpte blader motarbeidet den engelsk-franske allianse og bak den franske regjering ryg forhandlet med tyske diplomater om fred — næsten for enhver pris. Clemenceau lot ham imidlertid arrestere for etpar aar siden og satte dermed en stopper for den virksomhet som sik-

kert vilde bli yderst skjæbnesvanger for Frankrike. Var Caillaux dengang blitt stillet for domstolen, en krigsret, vilde han neppe nu ha været blandt de levendes tal. Procesutfaldet ved riksstretten nu vil aapenbart ikke bli dødsdom, men dommen blir dog neppe mild. Og som politiker vil han visselig være en død mand. Caillaux skildres som en litet sympatisk personlighet. Han var den personifiserte ærgjerrighet og egoisme — stræberen i renkultur. Og han har i saa maate adskillig tilfælles med fhv. riksfinsminister Erzberger i Tyskland som fra en ubehjælpelig ubetydelighet av forstod at kravle sig frem gjennom den tyske politiks krokveier til den mægtige position han under revolutionen og fredsslutningen kom til at indta. Ogsaa han er en type paa den politiske stræber, den hensynsløse egoist, manden som kan være med paa at gi lover han ikke selv respekterer, manden som misbruker sin politiske indflydelse til personlig fordel, som omgaas let-sindig med sandheten og ikke undslaar sig for at snyte staten for skat, skjont han selv hadde ansvaret for dens finanser. Den offentlige anklager erklærte at han paa de fleste punkter var i fuld overensstemmelse med Helfferichs defensor. Likesom Caillaux vil vel ogsaa Erzberger nu være en død mand i politikken. Men disse typer vil dog neppe dermed forsvinde. Dertil er nok personlig

Den nye tyske riksfinsminister Noesle som har avløst Erzberger. Den tyske regjering har bl. a. erklært at Erzbergers fald ingenlunde betyr at skattene kan formindskes

ærgjerrighet og pengeglubskhet altfor indgrodd i visse menneskenaturer

Præsident Deschanel og minister Millerand kjører under eskorte av kyrasserer fra Palais Bourbon til Paris' raadhus. Billedet er tatt i den lange Rivoligate ved Tuillierhaven.

De fire præsidenter paa Paris' raadhus. Fra venstre til høire ser man: Loubet, Deschanel, Poincaré og, halvt skjult bak denne sidste, Armand Fallières.

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Saa forstod hun pludselig alt. Francis Grey gik til Silences hus — til The House of Silence. Saaledes hadde Letty kaldt det. Hun hadde spurt Francis, om han ikke vilde fornye bekjendtskapet med sin tidligere sekretær. Han hadde svart at det tilkom hende — Silence Desart — at gjøre det første skridt. Ida hadde ikke tillagt dette emne saa megen betydning at hun hadde anset det for værd at omtale det igjen. Hun hadde tilbudt at besøke Miss Desart — tilbudt at han skulde engagere denne kvinne til sin sekretær igjen hvis hun var villig til det. Paa en tilsynelatende utvungen maate hadde han negtet begge deler — og han hadde aldrig senere hentydet til denne sak igjen. Ida hadde glemt dette; men nu var hendes øine aapnet.

Det var til Silences hus, Francis gik — gik hemmelig, uten at hun eller nogen anden visste det. Det var denne kvinne, han hadde raadspurt angaaende den bok som allerede var annonsert med pauker og trompeter!

„Hendes bok” var sat tilside for denne anden! Denne tanke hadde grepet hende med alt overvældende voldsomhet og vækket den slumrende glød i hendes paa overflaten indolente natur. Al en forsmaadd hustrus bitterhet og had vældet op i hende. Nu var det hende som led; men hun vilde ikke lide alene! For hendes kjærlighet til hendes mand var hendes livs indhold; det var en heftig, glødende følelse, netop derved meget farlig. Hun møtte denne situation med den faste beslutning en gang for alle at gjøre ende paa denne intrige der spilledes bak hendes ryg. Hun besmykket ikke saken hverken i tanker eller ord. Hun hadde i fortiden set saa meget til livets skyggesider at hun hadde mistro til alt. Hendes mand avla ofte besøk i en anden kvindes hus — besøk som han aldrig talte om, men lot det tvertimot ha utseende av at han ikke ønsket at fornye det tidligere bekjendtskap igjen. For en saadan handling kunde der bare gis en forklaring. Nu vilde hun gripe ham paa fersk gjerning. Saa vilde hun diktere sine egne betingelser — og dem maatte han gaa ind paa.

Pludselig lynte Idas øine. Hun hadde set sin mand komme fra Silence Desarts hus.

Han kom med lette, elastiske skritt. Solen kastet gyldne skjær over trøttoppene og det syntes at gjenspeile sig i hans ansigt. Hvad var det som fik ham til at se saaledes ut? Hvad var det som i hans øine tændte den glans, hun aldrig hadde tændt i dem? Tigeren i den forsmaadd hustru vaaknet til live. Men med en kraftanstrengelse tvang hun sit ansigt til ro, da hun nu traadte ut av døren og gik mot sin mand.

Hans øine opfanget den i sort og gult klædte skikkelse mellom trærne. Et øieblik stod de og saa paa hverandre, adskilt av et rum som et tveegget sverd. Saa lød hendes stemme, kald og skjærende som en kniveg gjennem den rolige luft.

„Francis, kom, jeg har ventet paa dig!”

Han kom straks, litt langsomt og nølende.

Det svindende lys fra trøttoppene var nu veket fra hans ansigt.

„Har du ventet paa mig, Ida? Det gjør mig ondt at jeg har holdt dig fra dine venner —”

„Bry dig ikke om det; du har nydt dit stjaalne møte med — *din ven*.”

Hun hadde ikke ment at begynde kampen saa bittert; men skinsyken er en vanskelig hest at tømme. Den haan og foragt som hun bestræbte sig for at lægge i det sidste ord bragte en pludselig vredesrodme op i Francis Greys bleke ansigt.

„Ja, min ven, Silence Desart, som jeg skylder saa meget av mit litterære held. Hun har hjulpet mig med denne lille sidste bok —”

„Ikke *min* bok, Francis — ikke *min* bok!”

„Nei, ikke *din* bok, Ida —” han stanset pludselig. Hvad var det, han hadde lovet at gjøre? At odelægge den bok som hans hustru hadde inspirert ham til — at kaste den bort som en uren, odelæggende gjenstand — at erstatte den med en anden, hvori hun hverken skulde ha del eller lod.

„Nei, ikke *min* bok. Og du vover at si at du gaar til hende! Du som avsglo hendes tjeneste, da jeg tilbød dig at søke den, du gaar til hendes hus — hemmelig — skjult —”

„Det gjør jeg ikke. Jeg ror dit aabenlyst i min baat —”

„Du sorger for at ingen ser det —”

„Det gjør jeg ikke.”

„Du holder det hemmelig for din hustru — dette venskap med en anden kvinne som du har negtet mig at gjøre bekjendtskap med —”

Hans hjerte banket voldsomt. Der flammert en ild i Idas øine. I hans egen hjerne hvirvlet de mest forskjellige følelser rundt. En sterk avsky holdt paa at ta magten over de ædlere følelser for hans hustru som Silence hadde forsøkt at vække tillive og som han hadde bestræbt sig paa at nære under turen over sjøen. Han hadde planlagt hvorledes han vilde søke hende, vilde føre hende ind i den private helligdom som hadde været hendes gave til ham og der forsøke paa at tale angrende, forsonende ord — prøve paa at fortælle hende om det ædle, skjonne venskap med Silence paa en maate, saa hun vilde forstaa det — prøve paa at bringe disse to ting i hans liv i samklang med hverandre — hans forhold til hans hustru og til hans ven. Det maatte sikkert kunne gjøres og han vilde gjøre det.

Men nu, da han og Ida stod overfor hverandre i den lille paviljong som to duellanter, folte han det umulige i sit forsæt. Ida vilde aldrig forstaa ham. Hun vilde heller ikke bry sig om at forstaa ham. Hun hadde jo allerede avfyret en av sine giftige piler. Hun hadde forsøkt at tilsmudse det venskap der for ham var den helligste og skjønneste ting i livet. Hvad kunde der gjøres med en slik kvinne? Der var noget i hendes person som besmittet alt hvad hun rørte ved. Det var hendes egne tanker, hendes syn paa livet, hendes ærgjerrighet. Han kunde ikke si hvad det var — men det var der — det var i hende.

Hendes øine som lynte av skinsyke var fæstet paa ham; hendes stemme var kald som is.

„Francis, der maa bli en ende paa dette!”

„Der skal snart komme en ende paa det!”

Hans ord kom med en saa eksplosiv voldsomhet at luften omkring dem syntes at

dirre. Idas skikkelse skalv ogsaa. Der kom et vaktomt, kampberedt uttrykk i hendes øine.

„Forklar dig nærmere,” sa hun.

Han anstrengte sig for at bli herre over sine følelser, for at de ikke skulde rive ham med sig til at si noget der vilde efterlate en uoverstigelig kloft mellom ham og hans hustru. Han tvang frem for sit indre øie billedet av Silences ansigt saaledes som han nylig hadde set det — omt, alvorlig, vakkert og bedende. For hendes skyld vilde han beherske sig.

„Hor paa mig, Ida,” sa han, det er kanske mer min feil end din, at du saa helt misforstaa situationen. Der er ting som er vanskelig at tale om, fordi de saa let kan bli misforstaaet. En saadan ting er mit venskap med Silence Desart.”

„Du kalder hende Silence?”

„Ja, vi var venner, nære venner. Hor paa mig, Ida. Forsøk paa at forstaa mig hvis du kan. Men aa, hvorledes skal du det — hvorledes skal du? Du som aldrig har kjendt nogen anden verden end din egen!”

Det haanlige smil om de fulde, røde læber gav hendes ansigt et uttaltende uttrykk.

„Det er utvilsomt mange ting, jeg ikke kan forstaa. Andre kvinder har ogsaa vanskelig for at forstaa hemmelig venskap mellom sine mænd og — andre kvinder.”

Han for sammen som om hun hadde slaat ham. Han turde ikke tale, for han stolte ikke paa sin stemme.

„Men du sa der skulde bli en ende paa — noget. Hentydet du til dit venskap med Miss Desart?”

Hun var gaat for vidt — han holdt paa at miste sin selvbeherskelse.

„Nei, det gjorde jeg ikke. Jeg hentydet til den onde bok som ligger ufuldendt oppe i huset. Paa den skal der bli en ende. Jeg vil odelægge den —”

„Odelægge — *min* bok?”

„Ja, *din* bok, Ida. Min Gud, at jeg er tvungen til at si dig alt dette! Det er *din* bok — og den er fuld av verdens ondskap og slethet! Forstaa du ikke det — du som bød mig smake livet, som aapnet dets porter paa vid gap for mig, som —”

„Vil du odelægge *min* bok — efter ordre fra hin kvinne derover?”

„Ja, og hun har ret. Hun forstaa alt. Ida, ha medlidenhet med dig selv og med mig! Forsøk paa at forstaa det! Det er en daarlig bok —”

„Men den er fuld av magt og aand. Den vil leve. Den vil gjøre opsig. Mænd vil læse den —”

„Læse den? Ja — de vil sluke den, fryde sig over den. Ja, og kvinder ogsaa — det er det frygtelige —”

Han hadde en følelse som om han skulde kvæles, men hendes øine lyste av triumf. Og denne triumf var blandet med et vildt had til denne anden kvinne, som vilde snappe kronen fra hendes hode. Hun bet sine smaa, hvite tænder mot hverandre og tvang sig til at tale med en næsten uhyggelig ro.

„Naa, saa paa hendes bud vil du odelægge hele sommerens arbeide — odelægge *min* bok — den bok som hele min verden vil kalde et mesterverk av talent og aand. Og naar du saa har odelagt den, saa vil du flygte til hende for at bli inspirert til en anden — jeg tænkte det nok!” Hendes vrede brot nu frem i hele dens magt — det var en hvitglødende vrede som i øieblikket gir den, der er overvældet av den, en viss majestæt. „Du tør komme fra hende til mig og si mig dette — du — min egtefælle! Skammer du dig ikke over at staa her overfor mig og si saadanne ting — si dem til mig som har git dig alt hvad du eier — git dig min kjærlighetskat og min pungs magt? Hvad har jeg fordret til gjengjæld? Intet undtagen at du skal bruke dit talent, bruke dine evner som ikke er dine alene, men som du skylder andre at

faa del i. Jeg har git dig inspirationen — det har du indrommet tusen ganger. Jeg har git dig spiren til boken, git dig ideene — alt hvad du behøver for at fremstne skrevet. Du kjender selv dens magt! Du vet at ved den vil jeg finde storhet, for uten mig kunde den ikke være skrevet — uten mig vilde verden aldrig ha mottat den. Og du vil ødelægge den — efter ordre fra en skinsyk kvinde —

„Nei — du forstaar ikke —”

„Jo, jeg forstaar det godt. Det er dig som ikke forstaar. Det er dig som lar dig dupere og narre, Francis, den boken skal ikke ødelægges, Francis. Jeg, din hustru, forbyr det! Her staar vi ansigt til ansigt — din vilje — og hendes — imot min! Min skal seire! Den maa og skal seire! Francis, jeg forlater ikke dette sted, for du har git dit lofte! Den skal maa og skal ikke ødelægges! Den skal fuldendes og gis verden! Dette er en duel paa liv og dod! Hvis du skal bringe et offer — saa mit liv for denne bok! Du skal ikke ødelægge den! Her paa stedet skal du gi mig dit ord paa at du ikke vil gjøre det!”

De stod at i skogen ansigt til ansigt, og stedet syntes at gjenlyde av ekkoet av en kamp som langt overgik det uttalte ord.

Det var som om Francis vilde svare med heftige, vrede, motsigende og forestillende ord, men de kom ikke over hans læber. Istedet var det som om hans figur fik større spændkraft. I hans øine kom der et næsten ondt, iskoldt uttryk som om nogen allerede lagt en haand av is paa hans hjerte og som om dets livskraft langsomt og umerkelig dæmpedes.

„Nuvel, du skal faa din bok,” sa han paa en merkelig og aandsfraværende maate og med en stemme som syntes at ha mistet al klang. „Jeg gir dig mit ord. Du skal faa din bok. Men naar du har faat den — saa bebreid mig intet. Jeg skal ikke ødelægge den. Jeg skal fuldende den til dig — min hustru —”

Han stanset og syntes at betænke sig et øieblik. Saa vendte han sig brat om og forlot stedet.

Ida stod og saa efter ham som den der har seiret. Men mens hun iagttok de langsomme, tunge skridt, med hvilke han gik op til huset, var der mer frygt end triumf i hendes ansigt.

Lysen var nu forsvundet fra trætoppene. Stedet var indhyllt i skygge. Det frembød et underlig, uhyggelig syn — som om ondskapen og angerens aander svævet rundt med lydlose skridt.

Ida gøs og trak sin kaape tettere sammen om sig. Saa gik hun op paa balkonen og lukket døren efter sig.

Hendes øine svævet ut over sjøen som laa stille og mørk i aftenens dype skygger.

„Han skal ikke gaa til Silences hus mer,” mumlet hun. „Det skal jeg sørge for.”

V.

Silence sat i sit solbeskinte arbeidsværelse, men hun arbeidet ikke. Nu, da den kolde aarstid begyndte og vinden snopte sig kold og bitende om husets hjørner hadde hun flyttet ind i andre værelser end dem, hun først hadde valgt. Ilden brændte lystig i kaminen. Naar november kom, vilde hun stænge dagligstuen; men arbeidsværelset var endnu hendes yndlingsopholdssted og hit hadde hun bragt flere gamle møbler fra de tilstotende værelser, saa at det til vinteren kunde bli en mellemting av dagligstue og et arbeidsværelse.

Det hadde været hendes beskæftigelse i de datter som hadde fulgt efter hendes sidste samtale med Francis — en samtale der hadde indeholdt saa mange betydningsfulde muligheder.

Hun hadde ikke ventet at han vilde komme tilbake saa snart. Det foraarsaket hende ingen uro at der var gaat flere dage, uten at han var kommet til hende. Tvertimot haabet og trodde hun at det betydde en forsoning mellem ham og hans hustru. Deres sorgelige forhold pinte hende og var altid i hendes tanker. Hun følte ikke den mindste triumf over at den kvinde der hadde fortrængt hende bare hadde høstet en tvilsom seier. En saadan tanke var fremmed for Silences ædle hjerte. Hun ønsket saa inderlig at denne forbindelse som var sluttet saa pludselig skulde bli til lykke og glæde for den mand, hun aldrig hadde holdt op at elske, og for den kvinde som hadde lagt saa meget for hans fotter og til gjengjæld hadde bedt om det bedste, han hadde at gi.

Hun skulde kalde hans bedste evner frem. Silence visste bedre end nogen anden at Francis endnu ikke hadde naadd toppen av sin ydeevne. Han kunde præstere noget endnu bedre end det, han hittil hadde skrevet — han kunde naa endnu høiere op — han kunde føie nye laurbær til dem, han allerede hadde vundet! Men dem skulde han vinde til sin hustru. Hendes kjærlighet skulde inspirere ham.

Saaledes drømte Silence sine skjønne drømmer. Hun utmalte sig forsoningen mellem Francis og hans hustru. Han vilde si hende alt hvad han hadde paa hjerte — og hendes kvindelige instinkt, hendes kjærlighet vilde lære hende og si hende hvorledes hun skulde handle, saa hun kunde bli istand til at inspirere ham til de høieste idealer. At Ida var vakker, det visste alle, og hun visste at skjønhet hadde stor magt over Francis' hjerte. Hvorledes kunde det være anderledes med et temperament som hans der altid tørstet efter det bedste, det største, det vakreste og mest ophøiede.

Hans hustru kunde sikkert bli alle disse ting for ham. Den daarlige boken, hvori han hadde begaat en stor uret mot hende, vilde bli tilintetgjort og saa vilde alt bli godt. Hans øine vilde bli aapnet og han vilde se klart. Silence holdt i sin haand hans sidste bok som netop var kommet fra trykken — forlæggeren hadde sendt hende et eksemplar. Han fik korrekturen fra hendes haand og var allerede paa det rene med at det var i samarbeide med Silence Desart at Francis Grey skrev sine bedste bøker.

Silence vendte likesom kjærtegnende dens blader. Mens hun vendte bladene, hørte hun lyden av hans stemme. Det var som om han var hos hende. Hun utmalte sig hans nærvær paa dette stille, fredelige sted. Der var plads for ham til at gaa frem og tilbake som det jo var hans vaner, naar han dikterte hende. Bordet var skjøvet nærmere bort til ilden. Men der var god plads til en lænestol og en mindre stol paa den anden side av kaminen. Der var lagt et kaminteppe til paa det skinnende blanke gulv. Lucy hadde laget det til hende av et stykke uldtoi, hun hadde ogsaa sydd en pultinnsammer, og hun hadde ogsaa sydd en gardin som kunde trækkes for det lange vindu, naar lampen blev tændt. Det var altsammen saa enkelt og beskedent — ikke spor av luksus — bare saa hjemlig og hyggelig. I disse omgivelser passet husets eierinde saa godt, naar hun sat der ved bordet med boken foran sig. Hund og kat ved kaminen ved siden av hverandre; den halte fugl sat i et stort bur som Quick hadde laget til den, saa den ikke behøvde at være skilt fra sine kammerater — saaledes var den scene som viste sig for Lucys øine, da hun kom ind med et budskap, saa uventet at Silence neppe kunde tro sine egne ører.

„Mrs. Grey sitter i sin automobil utenfor porten. Miss. Hun spør, om De har tid til at skjønne hende et øiebliks samtale.”

Hvad betydde det? Da Lucy gik for at

visse gjesten ind, var Silence et bytte for de mest forskjelligartede og forvirrede følelser.

Hvad betydde denne visit? Var Francis' hustru kommet for at forene sig med hende? Hadde Francis fortalt hende det — og var hun kommet for at tilby sit venskap til en som stod saa alene i verden? Var hun kommet for at invitere hende op til sit eget hus, hvor Francis' arbeide kanske kunde skride hurtigere og bedre frem? Eller var Francis blitt syk? Hadde han sendt bud efter hende? Hadde al denne spænding, han hadde gjennomgaat, været for meget for ham, og hadde han ønsket at se hende?

Hun kunde ikke klare disse spørmaal. Hun visste bare at hendes hjerte banket voldsomt og tungt og at farven forsvandt langsomt fra hendes kinder. I næste øieblik hørte hun klappen av hoihælede sko og raslen av sille og merket samtidig en sterk, gjenpreintrængende duft av en kostbar parfume — og Francis Greys hustru stod foran hende.

Ida var indhyllt i kostbart zobelskind som dækket hele hendes høie, slanke skikkelse fra hode til fot. Hendes kjøle var av mørk, orangerfarvet stof, gjennomvævet med guldraader. Der var anbragt violer paa hendes skindkrave og paa den store muffe og høie skindlue som sat den store mørke haar, og disse buketter sendte ut en tung, næsten bedøvende duft som ikke lignet disse vakre, kjølige blomsters egen lifflige duft.

Silence var klædt i sin enkle, blaagraa hverdagskjøle. Lysen faldt over hendes rolige skikkelse, hendes bleke, rene ansigt, solvstænkene i hendes mørke, rolgende haar og de ædle, skarpt skarne, rolgende ansigtstræk.

Et øieblik efterat Lucy hadde lukket døren efter sig stod de to kvinder ganske stille og saa paa hverandre med værelsets halve længde imellem sig. Saa gik Silence mot sin gjest.

„Det er — meget venlig av Dem,” sa hun og talte som en der aner en nærende krise, men endnu er uvidende om dens natur. „Vil De ikke ta plads — her i nærheten av kaminen? Det er kaldt idag —”

Ida betænkte sig et øieblik; saa satte hun sig ned. Hun løst sin store skindkaape, saa omridsene av hendes pragtfulde figur blev synlige, omsluttet av det gyldent skinnende stof der snodde sig om hende næsten som skindet av en slange.

„De er jo Miss Desart — den Silence Desart, min mand taler om! Jeg er kommet hit for at gjøre Dem nogen spørmaal. Er De villig til at besvare dem? De er naturligvis ikke tvungen til at gjøre det.” Hendes stemme lød i Silences ører som isvand der faldt paa glødende metal. Den fremkaldte forestillingen om voldsomme kontraster av varme og kulde.

Ida hadde sat sig i den stol som var bestemt til Francis Grey. Silence samlet al sin ro og svarte:

„Jeg vet ikke hvorfor jeg ikke skulde være villig til at svare. Vil De være saa god at la mig høre Deres spørmaal.”

„Hvor længe har De kjendt min mand?”

„I to aar.”

„Fik De plads hos ham som hans sekretær?”

„Ja.”

„Hvor længe beholdt De den pladsen?”

„Indtil hans anden bok var utkommet.”

„Hjalp De ham med at skrive begge disse bøker?”

„Ja — som hans sekretær.”

Ida stanset; under hele denne ordveksling hadde hendes øine hat et gjennomtrængende, skarpt, næsten grusomt uttryk. Silence følte sig overbevist om deres eierendes fiendtlighet og ubarmhjertighet; men hun gav det ikke tilkjende.

„Har De aldrig været andet for Francis Grey end — hans sekretær?”

Disse ord blev uttalt meget langsomt, meget langtrukket, og selv om ikke ordene indeholdt haan, saa gjorde stemmen det.

Paa det sporsmaal kunde der bare være et svar, og Silence svarte med fast og rolig stemme:

„Vi var forlovet et par uker.”

„Aha!” Dette lille ord kom som en slanges hvislen og der var et glimt av triumf i Idas øine. „Det tænkte jeg nok!”

„Det var, før han hadde set Dem.”

Silence sa disse ord med den samme rolige fasthet i stemmen. Hun hærde sig til denne ildprøve — denne samtale med den skinsyke hustru. Hadde hun været paa vildspor, da hun raadet ham til at være sand overfor sin hustru? Hadde Francis sagt sandheten — hadde han gjort sin tilstaaelse — bare for at bringe gjengjældens nemesis over sit hode? Hadde han kjæmpet for hende, saa vilde hun kjæmpe for ham nu. Hvor meget visste Ida? Hvor meget hadde Francis sagt hende? Der var ialfald bare et for hende at gjøre — hun maatte si sandheten.

„Og da han hadde set mig — hævet han saa forlovelsen?”

Silence saa alvorlig og fast paa sin motstander; i hendes øine var der et dypt alvor og et væld av følelser som Ida ikke forstod. Hun syntes at se indad i sin sjæl og hendes ord kom langsomt og med pauser.

„Kanske det ikke er helt korrekt at kalde det en forlovelse. Det var noget som vokste frem av vort fælles arbejde og vort intime aandelige samvær. Han hadde nytte av mig. Og jeg — jeg elsket ham. Men jeg husker at jeg ikke var sikker paa hvad han mente.”

„Hm ja — vi vet jo at mænd har sine egne meninger.”

Silence skiftet ikke engang farve; haanen prellet av mot hendes uegennyttige kjærlighet.

„Der var altid noget sværmerisk og fantasifuldt i hans syn paa livet. Det folte jeg saa tydelig i disse lykkelige uker. Det var en lykkelig tid for mig. Intet kan ta den lykke fra mig. Men jeg tvilte litt paa —”

„Om egteskap var hans maal?”

„Om egteskap vilde bli til hans lykke — om han var sikker paa dets prøvelser, dets pligter, dets ansvar. Men jeg fik ikke anledning til at drøfte dette sporsmaal med ham. Han giftet sig — og reiste bort.”

„Naar hævet han forlovelsen med Dem?”

Et øieblik — men bare et øieblik betænkte Silence sig.

„Kanske var der — efter hans synspunkt — ikke noget at hæve. Han giftet sig med Dem. Jeg fik et brev fra ham, men ikke mer. Det er all hvad der er at si!

Den ild der hadde ulmet i Idas øine blusset nu op. Her var der noget, hun ikke forstod — noget som berørte hende sælsomt. Synet av denne kvinde som uten at være nogen skjønhed allikevel var saa indtagende, vækket i hende alle de følelser, al den vrede og uvilje som i den senere tid hadde rast i hende og gjort hendes liv til en skjærsild. Dette stille, beskedne — i hendes øine tarvelige hus — hvorledes kunde det indeholde dette præg av rolig værdighet og fornem forfinelse som næsten gjorde den pralende stillen — tilskue av rigdom, hvortil hendes øine var vant, i sammenligning hermed vulgær og

frastøtende! Hun gjenkaldte sig ytringer som i de sidste dages stormende scener var faldt fra hendes mands læber. „Der finder jeg fred — i Silences hus — du vil aldrig forstaa det — du vil aldrig forstaa hvad jeg mener —” jo, hun forstod godt hvad han mente! Hun hadde følt det, da hun traadte over dørtreskelen! Hun folte det sterkere nu. Hun forstod hvad han mente og hvad han visste han vilde finde, hvis han fortsatte sit arbejde og gav verden det, han vilde frembringe her i „The House of Silence.”

Ved at føle dette brændte hver fiber i Idas legeme og vreden tok magten fra hende.

„Det er den første del av historien, Miss Desart, men der har været en — fortsættelse.”

Silence svarte ikke.

„En fortsættelse, sier jeg. Min mand har igjen været hos Dem — mange ganger — hemmelig —”

Silence taug fremdeles. Hun holdt sit hode stolt løftet; der laa næsten et smil om hendes læber. Hvis han holdt sine besøk hos hende hemmelige, saa var det ikke hendes skyld. Det visste Lady Letty.

„Jeg saa at der var noget iverien med ham — noget forandret. Han mistet interessen for sit arbejde. Muligens vet De at han har arbeidet paa et verk i flere maaneder — paa en bok som jeg tror vil bli hans mesterverk —”

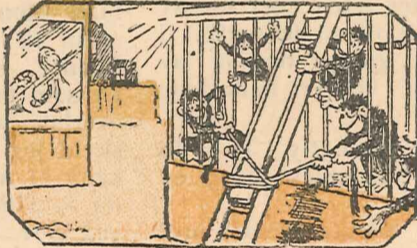
„Ja, jeg vet det.”

„Ja, naturligvis!” Idas øine lynte. „De vet det, og vi behøver ikke længer at skjule noget. De vet at han holdt paa at skrive en bok — en som vil skaffe ham berømmelsens laurbær — en bok som jeg, hans hustru, fra

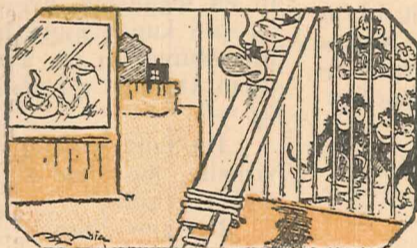
Av en dyrepassers interessante dagbok.

1. „Ak, om man engang kunde skrive i sin dagbok om store og gode og ædle handlinger! Men det er stadig skøierstreker og loier som fører det store ord her i haven! Forleden skulde jeg reparere litt paa apehusets tak. Jeg satte en stige til og krøp i al uskyldighet op med min spikerkasse.

2. Mens jeg gikk og banket oppe paa taket, hørte jeg godt at det blev noksaa livlig nede hos apene. Men det er det saa ofte saa jeg tænkte ikke videre over den ting. Hadde jeg bare kikket ned, saa vilde jeg ha set hvilke lumskede planer de smaa, firhendede medskabninger hojdt paa at utføre.

3. Nu fik jeg vite det forsent. Da jeg nemlig skulde til at gaa nedover stigen, kom jeg pludselig til et sted, hvor der ikke syntes at være fler trin. Jeg folte og folte med føttene, men kunde ikke faa fat i noget at sætte dem paa, — og desværre kunde jeg jo ikke se med føttene.

4. Resultatet blev da ogsaa at jeg pludselig rutsjet ned — helt ned paa jorden med min spikerkasse og det hele, og det var slet ikke morsomt — for mig i det mindste, — apene var ganske vist av en anden mening, men det var jo ogsaa dem som hadde bundet en fjæl over trinene for at erte mig.

5. Det værste ved det hele var at min hammer ved faldet rammet glasruten i klapperslangens hyggelige, lille bolig. Klapperslangen kan godt like en gang gang imellem at spasere en tur i det fri, — den benyttet derfor anledningen, smuttet ut av huller i ruten og løp efter mig.

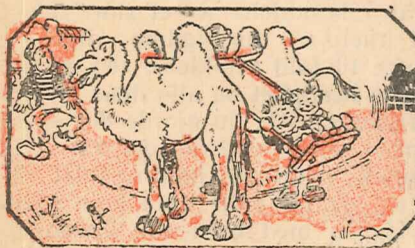
6. Mine søstersønner, de søte, smaa gutter, gikk i nærheten og lekte med sine leketoiskaniner, og jeg visste at klapperslangen nærel en mer end almindelig forkjærlighet for kaniner. Jeg fik da den — som jeg selv synes — geniale idé at ofre mine søstersønners kaniner til klapperslangen.

7. Denne tok ogsaa særdeles velvillig imot ofret, — der maa øiensynlig ha været noget iverien med dens øine den dag! Først slukte den det ene av de søte, smaa „dyr”. Men da den skulde søke at faa fat i det andet, stillet jeg denne „kanin” ilke bak et i dette tilfælde særdeles heldig anbragt hul.

8. Læserne vil forstaa at det var med hensigt og fin beregning at jeg stillet „kaninen” bak dette hul i plankegjerdet, for, som man vil se, vilde klapperslangen fange sig selv, hvis den slukte ogsaa denne „kanin”. Det lyktes! At den senere med væmmelse spyttet „kaninene” ut igjen, er en anden sak.

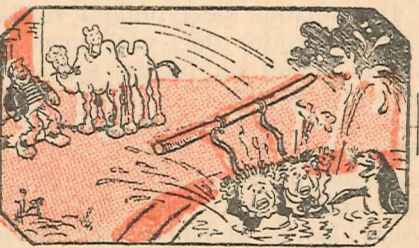
9. Muligens for at vise at de ogsaa kunde faa geniale ideer, kanskje ogsaa for at hojde sig skadesløse for tapet av sine „kaniner” fandt mine kjære søstersønner baketter paa at legge en stang mellem puklene paa to kameler og henge en huske op i stangen. Virkelig fikst fundet paa!

10. Jeg indrømmer som sagt at opfindelsen var fiks, — jeg tilstaaer ogsaa, at mine søstersønner hadde et vist krav paa erstatning, fordi de hadde mistet sine „kaniner”; men jeg erindret for mange av deres tidligere skøierstreker til at jeg ikke gjerne undte dem en liten, morsomt arrangert dukkert.

11. Derfor fandt jeg frem to saftige gulerøtter, holdt dem op foran næsene av de to kameler, men vel at merke, først efterat jeg hadde stukket gulerøttene paa et par pinder, saa kamelene maatte ha den ullelighet at staa paa bakbenene, hvis de vilde ha fat i det lækre maallid.

12. Med denne lille manøvre hadde jeg naturligvis en bestemt hensigt som ogsaa blev opnaadd — til min fulde tilfredshet, men neppe til mine kjære søstersønners, for da stangen gled av kamelens pukler, havnet husken med de to ungersvender i sæhunddammen, hvor guttene fikk et bad!” s

forst av har besluttet at han skal skrive. Og fordi De ikke har hat nogen del i den — fordi den ved sin kraft og storslagenhet beviser at ingen svak, blodhjertet kvindes haand har berørt den — paa grund av alle disse ting har De overtalt ham til at brænde denne bok. Sier jeg ikke sandheten.”

„Jo.”

„Jeg visste det. Han sa mig det. Han vilde gjøre det, stakkars nar! — Aa fy! — Vi kjender det nok! Fordi De har mistet ham og aldrig vil komme til at eie ham, saa vil De prøve paa at tiltvinge Dem en magt over hans sjæl og aand som skal gjøre Dem uundværlig for ham i hans litterære verden! Tror De ikke, jeg forstaar det? Tror De, De kan skuffe og bedrage mig? De har traadt mellem os med Deres ondskapsfulde indflydelse — De har vendt ham fra mig og forsøkt at vinde ham tilbake igjen. Men det skal De ikke. Hører De, det skal De ikke! Han skal aldrig mer sætte sine ben i Deres hus. Det erklærer jeg, hans hustru! Det har jeg sagt ham med mine egne læber. Jeg er kommet hit for at fortælle Dem det. De skal ikke erobre min mand. De skal ikke ha nogen lod eller del i Francis Greys arbeide —” hun reiste sig pludselig, og idet hun rettet sig op i sin fulde høide, sa hun med en stemme, skarp som en tveegget kniv: „Jeg vil gjenta for Dem de ord, jeg sa til min mand igaar: „Husk, hvad der blir sagt og tænkt om en mand som avlægger hemmelige besøk hos en kvinde, han engang har foregit at elske, eller om en kvinde som trækker sig helt tilbake fra verden, men som i sit store, ensomme hus tar imot lange, hemmelige besøk av den mand, der engang var hendes forlovede og som nu er en anden kvindes mand! — De har set Francis Grey for sidste gang i Deres „House of Silence”!”

Saa gik hun med feiende skridt ut av værelset uten at si et ord mer, og Silence blev staaende paa samme flek som fastvokset, stille og ubevægelig som en marmorstatue.

Sjette del.

Francis Greys befrielse.

I.

„Ida, selv med fare for at gjøre dig sint, vil jeg være ganske ærlig mot dig. Efter min mening har du baaret dig meget taapelig ad!”

Letty's klare øine lyste; men hun saa usedvanlig alvorlig ut — ja, der var næsten et strengt uttryk i det.

Hun sat i sin nydelige, hyggelige dagligstue. Utenfor faldt sneen tæt og uavbrutt som om den aldrig vilde holde op. Den dæmpet lyden av trafikken og la ogsaa hindringer iveien for den. London laa likesom dækket av en hvit og sort kappe, og Letty hadde spekulert paa, om de ikke heller burde reise til Caster Chase, hvor alt vilde være indhyllet i en eventyrlig hvithet. Men Sir Duckworths forretninger holdt ham tilbake i byen — og Greys var ogsaa i byen.

Dette hadde veiet tungt i vegtskaalen for Lady Letty, for der var noget i forholdet mellem mand og hustru som voldte Letty uro og ængstelse.

Greys hadde været i byen en stund, før Letty visste det. De kom pludselig midt i november, og hun hadde møtt dem for et par dage siden i et aftenselskap. Ida var hos hende idag, og de hadde spist lunch sammen. Letty hadde ikke riktig været sig selv — hun var alvorlig, aandstraverende til tider og hadde et uttryk i sit ansigt som var helt forskjellig fra det sedvanlige. Nu, da hun og hendes veninde var alene sammen og sikker for forstyrrelser, utslynget hun sin anklage.

Og Ida som lænte sig tilbake i stolen — en sort skikkelse mot de elfenbenshvite puter — i en yndig, skjodesløs stilling, folte sig for et oieblik tilmode som et blott og hvitt, litet lam pludselig hadde vendt sig mot hende og snappet efter hende.

Saa begyndte det ganske langsomt at dæmre en mørk, uheldsvanger glans i hendes øine.

„Jeg antar, du har talt med Francis,” sa hun.

„Francis var hos mig igaar.”

„Han sa, han gik paa premieren i Lyceum.”

„Vi møttes der. Han kom ind i min loge. Baktefter drak vi te hos Rumpelmeiers. Jeg kjørte ham saa hjem. Har han ikke fortalt dig det?”

„Nei. Francis er efterhaanden bliet en moderne egtemand. Han gaar sine veier og jeg gaar mine. Han gjør sit bedste for at vore veier ikke skal krydse hverandre.”

Bitterheten i Idas stemme var næsten tragisk. Letty, hvis hjerte var opfyldt av vrede mot sin tidligere veninde, folte sig grepet av en pludselig medlidenhet. Men hendes ord vidnet ikke om nogen formildelse; hendes sporsmaal var alvorlig og strengt:

„Ida, hvis er skylden?”

Ida rettet sig pludselig op og trykket sine hænder mot stolens armer, saa hendes knoker blev hvite. Glimtet i hendes øine var som en tigers der staar paa sprang.

„Det er den kvindes skyld der har stillet sig imellem os.”

„Det er ikke sandt, Ida! Din umaadelige skinsyke bærer skylden for det. Den har berøvet Francis hans ven — den eneste der kunde hjelpe ham paa en maate som hverken du eller jeg forstaar, kunde hjelpe ham til en idealisme, hvorefter hans sjæl tørster og som kunde gjøre ham til en berømt i litteraturen og en kjær gjest i tusener av hjem. Og naar du saaledes berøver ham dette og —”

„Du taler som en taape, Letty. Tror du virkelig, jeg vilde dele min mand med en anden kvinde?”

„Du gjør Francis og Silence Desart uret ved saadanne ord.”

„Vet du ikke at de var forlovet engang?”

„Jeg vet alt hvad der er at vite. Silence Desart er bliet min veninde. Meget som hun ikke har fortalt mig i ord har jeg gjættet. Francis har fortalt mig alt. Hvis jeg bare hadde visst det før, saa —”

„Vov ikke at si det! Jeg vil ikke høre det! Du ønsker at du aldrig hadde bragt Francis og mig sammen! Du vil vel ogsaa si mig at det var mig som beileet til ham og ikke ham til mig —”

„Hvis jeg sa det, Ida, saa vilde jeg bare gjenta ord som du selv engang sa med aabenbar triumf. Du nød din egen magt — og du brukte den til det yderste. Jeg nød den med dig, fordi jeg trodde at denne forening av talent og rigdom skulde bringe lykke og held. Den kunde ha gjort det, Ida, den kunde ha gjort det — og den var paa nippet til at gjøre det, da du ødela alt og stotte Francis tilbake i den dype, sorte modløshet, av hvilken Silence Desart hadde revet ham ut. Ida, hvor er „din bok” som du kalder den?”

„Hos forlæggeren — jeg har selv sendt den til ham! Nei, jeg har ikke læst den. Jeg vil vente, til den kommer ut næste aar. Tror du, jeg har interesse for Francis' sykelige følelser som denne kvinde indgir ham og opmuntrer hos ham? Tror du, jeg vil, han skal arbeide ved hendes hjælp, inspirert av hende? Hvorfor fortalte han mig ikke sandheten? Hvorfor skulde jeg selv opdage den? Hvorfor —”

Letty's klare øine hvilte fast paa Idas ansigt. Nu kom der et andet sporsmaal:

„Har du fortalt Francis hele sandheten

om dit foregaaende liv, for du giftet dig med ham?”

Idas øienbryn trak sig sammen. Hvad var det for et uttryk der kom op i hendes øine? Var det vrede? Var det mistro — eller frygt? Letty hadde dristig spændt sin bue, men hun saa at pilen hadde rammet. Hun vedblev at tale paa sin hurtige, livlige maate.

„Aa, det er en avskyelig maate, nogen mennesker betrakter livet paa — naar det angaar mænd og kvinder! Jeg avskyr den! Som om et rent venskap ikke kunde eksistere mellem mand og kvinde! Det er saa nedværdigende! Jeg har ingen undskyldning for denne lave tankegang. Hvorledes kunde du tænke saadanne ting om Silence Desart, naar du har set ind i hendes ansigt? Og med din mand — du fornedrer dig jo bare selv ved saadanne tanker. Ida, jeg vil nødig tale haarde ord og nødig tænke haarde tanker, men du tvinger mig til det. Tror du, jeg misunder min mand hans kvindelige venner? Jeg vet at jeg ikke er intelligent og aandfull. Jeg vet at han trenger til at nyde andet kvindeligt selskap end mit. Der er nu Lady Murghafroyd — der er Miss Roslyn — og der er mindst seks til som jeg kunde nævne — de kan gi ham det som jeg ikke kan gi ham — og tror du, det kunde falde mig ind at holde ham borte fra dem —”

„Det behøver du jo heller ikke. Enhver kan jo se med et halvt øie at den mand tilber selv den jord, du traar paa.”

En yndig rødme bredte sig over den unge, lykkelige frues ansigt.

„Ida — tror du, han vilde gjøre det hvis jeg næret mistillid til ham, hvis jeg stilte mig som en drage mellem ham og hans venner —”

„Veninder — aa — i pluralis er der ingen fare. Men skulde jeg la min mand ro over sjoen til denne kvinde i hendes «House of Silence» — og dele med hende et indre sjæleliv som er en lukket bok for mig? Skal jeg overlate hende den del av ham, for hvis skyld jeg giftet mig med ham? Tror du virkelig at nogen kvinde vilde gjøre det? Tror du — vilde nogen hustru tro at — det blev ved det? Skal jeg se mig selv forbigaat, bedraget — og smile til det? — Letty, hvis du tror det, saa er du meget taapelig —”

Letty gjorde en halvt fortvilet gestus.

„Ida, jeg tror ikke, du kan forstaa — og forstaaelsen kommer kanskje forsent —”

„Hvad mener du?”

„Hvis du vil høre paa mig, saa skal jeg forsøke at forklare dig det.”

Idas ansigt lignet en hvit maske. Letty folte at der var kommet et nyt element ind i situationen. En mindst streng var bliet rørt — en skjult smerte var bragt tillive. Der var en skjult hemmelighet i denne kvindes liv — en hemmelighet som hadde forhardet hendes følelser, forsimplet hendes tankegang, ødelagt i hende egenskaper som Letty nu folte at hun manglet. Det var som om at tale til den tomme luft; men Letty tale allikevel — tvunget til det av et inderlig ønske om at prøve alt, for hun la ned vaabnene.

„Ida, du giftet dig med Francis, dels fordi du folte dig personlig tiltrukket av ham, dels fordi han var i besiddelse av et stort talent som du ved hjælp av din rigdom vilde utvikle og bringe til fuld utfoldelse ved at vise ham al jordens herlighet og alle dens undere — og dens fristelser. Og du gjorde det — alt viste du ham — ogsaa alt hvad der var stygt og avskrækkende — du trak ham ut i det alt sammen — og gik for vidt! Han kom hjem hvileløs, ulykkelig, med bristende illusioner. Men du drev ham stadig frem. Hans sjæl var syk, men du visste det ikke — og han visste det knapt selv. Hans feberdrømmer var ikke egte, sande inspirationer. Det visste hans bedre natur og gjorde oprør imot det. Han hadet den bok, han skrev. Han hadet

den endnu. Han avskyr tanken paa den tid, da alle mennesker vil læse den! Han kunde være blit helbredet. Han holdt paa at bli det — men du hindret ham i det. Ida, dette venskab kunde ha reddet ham! Hvis du hadde latt ham brænde den avskyelige bok — istedetfor at fuldende den — kunde du ha reddet ham — reddet din kjærlighet — reddet din egteskabelige lykke. Hvis du, naar han kom til dig, hadde stolt paa ham, hadde forsøkt at forstaa ham, hadde git ham din sympati, din omhet, din kjærlighet som hans forstaaende hustru — aa, Ida, hvorledes har du kunnet være saa blind? Hvorfor vendte du ikke tilbake med ham til Silences hus? Hun hadde sendt ham tilbake til dig. Hun hadde prøvd at bringe ham ind paa fredens og den solide lykkes vei — og du — du støtte ham med al din kraft, med hele din autoritet tilbake — kastet ham hovedkuls i avgrunden. Ida, derfor kalder jeg dig en taabe. Allikevel kunde jeg gjerne graate over dig, du stakars, forblændede kvinde —”

Ida reiste sig pludselig; hendes ansigt var hvitt som sne.

„Letty, sæt ikke min taalmodighet paa en altfor haard prøve. Jeg vet, du mener det godt med mig — men du selv kommer med taapelig snak. Vi lever ikke i Arkadien — mellem indbildte idyller og arabesker.” — Der var en grænseløs bitterhet i hendes sidste ord, en giftighet som næsten fik Letty til at gyse tilbake for hende.” Jeg vil ikke dele min mand med en anden kvinde, ikke om han saa ved hendes hjelp kunde skrive den ædleste, herligste bok paa jorden! Det er og blir mit sidste ord. Francis Grey cier evner og magt til at holde verden i aande — og han skal bruke og utfolde disse evner. Men ikke i Silences hus — med den kvinde til sin hjælper og veileder. Det, han gjør, skal være hans eget verk — og jeg — hans hustru — skal nok gi ham den fornødne inspiration og stimulering!”

Letty sank langsomt ned i sin stol og saa meget liten og barnslig ut, da hun med en mine som en Sibylle gjorde en uttrykksfuld haandbevægelse.

„Ida, nu maa du ligge som du har redet,” sa hun.

Ida Grey faldt tilbake i stolen og knuget sine hænder om dens armer. Hendes ansigt var saa hvitt og forstenet som en sfinks' aasyn.

II.

Der var faldt en dyp, næsten hoitidelig stilhet over Silences hus. Hun levde og bevæget sig i det som i dromme. Fra det øieblik, Ida Grey hadde været i hendes hus, visste hun at hendes skjønne luftkasteller var sunket i grus og at hendes venskab med Francis ikke kunde eksistere længer.

Det hadde været et haardt slag for hende. Hun hadde utmalt sig det saa skjønt! Francis og hans vakre hustru skulde forenes; hendes eget venskab med ham skulde fornyes og bygges paa en fastere basis — det skulde bli et vakkert, trofast venskab, basert paa gjensidig sympati og forstaaelse, bifaldt av hende som hadde en viss ret til at kontrollere det der angik hendes begavede, mangesidige, talentfulde egtesfælle.

De kunde sammen ha arbeidet paa hans storhet. Det hadde været hendes drøm i de lykkelige dage, før det alt sammen var blit til intet. Hun hadde set en ny stjerne gaa op paa verdenens horisont — og hun visste at litt av dens glans skyldtes hende. Men bare refleksen vilde falde paa hende. Men det vilde være nok — mer end nok! Hun hadde ikke tænkt at høste hæder og ære fra verdenen. Hans var det blændende geni — hendes den taalmodige, varsomme fabrikation av den alabasterlampe, i hvilket det skulde

skinne! Lyset og glansen var hans; men uten hendes omhu og omsorg vilde den forværkes. Det visste han; hun hadde følt det for længe siden. De behøvde hverandre til det arbeide som han skulde skjænke verden. Men det hadde hans hustru ikke forstaaet. Derfor laa Silences skjønne drommer i ruin for hendes føtter.

Saa nu var hun alene igjen — ganske alene!

Hun var kommet til sit ensomme hus som en nedtrykt, sjælesyk kvinde, og hun hadde bodd der i et helt aar og hadde ikke erhvervet sig en eneste ven med undtagelse av Lady Letty Lancaster, og hun hadde heller ikke stiftet bekjendtskap med nogen andre end de fattige beboere utenfor eiendommen.

I nogen faa, lykkelige uker hadde det forekommet hende at livet vilde bli forherliget for hende ved Francis Greys venskab. Og nu, da dette haab var bristet, vendte hun tilbake til sit rolige, ensomme arbeide og gjorde sig unake for ikke at falde hen i grublerier. Men der var foregaat en forandring med hende, og de som elsket hende talte om hvad der vel kunde ha hendt.

For hendes tjenestefolk elsket hende, og fra først av hadde Lucy Ince gjættet at Silence gjemte en sorg i sit hjerte som hun skjulte for verden.

Lucy begyndte at ane litt om denne sorg, da Francis Grey kom til Silences hus — det var ham som var forfatter til de to bøker som altid laa paa bordet, hvor hun arbeidet, og til disse bøker var der nu foiet en tredie.

Silence hadde hat meget at gjøre med dette bind „Arabesker”. Det visste Lucy godt. Hun og Luke talte sammen om disse ting og drøftet hvorledes Francis Greys liv vel hadde været, før han giftet sig med den rike og vakre dame som nu var frue paa The Woodlands.

Denne eiendom vækket deres nysgjerrighet. Ofte bad de den egne og loierlige Quick om at komme og spise aften med dem, og saa fik de ham til at fortælle alt hvad han hadde set og hørt deroppe paa The Woodlands.

Quick hadde gradvis vundet deres agtelse, især efterat han hadde avslaat en meget høiere lon som anden skogforvalter over paa The Woodlands, en plads som var blit tilbuddt ham flere ganger. Silence var blit litt ubehagelig berørt, da saken kom for hendes ører. Hun hadde talt til Quick om det og hadde da til sin overraskelse merket at manden næret stor, personlig hengivenhet for hende. Ikke fordi han hadde uttrykt sin hengivenhet i ord, men hun hadde forstaaet det av hans bestemte vegring ved at forlate hende og hun var blit dypt rørt over det.

Siden da hadde hun tilbragt mer tid med at delta personlig i ledelsen av sin lille gaard. Quick hadde foregrepet flere av hendes ønsker vedrørende haven, og sammen med gamle Luke hadde han bragt mer form og orden i det forsømte vildnis, men han hadde dog latt det beholde det oprindelige præg som passet saa godt til hele husets karakter.

Om hun end mistet alt andet, saa hadde hun dog sit ensomme hus og sin stille have at elske. Her drømte hun sine egne drommer og her formet hun de smaa fortællinger som gjorde saa megen lykke i vide kredser.

Saaledes vandret hun i denne hvite, stille vinter omkring i sit tause hus og i sin have hvor hendes trofaste tjenestefolk utførte sit arbeide, eller hun sat ved bordet med sin skrivemaskine foran sig og lot ofte øinene svæve ut over de tæt faldende, hvite flokker, mens hun forsøkte at gi sine tanker og fantasibilleder den rette form og de rette ord.

Ofte gik hun ned til sjøen, for Quick holdt alltid en vei ryddet til hende. Tinker yndet meget at høre sivene rasle og at springe i vandet som aldrig var for kaldt for den for at hente pinder og stener som Silence kastet

ut til den, og more sig med at springe efter fuglene, som den dog aldrig fanget.

Sjøen frøs aldrig til; den holdtes flydende av en varm strøm oppe fra fjeldskraaningene.

I flere minutter kunde Silence staa og stirre ut over det stille, mørke vand, over til det hus som tilhørte Francis Greys hustru og som nu var stengt.

De hadde forlatt det først paa vinteren — straks efterat Ida hadde været hos hende. Hun hadde set at hans bok „Livets skyggesider“ skulde komme ut straks over nytaar. Hans hustru hadde triumfer. Han hadde adlydt. Denne bok med alle dens rædsler skulde gis verden. Silence tænkte ofte: „Vil den bringe dem sammen — eller vil den adskille dem?“ Hun fandt intet svar paa disse spørsmåal — kanskje hun aldrig vilde faa svar paa dem.

Saaledes gik det gamle aar tilende og det nye aar holdt stille sit indtog i en verden, indhyllet i sne og holdt i frostens jerntak.

III.

En straalende februar morgen gik Silence ut av sit hus og merket den kommende vaars lune mildhet ombølge sig og solens kys paa sine læber.

Lerken slog sine triller høit over hendes hode. I træernes grener kvidret smaa fuglene.

Det var rent varmt! Silence gik frem og tilbake i sin have; nu og da bøide hun sig ned for at plukke en blomst til sine vaser. Solens straal omgav hende og det var som om litt av deres glans gjenspeilte sig i hendes øine. Hun gik ned til enden av en av de lange terrasseganger, hvor Quick hadde indrettet et lysthus til hende hvor hun kunde sitte og se ut over sjøen. Fra dette sted kunde hun ogsaa opfatte et glimt av karnapvinduet i det værelse hvor Francis arbeidet, naar han var paa The Woodlands. Pludselig gav det et sæt i hende, for hun saa at persiennene var trukket op — og de hadde været nedrullet i mange uker. Tinker for henrykt omkring i haven, forfulgt av den graa

kat som hele tiden vilde leke med sin kammerat.

Silence følte sit hjerte banke; hendes gang blev mer elastisk, solskinnen forekom hende klarere og sterkere — en underlig varme gjennemstrømmet hele hendes legeme! Han var kommet. Francis var nær hende! Og det var som om en indre stemme hvisket:

„Han vil komme til dig — idag!“

Det blev eftermiddag — og han kom.

Silence sat ved sit bord og arbeidet i sit stille, fredelige arbeidsværelse, hvor alt omkring hende aandet hygge og fred.

Den graa katten sat paa bordet, hunden laa utstrakt i hele sin længde paa vindussetet. Dens skarpe ører opfanget pludselig lyden av fottrin — men det var en vens fottrin og den hilste dem med at begynde at slaa let med halen paa det bløte sæte.

En skygge kom imellem Silence og det solbeskinte vindu. Hun saa op som hun en gang før hadde set op, da den samme skygge hadde vist sig, men denne gang var der ingen overraskelse i hendes dype, rolige øine.

Hun hadde følt at Francis vilde komme — og nu stod han foran hende.

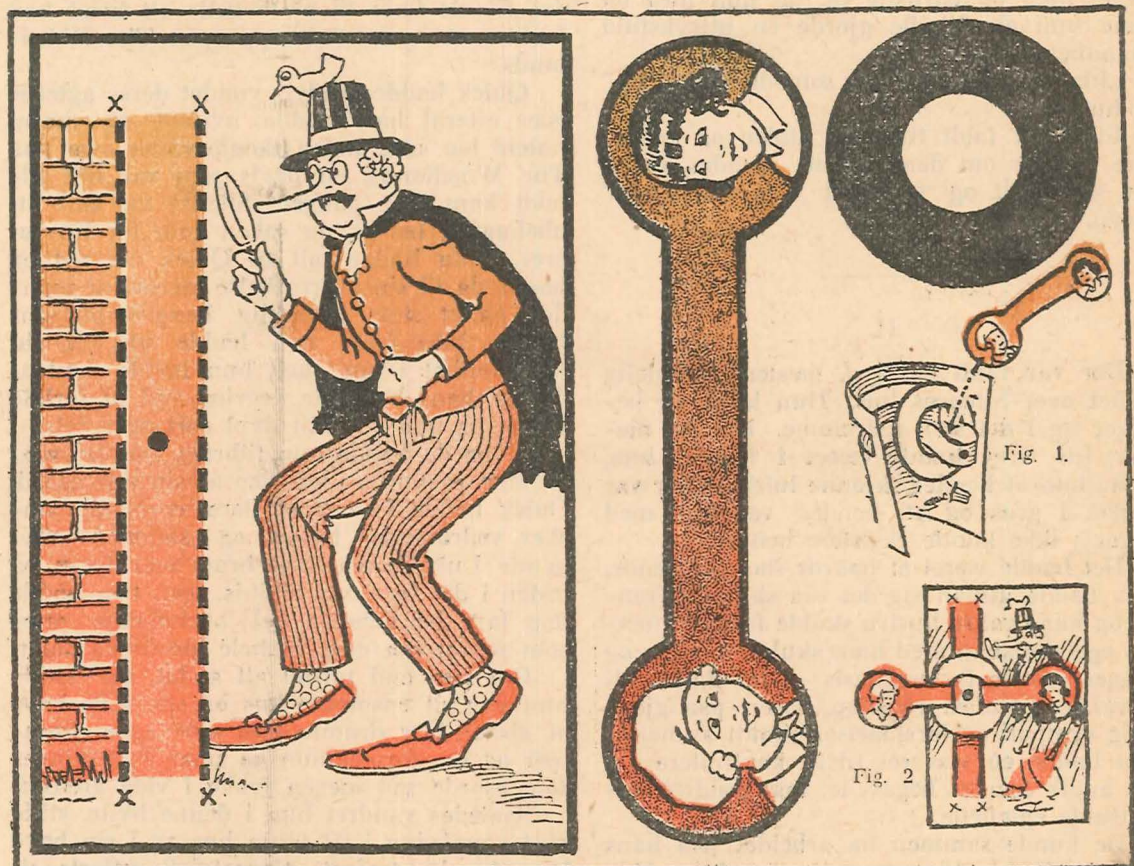
De gav hverandre haanden over vinduskarmen. Saa betydde hun ham at han skulde komme ind, og hun fik ham til at sette sig i en stol som var sat tilrette til ham og paa hvilken hans hustru hadde sittet den dag, da hun hadde besøkt Silences hus.

Francis var forandret. Det saa hendes skarpe blik straks. Hun tænkte at han var blit mer forandret i disse tre maaneder, end han var blit i hele det lange aar, hvori de ikke hadde set hverandre.

Han saa forfærdelig daarlig ut, tænkte hun — hans ansigt var uttæret, saa kindbenene stod sterkt frem og øinene skinte med

Hvem kan befri ringen?

En liten fikseropgave.

Manden paa billedet her er øiensynlig ikke i godt humør. Længden paa næsen hans synes at tyde paa at noget er gaat ham imot. Hvad dette er for noget vil man faa rede paa naar man efter anvisningen har laget det lille „fikserapparat“ hvortil der findes materiale ovenfor. Først klæbes billedene op paa ganske tynd pap og de tre stykker, firkanten med manden, kuleslangen med et barn i hver ende og ringen klippes ut. Alt klippes ut efter de utvendige, tykke streker. Naar det er gjort skjæres det hvite midtparti ut av ringen, saa det blir en ring. Paa stykket med manden ridser man med en skarp kniv to aapninger mellem de to punkterte linjer xx og xx, slik at der blir to revner i pappen. Saa lægger man

ringen slik at den sorte prik paa stykket mellem aapningene kommer akkurat i midten. Det løse stykke mellem aapningene maa man trække et stykke gjennem ringen, saa langt av kuleslangen kan stikkes igjennem den derved fremkomne løkke (se fig. 1). Det hele gattes nu ut og tar sig ut som vist paa fig. 2. Man gir fikserapparatet til en av sine venner — som ikke har set forberedelsene! — og ber ham at løse ringen. I mange tilfælder vil det volde ham saa stor vanskelighet at han kanskje tilsidst vil oppgi det og anse problemet for „uløselig“, — hvilket manden med den lange næsen øiensynlig ogsaa har gjort. s

en foruroligende glans. Hun forstod at han var oprevet til det yderste. Hans hvite, gjennemsigtige hænder skalv. Det varte nogen minutter, før han gjorde forsøk paa at tale. Hun ante at der hadde hendt noget som med uimotstaaelig magt hadde drevet ham til hende. En dyp, inderlig medlidenhet fyldte hendes hjerte. Pligten bød henden senere at fordre at han ikke kom til hende mer. Men ikke nu — ikke i dette øieblik. Hun maatte vite hvad der pinte ham, før hun sendte ham bort. Hun hadde lovet ham sit venskap. Nu vilde hun være en ven for ham — om hun end senere blev nødt til at tildele ham et smertende slag!

„Silence — jeg er kommet til dig. Jeg kan ikke holde det ut lenger.”

„Francis, hvad er det som piner dig?”

„Boken!” svarte han, og hele hans legeme skalv av det voldsomme sindsoprør der gjennemrystet ham.

„Den, kom er den kommet ut?”

„Den som idag. Igaar fik jeg eksemplarene sendt. Min hustru begyndte at læse den — og idag blir hun færdig med den. Saa kjender hun sandheten!”

„Hvilken sandhet, Francis?”

Hans øine skinte som i feber og hans tænder klapret.

„Den sandhet som jeg prøvde paa at skjule for mig selv — den sandhet som stod klar for mig, da jeg naadde kulminationen i min bok. At jeg hader hende, Silence — at hun staar for mig som en avskyelig, uren, forhædt kvinde. Det vil hun vite, naar hun har læst boken til ende — den bok, hun har drevet mig til at skrive — — naar hun har læst det sidste blad, vet hun at jeg hader hende!”

Han var likblek. Silence følte at farven paa hendes kinder ogsaa svandt langsomt bort, mens hun saa paa ham og delvis forstod den frygtelige mening av hans ord og hvad det betydte for hans og hendes liv. Han løftet sine hænder med en fortvilet bevægelse — —

„Og hun er — min hustru!” sa han.

Der laa en rædsel i disse ord. Hun var hans hustru! Deres liv var lænket sammen — og hun elsket ham! Denne kjendsgjerning var det sorgeligste for Silence. Hun visste — hun hadde under deres korte samtale følt at Ida Grey elsket den mand, hun hadde giftet sig med. Og nu — hvis han hadde ret i sin formodning — saa vilde hun nu kjende den frygtelige sandhet at hans kjærlighet hadde vendt sig til had.

„Hun er min hustru og hun har vanæret mig. Jeg bad om skaansel, men den kjendte hun ikke. Hvis hun hadde hørt paa mig — hun hadde under deres korte samtale følt at Ida Grey elsket den mand, hun hadde giftet sig med. Og nu — hvis han hadde ret i sin formodning — saa vilde hun nu kjende den frygtelige sandhet at hans kjærlighet hadde vendt sig til had.

„Hysch, Francis — si ikke mer! Vær ikke sikker paa det. Husk, hun er din hustru og du maa vise hende den troskap, det hensyn og den ærbødighet, du lovet hende paa eders bryllupsdag. Og, Francis — som du selv sier — hun forstod det ikke. Tænk paa hvad mangel forstaaelse vil si. Vi som forstaa hverandre, vil være overbærende mot dem som ikke forstaa os. At forstaa alt er at tilgi alt. Læg dig disse ord paa sinde, Francis, og la din omhet og medlidenhet imot din hustru, som ikke har forstaaelse, faa overhaand hos dig. Lær hende at forstaa! Den bør som tilføie hende et saadant! Saar vil kanskje ogsaa bringe hende lægedom. — Francis, hvis den skulde aapne hendes øine, saa maa du lukke dem endnu høiere op. Forstaa du mig?”

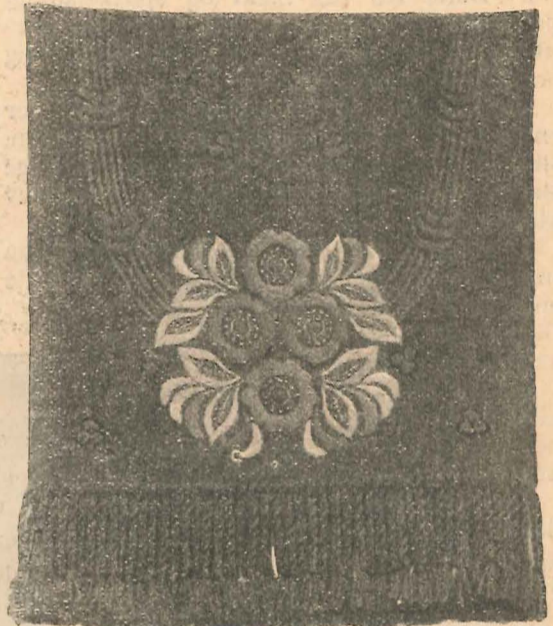
Hans øine hvilte paa hendes ansigt og brændte av ting som det var vanskelig at utale. Av den kjæmpende sjæl bante sig vei gjennom de lænker, han selv hadde paalagt sig; her i Silences hus, i hendes nærhet forsvandt alt det urene, det besmittede, alt det som var ham uværdig. Skjønne syner hævlet sig frem fra den taake der omgav ham og viste sig som en regnbue for hans øine; det var som om døren til et fængsel aapnet sig for ham. Ivrig søkte hans øine hendes ansigt og han lot hende vedblivende tale.

(Fortsættes.)

13de haandarbeide.

B. 228. Sybordteppe med uldgarnbroderi paa sort eller mørk lila boy.

Broderiet utføres i plattsom og kontursting, blomstene er dels blaaviolette, dels rødviollette, den øverste og underset blomst er blaaviolette, de to midtblomster rødviollette. Inde i hver blomst er en ruslødplet, omkranset med graagrønne kontursting, og uteim disse er smaa, brunaglige pletter. Alle, de inderste blader har ytterst en kant i graagrøn plattsom, inde i er der

olivengrønne konturstingaarer og smaa, spredte sting. De smaa figurer ved bladene er holdt i tre nuancer sjøgrønt, og den lyseste nuance er ytterst. I borden er halvmaanene sydd med den mørkeste sjøgrønne likesom plettene i teppets bund, og alle konturstingradene er brodert med dobbelt, brunt garn. I kanten sættes en frynse.

Materiale. Paategnet boy, uldgarn til broderiet, pris kr. 10,00 gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 35.

Noter for dem som ellers ikke kan spille:

„Nu tak for alt —“

Melodi av H. Kjerulf.

Tekst av Bj. Bjørnson.

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, saaledes at de hvite og sorte striper paa bladet kommer til at staa like over de hvite og sorte tangenter, mens den øverste del av bladet brettes ned bak loket. Føl vikakstrken med øinene, ansaa tangenterne i den rakkfølge streken an ir, hold tangenterne nede længere eller kortere tid, ellersom merkene er bredere eller smaaere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

Dronningens ring.

Av H. Rider Haggard.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

(Fortsat.)

Smith tænkte paa at flygte bort fra stedet, men saa hændte noget som gjorde at han blev hvor han var.

Den vældige sal blev netop oplyst. Men det var ikke som han først haabet av dagens lys. Dette lys var blekt og spøkelsesagtig, men meget gjennemtrængende, og der-til hadde det et blaåt skjær som han aldrig hadde set make til.

Det begyndte at bre sig som en vifte eller en fontæne ved den bakerste ende av salen, slik at trappen og de to kjæmpemæssige statuer som stod ved siden av den blev klart oplyst.

Men hvad var det som stod øverst paa trappen, og hvorfra der likesom utstraalte en glorie? Ved himlen! Det var jo Osiris selv eller Osiris' billede, den ægyptiske verdensfrelser!

Ja, der stod han i sine mumieklær med kronen av fjær paa hodet og med magtens attributter, krumstaven og svepen i haanden.

Var han levende eller var han død? Det kunde Smith ikke avgjøre, for han rørte sig slet ikke. Han stod der ubevægelig, straalende og frygtelig og slirrende ut i inletheten med sit rolige, milde ansigt.

Men nu saa Smith ogsaa at luften mellem ham og gudesynet var befolket, at en stor folkeskare var samlet der. Det blaa lys tiltok stadig og bredte sig. Det skjøt frem i lange tunger, som forenet sig og oplyste den vældige sal.

Derfor saa han nu ogsaa tydelig den store forsamling.

Foran ham stod række efter række av Ægyptens konger og dronninger. Som paa et givet signal bøiet de sig for Osiris. Men for den tydelige klirren av deres smykker var hendød, se — da var Osiris forsvundet.

Men i hans sted stod der nu en anden — Isis, mysteriernes mor. Hendes dype øine skuete vidt ut over hodesmykket av ædle stener, der var formet som en grib.

Atter bøiet forsamlingen sig, og se — hun var forsvundet.

Men paany stod der i hendes sted en anden. Et straalende, yndig væsen som i sin haand holdt livets tegn og paa sit hode bar den skinnende solskives symbol — det var Hathor, kjærlighetens gudinde.

For tredje gang bøiet forsamlingen sig, og nu forsvandt hun ogsaa, og ingen viste sig i hendes sted.

Faraonene og deres dronninger begyndte at bevæge sig omkring og snakke med hverandre, og deres stemmer naadde hans ører som en dæmpet, velklingende mumlen.

I sin store forbauselse hadde Smith fuldstændig glemt sin frygt. Fra sit skjulested iagttok han dem med den største interesse og opmerksomhet. Nogen av dem kjendte han paa deres ansigter. Der stod for eksempel den langhalsede Khu-en-aten, som med en arrig mine snakket til Ramses II. Smith kunde forstaa hvad han sa. For den evne var blitt git ham. Khu-en-aten beklaget sig med høi, spinkel stemme over at hans gud, som blev symbolisert ved maaneskiven, i denne ene nat, da de hadde

lov til at møtes og tilbe sine guder eller disses billeder, ikke ogsaa kom tilstede.

„Jeg har hørt om Eders Majestæts gud,“ svarte Ramses. „Mine prester fortalte mig av og til om ham, og jeg fik vite, at han ikke var blitt tilbedt efter at Deres Majestæt for til himlen. Amons fædre gav Dem et ondt navn. De kaldte Dem „kjætteren“ og utslettet indskriftene paa Deres kartucher. Derfor var de ogsaa saa sjeldne i min tid. Jeg ber Deres Majestæt ikke la vreden overvælde Dem. Der er jo saa mange av os som har været kjættene. Mit barnebarn Seti der —“ og han pekte paa en mand med et mildt, tankefuldt ansigt — „han var det sikkerlig ogsaa. Det er sagt mig, at han tilbød den gud som blev dyrket av de hebræiske slaver, som jeg tvang til at opføre mine store bygningsverker og steder. Se paa kvinden som staar ved hans side — er hun ikke vakker? Betragt engang hendes store violblaa øine! Nuvel, det var hende som forførte ham dertil. Hun

Dermed bøide hun sig for ham.

var en hebræisk kongedatter — saa er det da blitt mig fortalt!“

„Da vil jeg snakke med ham,“ sa Khu-en-aten. „Mer end sandsynlig er det, at vi paa flere punkter kan vorde enige. Men la mig først forklare Deres Majestæt —“

„O, jeg ber Dem — ikke nu. Der er min hustru!“

„Deres hustru?“ sa Khu-en-aten og rettet sig. „Hvilken hustru? Det er blitt mig fortalt at Deres Majestæt hadde mange og etterlot sig en stor familie. Jeg ser da ogsaa flere hundre av dem her inat. Og saa jeg — men la mig forestille Nefertiti for Deres Majestæt. Jeg maa forklare at hun var min eneste hustru.“

„Det har jeg ogsaa forstaaet. Deres Majestæt var meget svakelig — ikke sandt? Under slike omstændigheter er det bare naturligt at holde sig til en pleierske, som man kan ha tillid til. Aa, jeg ber, Deres Majestæt, det skulde ikke være nogen fornærmelse! Nefertari, min elskede — aa — jeg ber, om forladelse! — Asnefert — Nefertari er gaat bort for at snakke med nogen

av sine barn — la mig forestille Dem for Deres forgjænger, dronning Neferiti, Amenhotop IV.s hustru, — jeg mener Khu-en-aten, han skiftet navn, vet De, fordi den første halvdel av det var navnet paa gudenes far. Hun nærer stor interesse for spørsmålet flerkoneri. Farvel, jeg ønsker, at snakke litt med min farfar Ramses I. Han holdt saa meget av mig, mens jeg var en liten gut.“

Paa dette tidspunkt forsvandt Smiths interesse for denne merkelige samtale. For pludselig fik han øie paa en kvinne som ikke var nogen anden end hans drømmes dronning, Ma-Mee.

Ja, der stod hun. Det var der ingen tvil om. Hun var bare ti ganger saa vakker som han hadde set hende paa billedene.

Hun var høi og temmelig lys av farve med drømmende og smægtende mørke øine, og om hendes læber hvilte det gaadefulde smil, han var kommet til at elske.

Hun var iført en enkel, hvit kjortel samt et forklæ brodert med purpurfarvet traad. En krone av gyldne slanger med turkisøine sat likesom paa statuene paa hendes mørke haar, og nedover brystet og paa armene bar hun halssmykket og armbaandene, som han hadde tat fra hendes grav.

Det saa ut som om hun var litt møtfalden eller kanskje bare tankefuld. For hun stod for sig selv, lænet op mot en balustrade og saa aandsfraværende henover den store skare.

Straks efter traadte en farao, en kraftig mand med et mørkt aasyn og tykke læber bort til hende.

„Jeg hilser Dem, o Majestæt,“ sa han.

Hun for sammen og svarte:

„Aa, er det Dem! Jeg bringer Deres Majestæt min hyldest!“

Dermed bøide hun sig for ham — ydmyg nok saa det ut, men der var allikevel en antydning til spott i hendes bevegelser.

„Naa — det ser ut til at De har været meget ivrig efter at opsøke mig, Ma-Mee, hvilket i betragtning av at vi ellers saa sjelden møtes —“

„Jeg saa at Deres Majestæt var saa sterkt optat av mine meddronninger,“ avbrøt hun ham med sin dype, fuldtonende stemme, „og til- like av nogen andre kvinder histoppe i galleriet, hvis ansigter jeg synes at kunne huske, men som allikevel ikke var dronninger.“

„Er det ikke sømmelig at jeg snakker med mine nærmeste?“ svarte farao.

„Jo, sikkerlig — men ser De, jeg har ingen paarørende — i det minste ingen som jeg kjender eller vet om. Mine forældre, husker De vel, døde mens jeg endnu var ung. De etterlot mig som arving til hele Ægypten, og de er endnu rasende over det egteskap som jeg indgik efter mine raadgiveres indtrængende forestillinger. Men er det ikke forfærdelig? Jeg har mistet en av mine ringer, den som bar navnet efter den gode Bes. En eller anden av jordens nulevende barn maa bære den idag. Det er av den grund, at jeg ikke kan faa den tilbake fra ham —“

„Hvam? Hvilken ham? Hysch, nu begynder forhandlingene.“

„Hvilke forhandlinger, min husbond?“

„Forhandlingene om krænkelserne av vore graver, antar jeg.“

„Aa se! Dette er en vidtløftig sak, og den vil neppe være til gode for os, tænker jeg. Men si mig hvem er hun?“

Hun pekte paa den kvinde som var gaat frem i forgrunden, en overmaade vakker kvinde og prægtig klædt.

„Grækerinder Kleopatra,“ svarte han; — „den sidste av Ægyptens rette herskere, en av ptolemæerne. De kan altid kjende hende paa den romer som stadig følger efter hende.“

„Hvem av dem?“ spurte Ma-Mee. „Jeg ser flere som følger hende — Det er alt-saa den elendige som kastet Ægypten i smutset og forraadte det. O, hvis det ikke var for den fredens lov, som vi maa overholde, naar vi møtes her, saa —“

„De mener at da vilde hun bli revet i tusen stykker, Ma-Mee, og hendes støv spredt for alle vinder som Osiris' lemmer. Nu vel, saaledes vil det vel gaa med mange av os, hvis det ikke var for denne lov. For endnu har jeg aldrig hørt en eneste av de hundreder av herskere som møtes her snakke godt om dem som var før ham eller fulgte efter ham.“

„Ja, især av dem som var gaat forut for ham, naar de hadde hamret deres kartucher ut og tat deres monumenter,“ sa dronningen med bitende stemme og saa ham hvast ind i øinene.

Det lot til at farao krympet sig ved disse ord. Han svarte imidlertid intet, men pekte paa den kongelige kvinde som var steget op til det øverste av trappen i enden av salen.

Det var dronning Kleopatra. Hun løftet sine hænder og stod saaledes en stund.

Saare prægtig var hun at skue, og Smith, som laa paa sine hænder og knæ bak baaten, takket stjernene, fordi han var den eneste av nutidens mænd, i hvis lod det var faldt at betrakte hendes yppige og straalende skjønhed.

Straalende og lokkende stod hun der, hun som hadde vendt verdens skjæbne — hun, som, hvor meget ond hun egentlig hadde øvet, dog i det mindste hadde forstaat at dø som en dronning.

Stilhet faldt over de lange rækker av mægtige konger og dronninger og paa alle de hundreder av deres efterkommere, kvinder og høvdinger som opfyldte galleriets dobbelte rækker rundt om i salen.

„Kongelige ægyptere,“ begyndte hun med melodios og klar stemme, som trængte ut til de fjerne kroker av salen, „jeg, Kleopatra, den sjette av dette navn og den sidste hersker, som raadet over det øvre og nedre land før ægypterne blev et folk av slaver, jeg har et ord at si til eders majestæter, som i eders jordiske dager alle med hæder utfyldte den trone, paa hvilken ogsaa jeg sat.

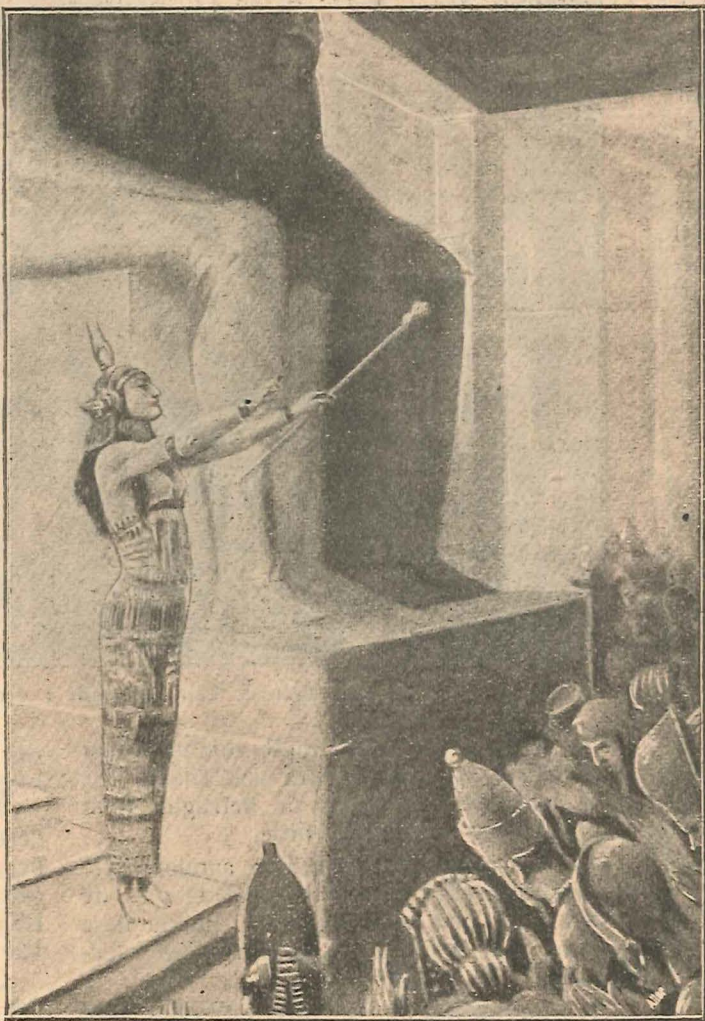
Ikke vil jeg tale om Ægypten og dets skjæbne eller om vore synder — av hvilke mine ikke var de mindste — de synder som styrtet landet i støvet. Disse synder soner jeg og andre andetsteds, og om dem maa vi fra slegtled til slegtled høre nok. Men paa denne nat i aaret, paa festen for ham, hvem vi kalder Osiris, men som andre folkeslag har kjendt og kjender under andre navner, er det os givet atter i en enkel time at vore mennesker og — om vi end bare er skygger — at gjenopvække til liv vort for længst hensuldrede kjærlighet og had. Her praler vi for en enkel time atter i vor pomp og pragt. De smykker som fordem var vore, pryder paany vort legeme, og atter synes det os at vi

hører vort folks jubel og hyldest. Vore haab er haab fra vort jodiske liv, vore fiender er de fiender, vi fryglet, mens vi levde paa Jorden, vore guder blir alter virkelige guder for os, og de som elsker os, hvisker os sin kjærlighet i øret.

Men foruten dette er det forundt os en anden glæde — at se hverandre, som vi virkelig er, at kjende menneskehjertene som gudene kjender dem, og derfor tilgi, selv hvor der ellers var grund til at foragte og hade. Nu har jeg talt, og jeg — den sidste av alle dem som hersket i Ægypten — kalder paa ham som var den første konge. La ham nu indta denne plads.“

Hun bukket, og alle de tilstedeværende bukket til svar. Derefter steg hun ned ad trappetrinnene og blev borte i mængden.

Hvor hun hadde staat traadte nu en gammel mand frem, tarvelig klædt, med langt skjæg og et klokt ansigt. Han bar ingen krone paa sit graa haar men bare en glat guldring, fra hvis midte uræosslangen hævet sit hode.

Det var dronning Kleopatra; hun løftet sine hænder og stod saaledes en tid.

„Dere majestæter, som kom efter mig,“ begyndte den gamle, „jeg er Menes, den første av de folkevalgte faraoer i Ægypten. Men dog var der mange som gik forut for mig, som var sandere konger end jeg. Men — som den første som forenede de øvre og de nedre land og tok det rigtige kongenavn og dets titler, hvorefter jeg hersket saa godt, jeg kunde, tilkommer det mig at tale med dere en stund i denne nat, paa hvilken det er forundt vore aander at samles fra de ytterste egne i de ytterste verdener og møtes ansigt til ansigt med hverandre. La os da først i mørke og i hemmelighet tale om vort livs mysterier, hvorfra det kommer, hvor det hviler paa sin vei, og hvorhen det tilsidst gaar. — Og la os sluttelig i lys og fuld aapenhet tale om andre ting ansigt til ansigt, som det fordem var vor vane, mens

vi var mennesker. Og saa herfra til Theben for der at feire vor aarlige fest. Er ikke det eders vilje?“

„Saaledes er det vor vilje,“ svarte de.

Det forekom nu Smith at der la sig et tætmørke over salen og at der med mørkel fulgte en stilhet som likefrem var rædselstid.

En stund, hvis længde han slet ikke kunde beregne — kanskje var det aar og kanskje var det bare sekunder — sat han der i bældmørke og i den dypeste stilhet.

Endelig kom lyset igjen, først som en blaa funke, derefter i straalør som steg og tilsidst i fuldt og klart dagslys.

Der stod Menes øverst paa trappen, og foran ham var samlet den samme kongelige skare som før.

„Mysterierne er tilinde,“ sa den gamle konge, „og hvis nogen har noget at si, da kom frem med det.“

En ung mand, iklædt en kjortel og smykket, som det bruktes i et av de tidligste dynastier, kom nu frem og stilte sig paa trappen mellom farao Menes og alle dem som hadde hersket efter ham.

Hans ansigt forekom Smith bekjendt likesom ogsaa sidelokken, som hang ned bak det høire øre som tegn paa hans ungdom. Hvor hadde han set det før?

Aa, nu husket han det. Det var jo bare faa timer siden, og han laa i en av museets mumiekister sammen med farao Unas levninger.

„Eders majestæter,“ begyndte han, „jeg er kong Metesuphis. Den sak, jeg ønsker at forebringe for dere er den krænkelse av vore graver som blir forøvet av de mennesker som nu færdes paa Jorden. De jordiske levninger av mange av os som er samlet her inat ligger netop paa dette sted og blir hver dag beskuet og spottet av mangfoldige nysgjerrige. Jeg selv er en av dem — lemlæstet og hæsleg at skue. Hist over maa dag efter dag min ka sitte og bevogte mit jordiske legeme som er blit revet ut av den pyramide, som jeg med stor møie og bekostning lot opføre, for al den kunde bli et fristed, hvori jeg kunde hvile trygt til min gjenopreising.“

Andre av os ligger i fjerne land. Saaledes sover eller rettere vaaker min forgjænger Men-kau-ra, som han selv kan fortælle dere, han som bygget den tredje pyramiden, den som kaldes Hernu, i en mørk og taaket stad, som heter London, en stad, som ligger langt mot nord bak et stort hav, hvor der er fuldt av røk og hvor Solen næsten aldrig skinner.

Andre er blit opbrændt av ild, og atter andre er spredt som støv. De smykker som fordem var vore er stjaalet og solgt til begjærlige mennesker, og vore hellige skrifter og symboler er blit til morskap og tidsfordriv for vildfremmede væsener. Snart vil der vel neppe være en grav tilbake i Ægypten som er ukrænket.“

„Ja, saaledes er det,“ lød det fra en stemme nede i skaren. „Bare fire maaneder er forløpet siden den dype, dype grav blev aapnet, som jeg hadde gravet i skyggen av pyramiden, den som blev opført av Cephoren, ham som satte mig i verden. Der i mit gravkammer sov jeg alene, bare to haandfuld hvite ben var tilbake av mig. For paa den tid jeg døde bevartes likene ikke ved bind og krydrede urter. Nu ser

jeg disse mine ben, som min dobbeltgjænger har voktet i over fem tusen aar, skjult nede i et stort skibs mørke og omtumlet paa et hav som er fuldt av is.“

„Ja, saaledes er det,“ lød det fra hundreder av andre stemmer.

„Derfor,“ vedblev den unge konge, „spør jeg Deres majestæt,“ her vendte han sig til kong Menes, „om De ikke vet noget middel som kan sætte os istand til at hevne os paa dem som tilføier os saa megen uret og vanære?“

„La ham som besidder visdom hertil svare,“ sa den gamle farao.

En undersætsig middelaldrende mand med en tankefuld pande gik nu op mot trappen. Han holdt en stav i haanden. Hans ljarprydelse og øvrige tegn viste at han hadde være artving til Ægyptens trone samt at han tillike var Amons prest.

Smith kjendte ham straks fra statuene. Det var Khæmuas, en søn av Ramses den store, den største magiker som nogensinde hadde levd i Ægypten. Han hadde av egen fri vilje berøvet sig livet, før den tid kom, da han skulde beklæ tronen.

„Jeg eier visdommen, Deres Majestæt, og derfor vil jeg svare,“ sa han. „Tiden nærmer sig, da det i dødens land — som er det rette livs land, det land vi kalder Amenti — vil bli os forundt at forebringe de krænkelser som er øvet mot os, og at vi vil vorde hevnet. Men ogsaa paa denne nat i aaret, da vi ifører os de skikkelser som vi fordum bar besidder vi magt til at hevne os eller rettere til at øve retfærdighet. Men vor tid er kort, og der er meget at si og at gjøre før solguden stiger op, og vi drar herfra hver til sit. Derfor tykkes det mig bedst at vi overlater disse onde mennesker til deres ondskap, indtil vi møtes med dem ansigt til ansigt i den anden verden.“

Smith, som hadde hørt Khæmuas' ord med den største oppmerksomhet og betydelig ængstelse, pustet nu lettet og takket himlen, fordi disse talrike monarker hadde saa meget at vareta.

Men for sikkerhets skyld trak han cigarkassen, hvori han hadde Ma-Mees haand, op av lommen og skjøv den saa langt bort som han kunde.

Men dette var overmaade ubetrøksomt gjort. Kanskje skurte cigarkassen mot gulvet, eller kanskje brøt den omstændighet, at han berørte rakkien ham i sjælelig forbindelse med alle aandene; nok er det, at han i samme nu saa at den fæle trolldoms blik var stivt rettet paa ham, og at en knokkel hadde flere chancer for at undgaa en røntgenstraales søken, end han hadde for at undgaa den skrækkelige stirren.

„Det træffer sig imidlertid saa,“ vedblev Khæmuas med iskold stemme, „at jeg i dette øieblik har opdaget at en av de værste av disse tyver har skjult sig paa dette sted for at utspeide os. Jeg sier, eders majestæter, at jeg ser ham ligge sammenkrøpen under begravellesbaaten dernede, og at han i dette øieblik har en av eders majestæters hænder hos sig, en haand som han har stjålet fra en grav i Theben.“

Nu blev alle dronningene i den store skare sterkt ophidset. Smith som hadde sine øine rettet paa Ma-Mee, saa hende holde hændene op og betrakte dem, mens alle faraonene med sine fingrer pekte ned efter ham og med forenede stemmer, som rullet som torden, ropte:

„La ham bli ført frem til dom og hevnt!“

Khæmuas løftet sin stav, pekte med den mot baaten, hvor Smith laa skjult, og sa: „Træd nærmere, foragtelige nidding, og ta med dig det som du har stjålet.“

Smith prøvde med stort besvær at gjøre

sig klart hvor han var. Han satte sig ned og slog hælene mot gulvet. Som læseren vet, var han sky og tilbakeholden av naturen, og aldrig hadde disse egenskaper virket mer nedtrykkende paa ham end i denne stund.

Mens han var barn, hadde det været en stadig tilbakevendende drøm hos ham, at præsidenten i en jury med at erklære ham skyldig i en frygtelig forbrydelse som ikke var blitt opklart. Nu forstod han hvad denne drøm hadde været et varsel om. Han holdt nu paa at bli dømt av en ret, hvor alle Ægyptens konger og dronninger var jurymedlemmer. Menes var lordoverdommeren og trolldanden Khæmuas var den offentlige anklager.

Forgjæves satte han sig ned og forsøkte at holde sig fast. En eller anden magt som var sterkere end ham grep fat i ham og tvang ham til først at strække armene ut og ta cigarkassen, som indeholdt Ma-Mees haand, op, hvorefter den slæpte ham fra skjulestedet under baaten.

mig at et menneske med en saa ædel skikkelse kan finde fornoieelse i at forstyrre graver og stjele de dødes offergaver.“

Disse ord gav Smith meget stof til ettertanke. Han hadde aldrig set paa saken fra dette synspunkt.

Nu kom han bort til det sted hvor Ma-Mee stod, og den sortskjeggede farao som hadde været hendes husbond stod endnu ved siden av hende. Paa den venstre haand hvori han holdt cigarkassen hadde han Besringen, og han følte sig tvungen til at bære denne kasse tæt op til sig.

Da han gik forbi parret, dreiet han hodet, og hans blik møtte Ma-Mees. Hun for heftig sammen. Da fik hun øie paa ringen som han bar, og nu for hun atter sammen, endda heftigere end før.

„Hvad feiler Deres Majestæt?“ spurte farao.

„Aa, intet,“ svarte hun. „Men minder ikke denne Jordens søn Dem om nogen, De har kjendt?“

„Jo, han gjør,“ svarte farao. „Han min-

Nu befandt han sig midt i den store skare av aand.

Nu befandt han sig midt iblandt den store skare av aand som vek tilside for at la ham passere, mens de betragtet ham med kolde og forundrede øine.

Det var meget majestætiske aand. Alle de aarhundreder som var gaat siden de hadde lagt ned sine sceptrer, hadde ikke berøvet dem noget av deres kongelige værdighet.

Med undtagelse av en syntes de heller ikke at ha nogen medlidenhet med hans frygtelige stilling. Denne ene var en liten prinsesse som stod ved siden av sin mor.

Da Smith gik forbi hende hørte han hende si: „Denne foragtelige niddingen er nok ræd! Fat mod, foragtelige nidding!“

Smith faltet mod og hans stolthet kom ham tilhjelpe. Han, en gentleman fra den nye tid, vilde ikke vise sig som en ussel kujon for disse aand fra det gamle Ægypten.

Han vendte sig om mot barnet og smilte til hende, derefter rettet han sig i sin fulde høide og gik rolig videre.

Her kan det med det samme anføres, at Smith var en høi skikkelse; han var forholdsviss ung og saa godt ut. Han var rank og slank og hadde mørke, venlige øine og mørkt skjeg.

„Han hører ialfald til de tyver som gudene har benaadet med skjønnhet og en pen fremtræden,“ sa en dronning til sin sidemand.

„Ja,“ svarte den tiltalte, „det forundrer

der mig meget om den fordømte billedhugger.“

„De mener en viss Horu, hofbilledhuggeren, han som dannet det billede som blev begravet med mig og som De sendte ut i ørkenen Kush for at uthugge Deres eget billede — indtil han døde av feber — eller var det kanskje ikke snarere av gift?“

„Ja, netop Horu og ingen anden — gid Set hente ham og beholde ham!“ brummet farao.

(Fortsættes.)

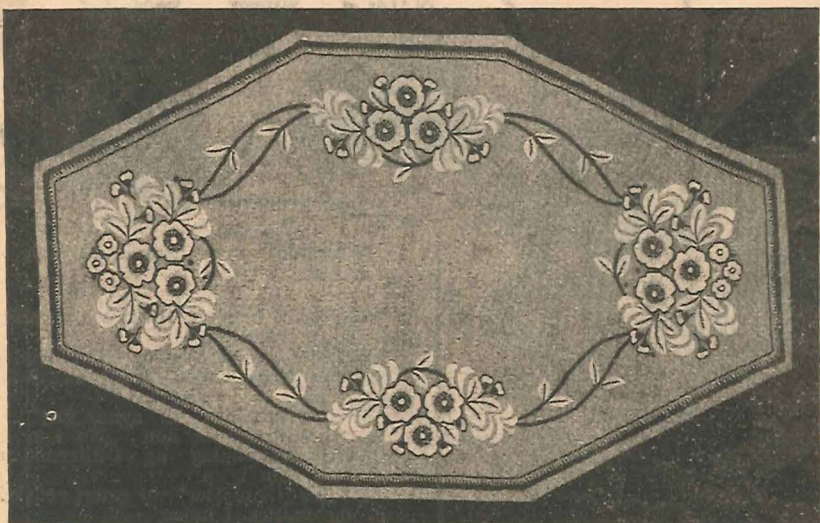
Løsningene paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 10:

28. De feilskrevne tal: Kjøbmanden, som hadde ombyttet de 10 tal, da han skulde bestille sine varer, hadde ialt et tap av 27 kroner. Og da der var tale om et parti paa 300 kilogram, har hans tap paa hvert kilogram andrat til 9 øre. Disse 9 øre utgjør ifølge opgavens ordlyd 20 pct. eller, — hvad der er det samme, — en femtedel av prisen pr. kilogram. Følgelig skulde varene ha kostet 45 øre pr. kilogram. Men paa grund av feilskrivningen kommer de nu til at koste ham 54 øre. Han hadde altsaa skrevet 54 istedenfor 45.

29. Fikserbilledet: Man vender billedet om, saa den øverste del kommer nederst. Man vil da finde prinsens like under hestens sadel, mens prinsessen ses under og tilhøre for hestens hode, og den gamle heksemester ses mellem grenene tilvenstre for hestens bakkrop.

30. Logograf: Sus, hule, snue, helg, lue, sele, vgle, — sneglehus.

Nye haandarbeider.

B. 130. Oval løper med platsøm og konturstingbroderi.

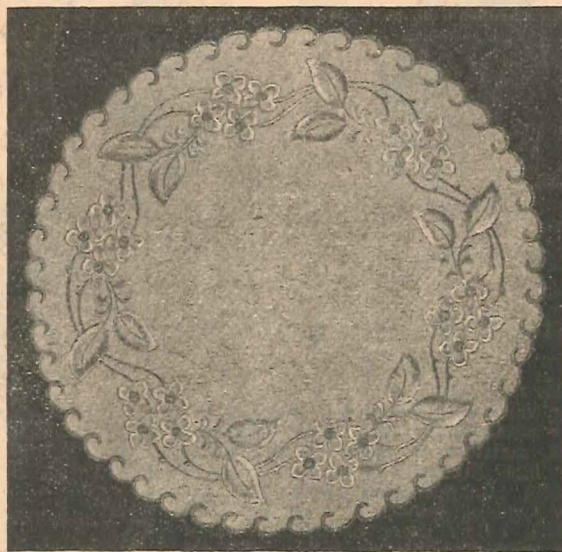
den færdige løper sig glimrende ut.

Løperen er 50 centimeter bred, 80 centimeter lang.

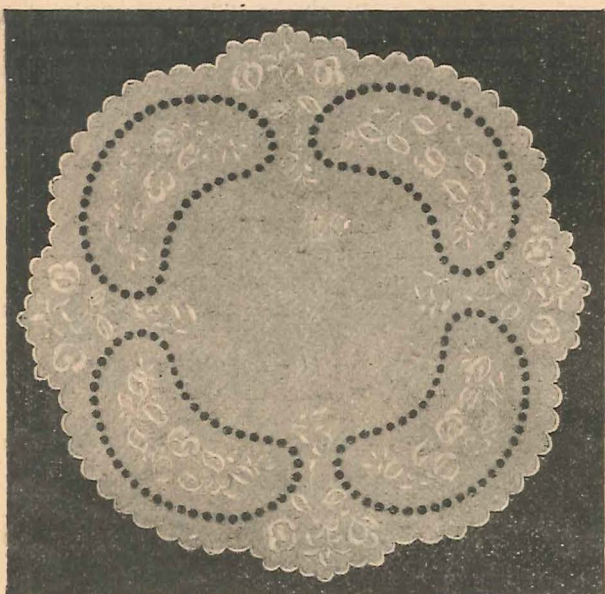
Materiale: Paategnet linstof og garn, pris kr. 8.50.

B. 131. Serviet med kulørt broderi. Broderiet paa denne smagfulde serviet av gulagtig popelin syes med kunstsilke i 3 schalteringer blaad.

Blomstene syes med lyseste blaad,

B. 131. Serviet med kulørt broderi.

B. 132. Rund serviet i engelsk søm paa hvit lin.

bladene i mellemfarven, tungene og stilkene samt bladernes aarer i den mørkeste farve.

Størrelse ca. 55 centimeter.

Materiale: Paategnet popelin, silke, pris kr. 14.50.

B. 132. Rund serviet i engelsk søm paa hvit lin. Rose og bladene paa denne serviet syes i platsøm med lingarn. Hullene og tungene syes med brodergarn.

Størrelse ca. 60 centimeter.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 8.00.

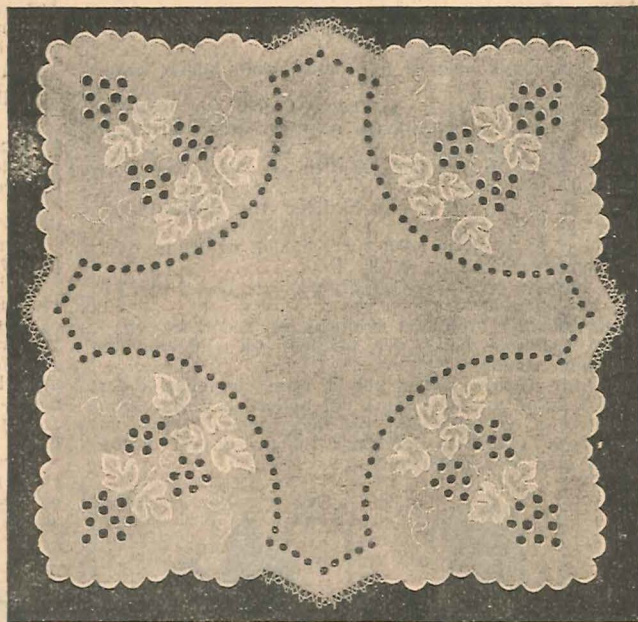
B. 133. Firkantet serviet med engelsk broderi. Til denne smagfulde serviet som syes paa

hvit lin brukes lingarn til bladene og spiralene, hullene og tungene syes med brodergarn.

Paa hver tverside er tungene paa midten avbrutt ved en blonde.

Størrelse 60 centimeter.

Materiale: Paategnet lin, garn og knipling kr. 9.25

B. 133. Firkantet serviet med engelsk broderi.

B. 130. Oval løper med platsøm og konturstingbroderi. Til løperen er anvendt graat linstof, og broderiet syes med perlegarn i 2 farver, idel blomster og blader syes med hvit og stilkene og ytterkanten i sort. Da garnet er groft er broderiet hurtig, og tar

Beløp under 3 kr. bedes innsendt i frimerker samtidig med bestillingen.

Vi annullerer hermed prisene i alle vore tidligere kataloger og blader, forsaavidt de ikke er i overensstemmelse med de nu gjældende priser paa broderimateriale.

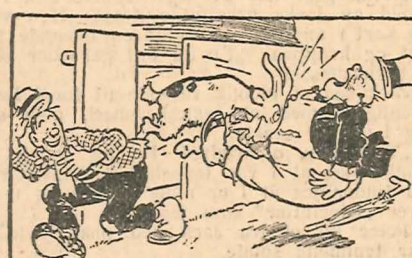
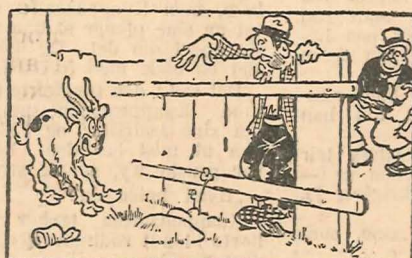
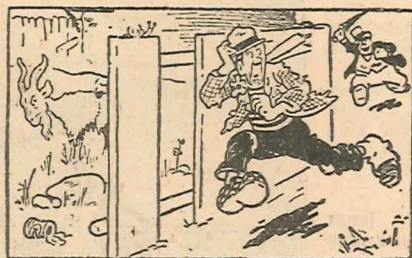
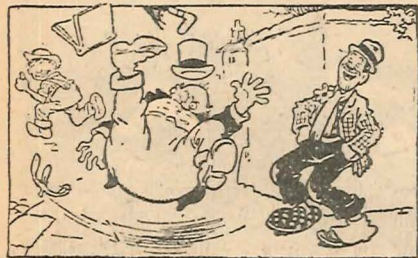
Bestillingsseddel.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania, utbedes materiale til

Nr. _____ Pris _____

Navn _____

Adresse _____

Da gjetebukken rettet smed for baker.

Hvad som er aarsaken til denne lille historie, er saamen ikke andet end et bananskal som laa paa fortauet, da den tykke herre skulde gaa sin morgentur. Han gled nemlig i det. Det syntes dagdriveren paa hjørnet var morsomt (hvilket han naturligvis ikke vilde ha syntes, hadde han hat et medfølelse hjerte), og han lo himmelhoit.

Det tok den tykke herre ganske naturlig meget ilde op og hævet derfor sin paraply for at gi grinebiteren en forsvarlig lektion i god tone. Men da det jo ikke er nok at hæve sin paraply, naar den man vil slaa farer sin vei, saa maatte den tykke herre ogsaa gi sig til at løpe, for at avstraffelsen kunde bli til noget.

Nu var dagdriveren merkelig nok ikke saa flink tilbens som den tykke herre, og da han merket at denne vandt ind paa ham, og han — tænk, hvor venlig — vilde spare den tykke herres gode paraply for overlast, saa for han heni mot et stort hul i gjerdet for paa denne maate at undgaa sin skjæbne. Men der føiet sig et nyt uheld til: Bak gjerdet stod en gjetebuk.

Han fortsatte derfor sit løp uten at prøve paa at hoppe gjennom hullet, for gjetebukken syntes ikke at være i det bedste humør, hvilket den tykke herre snart skulde faa føle. Gjetebukken hadde nemlig sat sig i hodet at vilde stangete, og da imidlertid den tykke herre var kommet ret ut for hullet, var det ham det gik ut over. Da oppgav den tykke herre baade sin hevn og morgenturen.

Ørneøie.

Hjorteøre.

Indianerne paa skolen

En ting var sikkert, og det var at naar der var „fest“ paa pensionatskolen, var det næsten altid Jack Miller som stod bak, assistert av tykke Peter Wiggins og lille Nikolai som de allesammen kaldte „Knappenaalen“ fordi han var saa lynd og spinkel.

Men i flere dager hadde Jack været saa merkelig stille og rolig. Alltid sat han og læste.

„Jeg forslaar ikke hvad der gaar av Jack,“ sa Peter mismodig, „at ha saa travlt med en bok. Hadde det endda været noget spiselig —“

„Ja, du vilde naturligvis spise den,“ svarte Knappenaalen.

„Tøis ikke slik, men si mig heller hvad boken handler om?“

„Det er om indianere, jeg har set dem paa billeder. De ser forferdelig spændende ut. Jeg skulde ønske — hyss! Hvad er det?“

Peter krop op paa havebænken og saa svært forskrækket ut.

„Der er en rar lyd bakom buskene der,“ hvisket han. „Hu—y—y—y—y!“ Der lød et forferdelig hyl som fik Peter til at trille ned av bænken og falde over Knappenaalen med et vældig brak.

„Au—au—au!“ skrek Knappenaalen og „Hu—y—y—y!“ lød det igjen.

Peter saa sig fortumlet omkring og reiste sig op. „Løp,“ stønnet han, „der kommer en vild, menneskeædende struds!“

Men før Knappenaalen kunde reise sig, eller Peter kunde komme undva, hoppet det underlige væsen frem fra buskene og dalt ned paa ryggen av Peter som igjen faldt over Knappenaalen, mens uhyret hylte: „Ned med blekansigtene!“

Stakkar tykke Peter sat fast.

„Gaa væk,“ klynket Knappenaalen, „flyt dig! Au—au!“

„Jeg kan ikke!“ skrek Peter. „Der sitter en vældig struds paa ryggen min. Jeg kan ikke komme væk!“

„Saa rul dig til siden,“ sa Knappenaalen. Det var en god idé og den lyktes. Men Peter blev rasende, da han opdaget hvem det egentlig var som hadde angrepet dem.

„Hvad gaar der av dig?“ spurte han forbauset ved synet av Jacks pragtfulde dragt. Han var malt rød og sort i ansigtet og hadde en mængde fjær paa hodet og kroppen. „Er du blitt gal eller skal du agere fugleskræmsel?“

Jack saa et øieblik rasende ut fordi han blev sammenlignet med et fugleskræmsel, men saa tok han sig i det og svarte:

„Tilgi mig, o brødre! Da jeg speidet i eders leir trodde jeg at I var taapelige blekansigter, men se — nu finder jeg at I er mine brødre og medkrigere, ja, I er „Ulvefotter“ som jeg!“

Peter kikket fra Jack ned paa støvle sine, som var temmelig sølete.

„Hvem er det du skjelder ut for ulvefotter?“ spurte han grættent.

„Hvad er det for nogen skoierstreker du driver med?“ spurte Knappenaalen.

„Vi skal være indianere,“ svarte Jack. „Her i boken staar det allesammen om dem. Bli med til vor hemmelige hule!“

Det lød fristende og uten videre snak fulgte de Jack gjennom skolehaven. Underveis møtte de Harold Bly, som alltid var noksaa forsigtig og sirlig, skjønt han var rigtig morsom.

„Bli med os, Harold,“ hvisket Knappenaalen, „Jack har fundet paa noget ordentlig morsomt!“

Ira nu av var alle fire guttene begeistrede indiaere.

Og saa gik de avsted indtil Jack pludselig forsvandt bak nogen busker. De fulgte efter ham og fandt en god, rummelig hule, skjult indimellem buskene. Det var et storartet gjemsted.

Jack stod høitidelig midt i hulen.

„Velkommen, brødre, til „Ulvefottene“ wigwam.“

Det var ikke rart at alle tre guttene stirret litt forbauset paa Jack, men saa begynte han at holde et foredrag for dem om indianerne og deres kriger, deres list og behændighet.

„Og naar de gik paa krigstog, saa hylte de —“ forklarte Jack.

„For nogen rædharer! Graat de som smaa-piker?“ spurte Peter foragtelig.

„Nei, dit fæ, de hylte — slik som jeg gjorde for litt siden,“ forklarte Jack ivrig, og derefter fortalte han dem om navnene. Det var en virkelig stamme som kaldtes „Ulvefottene“, derfor skulde de hete det, men hver av krigerne skulde ha sit eget navn.

„Jeg er høvdingen, og jeg skal hete Ørneøie,“ forklarte Jack.

Harold mente at han vilde hete „Den hvite sky“ fordi han alltid var saa ren og pen, og høvdingen mente at Knappenaalen burde døpes „Hjorteøre“.

„Nei, undskyld mig,“ sa Knappenaalen fornærmet. „mine ører er hverken lodne eller spidse!“

„Ja, men det het en virkelig berømt indianer,“ forsikret Jack, og saa tok Knappenaalen imot sit nye navn.

Det var meget vanskeligere at finde paa et navn til tykke Peter, men tilsidst blev de enige om at kalde ham „Opgaende maane“ for det lignet ansigtet hans, naar han kikket over havegjerdet, sa Harold.

Fra nu av var alle fire guttene begeistrede indianere og lekte aldrig andet.

En dag hadde Knappenaalen tat sin indianerustning paa sig og malt sig i ansigtet, i haanden svingte han en træøks og med dette frygtelige vaaben tok han løs paa skolebestyrerens stakkars ko som gik og gresset paa marken. Han jaget koen rundt indtil etpar større gutter og staldkaren fik stoppet ham. De holdt ham mens han sparket til alle kanter.

„Jeg skal fange høllen, selv om jeg skal jage den over hele prærien i ti maaneskitter.“

Alle syntes det lød merkelig, og istedetfor at melde ham til rektor blev han lagt ind paa sykeaværelset, fordi de trodde han snakket over sig. Mens han laa der, spekulerte han paa en mængde andre indianereventyr.

Da han kom ut advarte Harold ham, men Knappenaalen var saa optatt av sine planer at han ikke brydde sig noget om det. Og naturligvis tok det en ende med forførelse.

Det var i den tungførte fransklærers time. Knappenaalen sat og drømte om sine bedrifter og i sin iver slog han ut med haanden. Læreren som var ganske ny, spurte strengt:

„Hvad heter du?“

Knappenaalens tanker var langt borte blandt rødhudene, og han svarte drømmende:

„Mit navn, o bror, er Hjorteøre!“

Hele klassen braut i latter, og Peter satte en blakklat i stueboken sin.

„Hvad sier du!“ ropte læreren.

Men da husket Knappenaalen pludselig hvor han var; han blev rød og stammet forvirret.

„Undskyld, men jeg — jeg mente — jeg husket —“

„Hvad sa han?“ spurte læreren duksen i klassen.

Opgaende maane.

Den hvite sky.

„Jeg tror han sa Hjorteøre,“ svarte denne motstræbende. Læreren blev rasende. Han trodde Knappenaalen hadde kaldt ham for Hjorteøre.

„Nei, jassaa, saa du synes jeg har hjorteører?“ spurte han. „Nu kan du faa en anmerkning og i eftermiddag skal du sitte igjen.“

De fire „Ulvefotter“ var svært nedslaaet da de møttes i hulen.

„Vi skal ha hevvn,“ mente høvdingen, og de blev enige om at de samme nat skulde gjøre krigstogt mot villaen hvor fransklæreren bodde.

Da alt var stille paa sovesalen, listet Harold, Jack og Knappenaalen sig ut gjennem vinduet.

Harold var gaat en anden vei. Uheldigvis var det et noksaa smalt vindu og tykke Peter sat fast. De to andre halte og trak i ham nedenfra, han pustet og stønnet og med et ryk slap han igjennem og dalt ned paa hodet av Knappenaalen som gik overende. „Au, hodet mit,“ stønnet han og holdt sig for panden. „Jeg stotte hodet ret mot jorden.“

Hjorteøre jaget rundt efter koen.

„Det gjør ingenting, for da faldt du bløtt,“ forsikret Jack.

„Vær stille,“ sa Harold som kom til, „ellers hører de os!“

De listet sig sagte avsted. Det var temmelig mørkt og de syntes det var forferdelig spændende at være ute paa eventyr paa den tid av døgnen. Først gik de borte til hoven og tok paa sig indianerdragtene — og der stod de alle fire: Ørneøie, Hjorteøre, Den hvite sky og Opgaende maane.

De utstøtte krigsropene og gik rundt omkring hulen saa løp de bortover til fransklæreren villa.

Det var et pent hus med en liten dam bak hvor der var ænder. Da de naadde frem stanset Ørneøie og sa:

„Opgaende maane, du skal utspeide blekansigtene leir!“

„La heller Hjorteøre gaa,“ sa maanen anpusten, „han er meget flinkere til at speide end jeg.“

„Vil du øieblikkelig lystre, Opgaende maane, ellers blir du formørket,“ truet høvdingen.

Saa marsjerte Opgaende maane avsted noksaa misfornoid. Men pludselig stanset han forførdet. Hvad var det? Like foran ham listet oppe i luften danset et par hvite ben viltt frem og tilbake. Ikke nogen krop var at se, bare to hvite ben!

Oppe i luften danset et par hvite ben.

„Hvad bestiller dere her?“ spurte gartner Johnson.

Tykke Peter stod bomstille og stirret. Pludselig saa det ut som om de to hvite ben hoppet hoit op i luften og i næste øieblik var de forsvundet. Men det var for meget for Peter. Han styrtet avsted og ret ut i dammen.

„Aa — aa — aa!“ stønnet han og flakset mellem de forskrækkede zender. „Det maa ha været et spøkelse! Hjælp! Hjælp! De hvite ben drukner mig!“ De andre kom farende til, akkurat tidsnok til at faa trukket Peter op av vandet.

„Hvorfor løp du ut i vandet, Opgaaende maane?“ spurte Ørneoie.

„Det var — det var et spøkelse som jaget mig,“ stammet han, „to hvite ben og ingen krop!“

Men Ørneoie var ikke saa let at skræmme. Han gikk bort dit hvor Peter hadde set spøkelsen og litt efter kom han sint tilbake.

„Du er en nydelig kriger, Opgaaende maane, som lar dig skræmme av et par hvite bukser! Det er lærerens, og de hang paa klæssnoren og viftet i vinden indtil de blaaste helt av.“

Naturligvis blev Opgaaende maane svært flau, men de andre besluttet at de ikke vilde opgi sit togt mot blekansigtene. Døren ut til haven var ikke laast, saa det var let at komme ind.

„Hvad er din vilje, o høvding, hvad befaler du dine brødre?“ spurte Den hvite sky.

„La os skræmme ham,“ hvisket Ørneoie. „Hjorteore, du kan stikke hodet ind i ovnen og rope op gjennem skorstenen. Hans soveværelse er ret over her. Rop: „Vogt dig for Ulveføttene!““

Hjorteore saa rigtig vild ut med sit malte ansigt og sine lange fjær, han kröp bort til ovnen, aapnet døren og begynde at rope saa høit han kunde. Nu skulde fienden skræmmes ordentlig.

Med et halvkvalt utbrud trak han hodet til sig. Spyttende og nysende vendte han sig mot sine venner, som saa at han hadde hele ansigtet fuldt av sot.

„Hvad er der iveien?“ hvisket Ørneoie. „S—o—o—ot! Jeg er kvalt. Det faldt ned i ansigtet paa mig da jeg begyndte at rope.“

Guttene kunde næsten ikke bare sig for at le, for han saa forfærdelig ut, med hele ansigtet og halsen dækket med sot.

„Hyss! Hvad er det?“ hvisket Ørneoie pludselig. „Der kommer nogen!“

Guttene snudde sig rundt for at styrte ut av døren, men en bred skikkelse stod og sperret dem veien. Tak, skjæbne! De var knepet!

„Hvad er dette?“ utbrøt en dyp stemme som slet ikke lignet fransklærerens. „Hvad er det dere bestiller her?“

„Gartner Johnsen!“ utbrøt guttene. Hvad i alverden gjorde han her i lærerens villa?

Det fik de snart vite. Læreren var reist til byen samme aften og hadde bedt gartneren om at se litt efter huset saakunge. Det var derfor døren til haven hadde staaet aapen. Gartneren hadde hørt støien da Peter faldt i vandet og var gaat ut for at se hvad som var paaferde og imens var de smuttet ind.

Gartneren lo hjertelig.

„Nei, jaaaa, saa dere er vilde indianere? Paa denne tid av natten? Der vil nok vanke baade det ene og det andre hvis rektor fik vite det! Men se nu om

dere kan liste dere tilbake og lægge dere uten at nogen opdager det, saa skal jeg ikke stadre.“

De kom ogsaa ubemerket tilbake. Men av og til naar de moter gartneren, slanser han op og spør hvorledes „Ulveføttene“ har det.

Ogsaa en „kunst“.

Hvis du sier til en at han skal faa noget i høire haand som det er ham umulig at holde med venstre, saa vil han sikkert spørre hvad det er for noget merkelig. Svaret kan du gi ham straks: Du tar og lægger hans egen venstre albue i hans høire haand, — saa er han nødt til at føle sig „overvundet“.

Peter: „Far, tror du mor kunde optræ paa cirkus?“
Færen: „Hvorfor skulde hun det, Peter?“
Peter: „Jo, for jeg hørte igaar at hun sa til tante at hun kunde vikle dig om lillefingeren!“

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løvere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henliges ulæst indtil den 9. april. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 37.

Hvad dato og klokkeslet var de to barn oppe hos dr. X?

Der kom en dag to barn op til dr. X og bad ham om at gi dem en opgave. Men den skulde være meget vanskelig. Det var morsomt at ha med den at gjøre, mente de. Dr. X la da sin haand over kalenderen paa væggen og spurte barna om de visste hvad dato det var den dag, samt hvad klokken var. Men det visste barna ikke, de kjendte ikke engang datoen. Da sa dr. X: Prøv at finde disse tal selv. Dagen har dobbelt saa høit nummer i maaneden som maaneden i aaret. Ganger dere nu disse to tal med hverandre og lægger klokkeslettet til, faar dere noigtid 100. Den

opgave kunde barna imidlertid ikke regne ut. Saa besluttet dr. X at la andre prøve sine kræfter. Og her er altsaa opgaven. Hvem kan si dr. X, hvad

dato og hvad klokkeslet de to barn var oppe hos ham? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 38.

Hvem kan læse det som staar her?

Dr. X har mange merkelige bøker i sit bibliotek. En av de merkeligste er den, som er vist her. Naar han læser i den, kalder han gjerne paa nogen av sine magiske hjælpere til at holde den for ham, og da kan det ogsaa hende at nogen av disse gir sig til at „læse med“, slik som billedet viser. Som regel har dog disse hornete smaafolk ingen forstaelse

av hvad de læser. Men forhaabentlig er det anderledes med læserne. Er det nogen av disse som kan „læse“, hvad der staar paa det sted i boken, som ses opslaat ovenfor? Bemerk at det store trolts næse samt de smaa trolt nedentil ikke skal „læses“ med. Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 39.

Logogrif.

5. 6. 7. 8.

De fleste som har set mig, mig aldrig saa som fri, i bur med sterke stænger jeg gjerne gjemmes i.

4. 5. 6. 3.

Med disse er jeg rustet, kom derfor ei for nær til buret, hvor jeg ligger, det raader jeg enhver.

3. 2. 7. 8.

For dette kan jeg gjøre med hvad jeg nævnte nys, saa du blir overrispet paa tvers og paa kryds.

1. 6. 5. 8. 9. 7. 8.

Og at du da gjør dette og lilmed skriker høit, det tør jeg garantere, begriper du en døit?

9. 6. 7. 8. 3.

Man kalder tit mig dette fordi jeg gaar paa rov, og ikke fritter nogen om jeg dertil har lov.

5. 8. 7. 8.

Men hertil vil jeg svare: Kald mig for, hvad du vil, jeg maa dog ogsaa gjøre, hvad her er stavet til.

7. 9. 6. 7. 5.

Og derfor vil jeg stemple al skjænden paa min færd som det, du ser staa prentet just over verset her.

9. 2. 1. 5. 8.

Men skulde du mig møte en gang paa alfærvei, og jeg vil dig opæte, bruk denne da mot mig.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Dermed vil vi forlate, hvad nys blev skrevet om, og vende os til denne, som er litt mere from.

Den finder man paa marken imellem græs og straa. Man sier, den er sjelden og kan din fremtid spaa.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 10:

Opgave nr. 28: M. Gundersen, Tromøy pr. Arendal, 5 kr.; B. Olsen, Tønsberg, 2 kr.; J. Torvund, Flisen st., Solør, 2 kr.

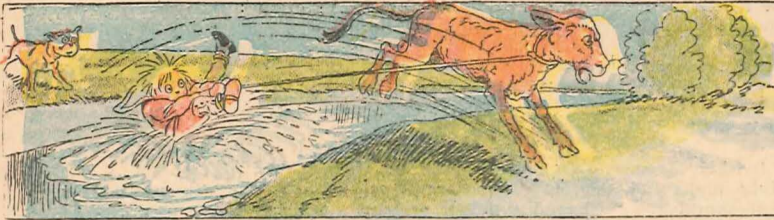
Opgave nr. 29: Hj. Lindhjem, Toftegt. 47, Kra., 5 kr.; M. Narum, Kolbu st., 2 kr.; A. F. Roisdorph, Kirkenær, 2 kr.

Opgave nr. 30: A. Fajang, Nordstrand, 5 kr.; G. Molvig, Kallum pr. Moss, 2 kr.; A. Ystrøm, Darresgt. 1, Kra., 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentligjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nummer 16. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nummer 10 findes i dette nummer av bladet side 26. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden 9. april, og brever med løsninger adresseres saaledes:

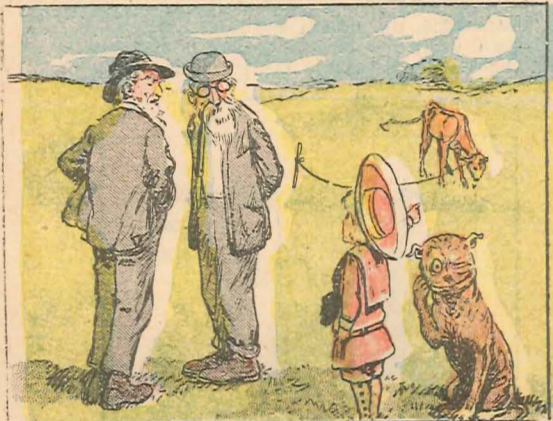
Til dr. X, (nr. 13),

„Allers Familie-Journal“, Kristiania.

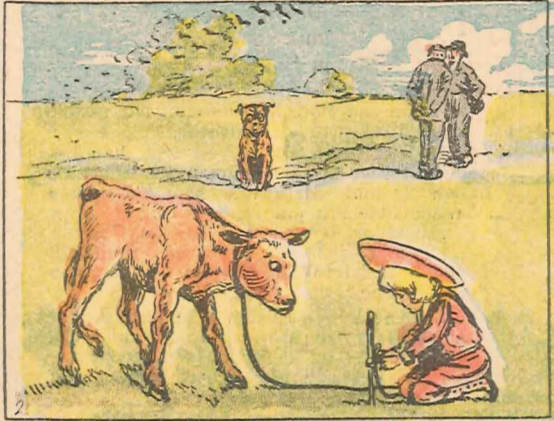

BUSTER BROWN.

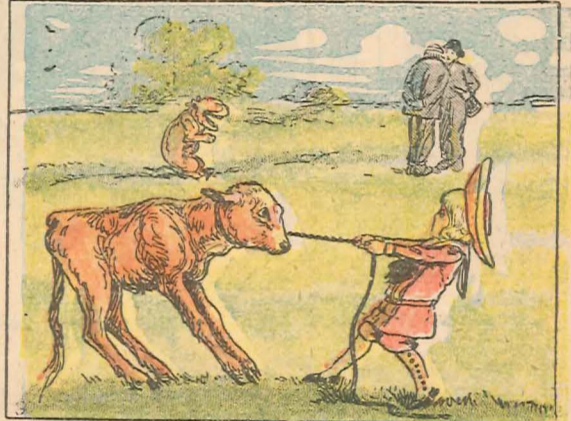
Buster laaner en kalv for at leke med den, men opdager snart, at det snarere er kalven som har „laant“ ham.

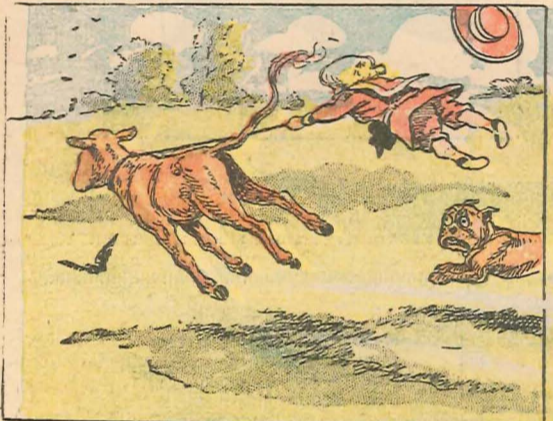
1. Buster: „Kan jeg faa laane den søte lille kalven derborte og leke litt med den?“
Kalvens eier: „Kalven? Ja, det kan du gjerne gjøre, gutten min.“
Tiger: „Undres paa hvad der vil hende nu? Dette gaar aldrig godt.“

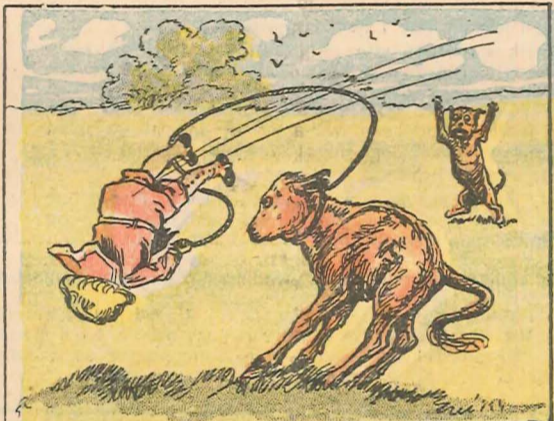
2. Tiger: „Jeg sætter mig her litt paa avstand for at følge begivenhetenes gang. Jeg haaber det bedste, men jeg er forberedt paa det værste.“
Buster: „Se her, kalv, nu skal vi løse tjoret, og saa skal du faa se paa spell.“

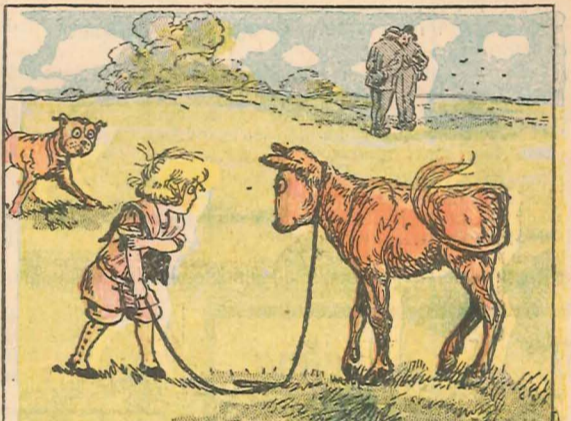
3. Kalven: „Spell? Hvad er spell for noget? Jeg vil ikke være med, jeg vil heller være her hvor jeg er.“
Buster: „Nei, kom nu, dit fæl! Kom, hører du.“
Tiger: „Ha, ha, ha! Dette begynder lovende.“

4. Kalven: „Naar du paa liv og død vil, saa la os endelig komme avsted. Men jeg vil denne veien her!“
Buster: „Stop, stop! Stop et øieblik! Jeg mistet hatten min!“

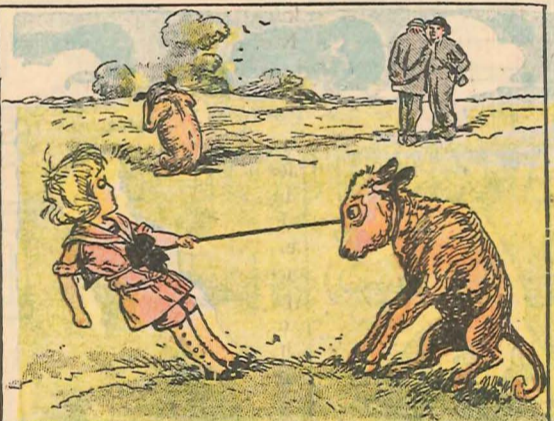
5. Kalven: „Nei jassaa, mistet du hatten din? Ja, da er det jo bedst vi stanser litt.“
Buster: „Hvad betyr dette? Allting snurrer rundt for mig, og jeg synes du slaar paa hodet, Tiger?“
Tiger: „Stakkars gutt! Nu dør han!“

6. Buster: „Undskyld, herr kalv, maa jeg be om en forklaring? Jeg bad dig om at stanse litt, men ikke om at kaste mig op i luften!“
Kalven: „Jeg har ikke kastet dig op i luften, saavidt du vet det. Jeg stoppet da du bad mig om det!“
Tiger: „Se saa, nu trætter det!“

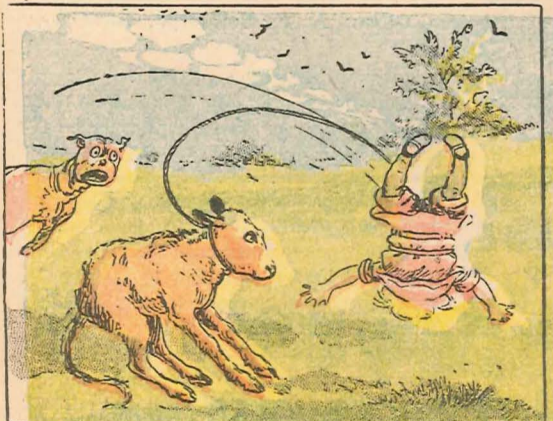
7. Buster: „La os heller være gode venner. Kom og bli med borti til min tante, hun steker pandekaker lag.“
Kalven: „Jeg vil ikke ha pandekaker. Der staar noget saltig græs her. Det skal jeg ha fat i!“

8. Buster: „Du skal bli med til tante, forstaar du? Jeg vil det og jeg er altid vant til at faa min vilje.“
Kalven: „Da har du det paa samme maate som jeg. Jeg er ogsaa vant til at faa min vilje.“
Tiger: „Uhu—hu—hu. Jeg er saa ræd for Buster!“

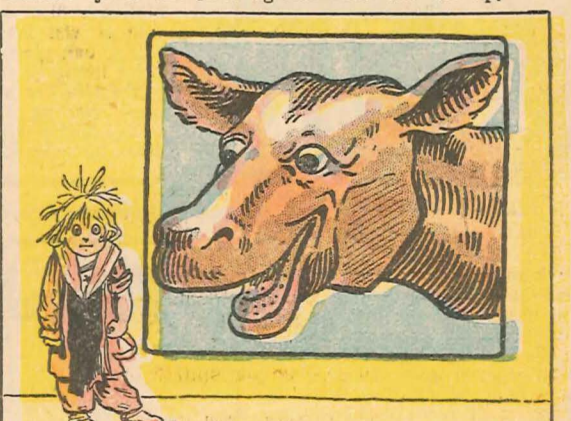
9. Kalven: „Se saa, nu løper jeg bort til mit saftige græs, saa kan du gaa til din tantes pandekaker. Adjø saalænge!“
Buster: „Aa, nu gaar det galt igjen. Jeg har jo bundet tjoret om livet og kan ikke faa det op.“

10. Kalven: „Hvad? Er du blit med allikevel? Og jeg som trodde du var glad i pandekaker end i græs! Men værsgod, bare spis. Her er nok til os begge!“
Tiger: „Men pas dig da, barn. Pas hodet dit!“

11. Buster: „Mange tak for laanet av kalven, herr eier. Nu behøver jeg den ikke mer.“
Tiger (for sig selv): „For en frækhet!“
Kalvens eier: „Selv tak, lille vent! Skulde du ha bruk for den en gang...“

12. Buster (for sig selv): „Nei, tak! Jeg har faat nok av at leke med kalven. De er saa egensindige. Da er Tiger meget mer medgjørlig.“
Kalven (for sig selv): „Det er i grunden ganske morsomt at faa laane et slikt litet menneske engang imellem og leke litt med det!“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Egte og uegte.

Efter Nora Kent.

Margaret Wayne reiste sig og ringte. Hun var en statelig kvinne og der var et uttrykk av blidt alvor over hende som gjorde hende tiltrækkende. Men for øieblikket var der et ængstelig, litt aandfraværende uttrykk over hendes ansigt.

Margaret utstøtte et litet suk og gik ut i forstuen. Døren stod aapen og en varm, duftende luftning kom ind fra haven.

Tilhøre i forstuen var der en anden dør som næsten alltid var lukket, og bak den sat der et geni.

Et geni er en meget viktig person at ha i et hus, selv om han er en egtemand, og geniet her dannet ingen undtagelse.

Det var derfor ikke underlig at Margaret betraktet sin mands helligdom som andre vilde betrakte et løvebur. Hun gik paa tærne gjennom forstuen.

Kanske Noel allikevel ikke vilde bli saa sint om hun kikket ind til ham et øieblik. Det kunde hende at han ikke hadde det saa forførdelig travlt — hun vilde ialfald vaage det. Hun gik bort til døren, banket paa, aapnet den paa gløtt og kikket ind.

Noel Wayne sat ved et bord fuldt av brever og manuskripter. Han saa braat op ved den uventede forstyrrelse. Hans ellers saa bleke ansigt indrammet av et langt sort haar, var hektisk rødt og i øinene brændte geniets ild.

„Hvad er paafærde, Margaret?“ sa han ærgerrig og heftig. „Har jeg ikke sagt dig at jeg ikke vil forstyrrer!“

Hun svarte:

„Du glemmer vel ikke at Vance Stewart kommer med firetoget? Jeg har sagt til Clavering, at han skulde hente ham paa stationen.“

„Nei, jeg husker det nok. Du maa ta dig av ham saalænge, jeg blir ikke færdig før senere.“

„Ja, gjerne det.“ Hendes stemme var underdanig, næsten tonløs. „Skal jeg ikke sende noget ind til dig?“

„Nei tak, jeg vil ikke ha noget før middag.“

Margaret listet sig ut av værelset. Hun kastet et eneste blik tilbake paa den lukkede dør og gik derefter ut i haven.

Paa den andre siden av plænen stod en gruppe høie kastanjetrær og i skyggen av dem stod tebordet dækket — til hende og Vance Stewart.

Hun hadde alltid likt Vance Stewart, baade fordi han var hendes mands bedste ven og fordi han hadde et tiltalende, aapent og freidig væsen. „Han er saa forskjellig fra Noel som nat og dag,“ tænkte Margaret ofte, og det hadde hun ret i.

Geniet var naturligvis idealist som altid levde i en høiere sfære og var lunefuld og uberegnelig, og hvor glad hun end var i ham, følte hun sig aldrig tryk i hans nærvær. Hun hadde altfor liten tro paa sin egen begavelse til at indlate sig i diskussioner med ham om litteratur og kunst, som var hans hovedinteresser. Men med Vance var det ganske anderledes. Han var saa praktisk, saa medfølelse og naturlig; han kunde hun alltid snakke med. Derfor var hun ogsaa glad over at han kom, selv om det kunde se ut som forræderi mot Noel.

Nu hørte hun automobilen komme og hun gik over plænen for at møte ham.

„Goddag, Vance, De trenger vist til en forfriskning efter reisen; jeg har latt tebordet dække her ute under kastanjetrærne.“

De hadde ikke set hverandre paa et aar; men der var ikke noget i hendes likefremme velkomstord som skulde berettigge ham til at bli saa overstrømmende glad som han blev. Han satte sig ved siden av hende under trærne og spurte efter hendes mand.

„Hvorledes har Noel det? Arbeider han like flittig som han alltid har gjort?“

„Han har det bra, men han er altfor optat av sit arbeide; vi ses næsten aldrig uten ved middagbordet.“

„Jeg har aldrig set en slik arbeidshest; men slik var han da vi var i Oxford ogsaa.“

„Han skriver paa en ny bok. Den skal vist dramatiseres ogsaa. Har De set den andre — 'En borgerlig helgen'?“

„Ja, jeg har set den.“ Vances stemme var blit haard, næsten misbilligende. „Jeg synes den er meget godt laget — og høist merkelig.“

Margaret smilte — tilsynelatende meget tilfreds.

„Det glæder mig at De liker den. Det vil glæde Noel ogsaa; han er akkurat som et barn i den retning. Der var ikke den ting han ikke vilde gjøre for at bli beundret.“

Det kunde se underlig for en hustru at tale slik om sin mand, men hos Vance var der noget som uvilkaarlig lokket frem fortrolighet, og næsten mot sin vilje maatte Margaret gi efter for det.

„De hjelper vel Noel med hans arbeide — ikke sandt?“ vedblev Vance — „læser igjennem hans manuskript og foreslaar forbedringer og saa videre?“

„Jeg?“ utbrøt hun forbauset. „Nei, jeg læser aldrig hans bøker før de er trykt. Jeg vet ikke om hans sekretær nogensinde foreslaar forbedringer, — mig vilde han ialfald aldrig tillate at gjøre det; han føler sig høvet over al kritik.“

„Hans pludselige popularitet har nok gjort ham litt forstyrret i hodet,“ sa Vance, „men han faar nok sin likevegt igjen. Saa galt som det er nu har det vist aldrig været før.“

„Nei, ellers har han jo altid interessert sig for det som foregik rundt ham, men nu lukker han sig inde paa sit værelse i dagevis, og han vil ikke se nogen, ikke engang mig.“ Hendes stemme skalv, skjønt hun anstrengte sig for at tale rolig. „Vance, undertiden tror jeg at Noel er blit lei mig.“

„Nei, der tar De sikkert feil,“ sa han rolig. „Det er bare denne pludselige succes som har gaat til hodet paa ham; kunstnere og digtere er aldrig som andre mennesker.“

Han talte fort for at trøste hende. Men han følte pludselig en vild længsel efter at ta hende i sine armer — at blaase i Noel og alt andet for at benytte sig av det gunstige øieblik. Det var med den største selvbeherskelse at han motstod indskyldelsen.

Margaret ante ingenting; hun begyndte at tale om andre ting, som om hun skammet sig over at ha sagt det som hun ellers hadde beholdt for sig selv. En deilig fred kom over hende — en fred som skyldtes Vances tilstedeværelse. Hun følte sig saa tryk ved siden av denne bredskuldrede, kjække mand og hun kunde ikke la være at sammenligne ham med Noel — geniet, manden med den nervøse energi og flammende fantasi, — og hvis store succes gjorde ham blind og døv for alt andet.

Ved middagen var hun meget munter og livlig. De tre som sat ved bordet frembød en underlig kontrast. Først var det Margaret — blek, næsten majestætisk i sin hvite kjole og med det gyldne haar, som lignet en krone. Dernæst var det verten: livlig og gestikulerende med langt sort haar strøket tilbake fra en høi pande, og sidst men ikke mindst Vance, høi og lys og av faa ord, men han gav indtryk av at sitte inde med vældige kræfter, som han holdt tilbake indtil der blev bruk for dem.

Møtet mellem de to mænd hadde været hjertelig, som mellem gamle, fortrolige venner; men Vance hade straks lagt merke til den forandring som var foregaat med Noel. Han grep sig selv i at finde tusen smaa egenheter og bevægelser som var nye for ham. Det var Noel som dominerte ved middagen og som paa sin selvbevisste, men livlige maate stadig hendrog de andres opmerksomhet paa sig selv.

„Hvad synes du saa om 'En borgerlig helgen'? Margaret sier du har set det.“

„Jeg synes det er dygtig gjort og godt komponert, men jeg kan ikke si at emnet tiltaler mig. Jeg kan beundre fantasien som har faat ideen til handlingen, men ideen i sig selv liker jeg ikke.“

„Men hvorfor ikke?“

Noels stemme uttrykte den største forbauselse, men Vance syntes han ogsaa kunde spore en antydning til ærgrelse i den. Han svarte mer end almindelig aapenhjertet:

„Du ønsker vel at høre min oprigtige mening; derfor vil jeg svare dig: Fordi den ikke er ren; den efterlater en ram smak. Kanske jeg har en gammeldags smag — det vil du sikkert synes; men jeg kan ikke med min bedste vilje se noget oploftende eller befriende i stykket. Opriktig talt vilde

jeg nødig ta min søster med mig for at se det, eller —“ her hvilte hans blik et øieblik paa Margaret — „min hustru.“

Der kom et forskrækket uttrykk i Margarets ansigt som om et slør pludselig var trukket fra hendes øine. Hun selv hadde heller ikke likt Noels skuespil; men hun hadde trodd at det var fordi hun var altfor snerpet og gammeldags i sin smag. Efter hendes mening kunde Noel ikke begaa nogen feil, og hun følte sig næsten saaret over Vances aapenhjertede kritik.

Nu hørte hun atter Vances stemme:

„Det gjør mig ondt hvis jeg har saaret dig, gamle ven; men du ønsket jo at høre min oprigtige mening.“

„Ja, den har jeg nok faat ogsaa.“

Der var et koldt, fornærmet uttrykk i Noels ansigt som pinte Margaret længe efter at Vance hadde glemt det. Han sat en lang stund ved det aapne vindu før han gik iseng, og saa ut i haven. Gamle erindringer strømmet ind paa ham og fylde hans sind.

Han saa sig selv og Noel som gutter, og det glædet ham at tænke paa at Noel alltid hadde været den svakeste og været rødt for at være med der hvor der kunde være litt fare paafærde. Saa kom de op i gymnasiet og her hadde Noel utviklet sig til en drømmende, fantasifuld ung mand, som skydde sport og friluftsliv og tilbragte sin tid med at ruge over sine bøker. Ogsaa da hadde Vance været hans trofaste ven som alltid var parat til at staa paa hans side; men mens Noel utbredte sig over deres venskap med høitidelige ord og forsikringer, hadde han, Vance, aldrig spildt mange ord paa det. Hans læber fortrak sig til et halvt spottende, halvt vemodig smil da han gjentakke til erindringen at ogsaa her vilde Noel være den første. Saa blev de studenter — og saa kom Margaret.

Vance følte at han nu kom til det farlige punkt. Derfor skjøv han tankene fra sig, reiste sig fra stolen og gik iseng; men erindringene fortsatte at storme ind paa ham og søvnen vilde ikke komme.

Han tænkte paa dengang de første gang hadde møtt Margaret. Hun var bare atten aar dengang — en blyg og undselig ung pike med tykke, gule fletter. Han husket hvorledes han var vaaknet op til erkjendelse av sin egen haabløse kjærlighet og hvorledes den romantiske Margaret hadde forelsket sig i Noels æteriske ansigt og lidenskabelige temperament.

Litt efter blev hans tanker mindre klare og han sovnet.

I de følgende dager var Vance og Margaret alltid alene sammen; Noel var stadig optat av sine egne tanker. Vance kunde ikke la være at fordømme hos Noel at han tilsidesatte sin hustru, og undertiden følte han rent et had mot ham; men i neste øieblik kunde han bebreide sig denne utroskap mot vennen, paa samme tid som han pintes ved at se hvorledes Margaret led under sin mands kulde og likegyldighet. Han længtet efter at komme derfra; men Margaret hadde bedt ham om at bli over deres bryllupsdag.

„Det er om nogen dager,“ hadde hun sagt. „Den dag gir Noel mig alltid en deilig buket røde roser, og han sa engang at hvis han nogensinde forsømte at gi mig den, hadde han holdt op at elske mig — var ikke det en besynderlig idé?“

Aftenen før spiste han og Margaret middag alene; for skrivefeberen var kommet over Noel og han vilde formodentlig komme til at skrive langt ut over natten.

Margaret gik tidlig tilro, mens Vance blev sittende og røke sin cigar. Aftenen var lummer og mørk og der var torden i luften. Margaret tok av sig kjolen og begyndte at ta haarnaalene ut av sit haar indtil det faldt i gyldne bølger omkring hende.

Saa kom hun pludselig til at huske paa at en av Noels bøker indbundet i pragtbind laa ute i haven. Hvis det blev regn vilde den være ødelagt om morgenen.

Hun tok et sjal om sig og gik sagte ned trappen, ut gjennom forstuen og derfra ut i haven som laa i mørke. Hun løp like mot det sted hvor Vance stod usynlig under de store kastanjetrær. Pludselig fik hun fotsen ind i en krocketbølle og faldt forover mot hans bryst og ind i hans armer, som han uvilkaarlig bredte ut for at gripe hende.

Bare et øieblik holdt han hende slik, men ved skjæret av et lynglimt kunde han se et forskræmt uttrykk gli over hendes ansigt — et uttrykk som han senere aldrig glemt. Han kjæmpet i stilhet

med sig selv, og taus slap han hende og forsvandt i mørket.

Hun blev staaende et øieblik og forsøkte at samle sine tanker. Med rystende hænder samlet hun silkesjalet om sig, og uten at huske paa boken gik hun ind i huset gjennom den lumre luft.

Det var en stor lettelse for Margaret at Vance næste dag ikke med et ord berørte hvad som var hændt den foregaaende aften. Men hun var nervøs og sky overfor ham.

Noel var den dag i meget godt humør, og efter lunch bad han Vance om at se litt paa manuskriptet til hans nye bok.

„Den er bare halvfærdig,” sa han, „men jeg vilde gjerne høre din mening om den.”

„Ja tak, jeg har stor lyst til at læse boken. Hvad handler den om denne gang?”

„Den handler nærmest om skilsmissspørsmålet, som er saa brændende i vore dager. Jeg skulde især like at høre hvad du synes om hovedpersonen Magdalen.”

Vance tok manuskriptet og begyndte at læse. For første gang maatte han erkjende at hans ven virkelig hørte til de store aander, og han forstod hvorledes et slikt verk kunde opta ham saa fuldstændig at han blev likegyldig for alt, ogsaa for sin egen hustru.

Boken var fantasifuld, dristig og original; men hovedpersonen Magdalens eiendommelige karakter gjennomtrængte den som en sterk parfume.

Eftersom Vance læste pinte den tanke ham, at han hadde møtt og kjendt denne kvinde. Og tilslut følte han det tydelig:

Kvinden var Margaret!

Det var som om denne opdagelse lammet ham; men litt efter litt gik bedøvelsen over til hjerne og vokste eftersom han forstod hvor vidt Noel var gaat i sin higen efter berømmelse. Han følte sig sikker paa at Margaret var blit ofret paa Noels forføngelige alter.

Kunde han tillate at denne bok blev læst og at Margaret skikkelse naar den blev dramatisert skulde beskues, analyseres, kritiseres og debatteres av millioner av tilskuere? Kunde han tillate at Margaret blev gjort til et offer for Noels grænseløse forføngelighet? Vances hele person reiste sig til protest mot dette, og han fattet en bestemt beslutning at Noels bok aldrig skulde bli utgit. Han la manuskriptet i kaminen og satte en fyrstik bort til det. Det blusset op og belyste værelset med et gult skjær. Derefter kastet han sig paa sengen og laa og stirret ut i mørket.

Noel indtok som sedvanlig sin frokost i sit soveværelse, men ut paa formiddagen kom han aandsfraværende og drømmende som altid nedover trappen. Han mumlet halvhøit godmorgen til Margaret, da han møtte hende i forstuen og gik videre, uten at lægge merke til et smertelig uttrykk av skuffelse i hendes blik. Han gik mot sit arbeidsværelse, aapnet døren og gik ind.

Der sat Vance — mørk og kald og med sammenbitte læber. Noel blev revet ut av sin aandsfraværelse, han fik en anelse om at der var noget ondt igjære.

„Jeg er kommet for at si dig min mening om din bok,” sa Vance haardt; „jeg har brændt den!”

„Brændt den?” Der kom et uttrykk av rædsel i Noels øine; men i samme øieblik blev det forvandlet til heftig raseri. Tilsidst fik han fremstøtt med hæs stemme: „Vance — det har du da vel aldrig gjort! Jeg kan ikke tro det!”

„Jeg har gjort det!” lød det med streng, alvorlig stemme. „Det var et mesterverk, men

et mesterverk frembragt paa bekostning av en kvindes lykke som jeg elsker — derfor ødela jeg det.”

„Den kvinde du elsker?”

„Ja — Margaret, hvis lykke du har sat paa spil i din vanvittige higen efter berømmelse — kvinde som jeg var dum nok til at avstaa til dig. Jeg har elsket hende fra første gang jeg saa hende, og jeg kunde ha faat hende til at gjengjælde min kjærlighet; men da jeg trodde at du ogsaa elsket hende, opgav jeg hende for din skyld. Men jeg kunde faa hende til at elske mig nu. Ti!” Noel hadde aapnet læbene for at tale. — „Iforgaars nat gik jeg ned i haven før jeg gik tilsengs. Da kom hun ogsaa ditned — hvorfor det vet jeg ikke; for jeg spurte hende ikke om det — men jeg sverger at hun ikke visste at jeg var der. Jeg stod i mørke, men jeg kunde se hende komme løpende over plænen. Hun snublet og vilde være faldt hvis ikke jeg hadde grepet hende. Et øieblik holdt jeg hende i mine armer — ingen av os talte — men jeg merket —!”

„Et øieblik efter holdt jeg hende i mine armer — ingen av os talte — men jeg merket — —!”

„Naa,” sa han — „og saa?”

„Jeg slap hende, for jeg husket paa min pligt mot dig — og hende; derfor forlot jeg hende uten at si et ord. Jeg ødela dit manuskript fordi det blotstillet hende og vilde bragt hende skam og nedværdigelse, — fordi du først pinte hende med din kulde og likegyldighet og derefter forsøker at vinde den berømmelse du trakter efter ved at blotstille hendes lidelser for verden. Du kaster det egte fra dig for at opnaa det uegte og bytter hendes kjærlighet og troskap mot en flok maapende menneskers beundring — en flok som vil snu dig ryggen og gi en god dag i dig, saasnaart de er trøtte av dig og dit verk. Kanske du ikke tror mig, men jeg forsikrer dig at jeg er istand til at vinde den kjærlighet du har forsmadde og faa hende til at glemme dig.”

Da Vance tidde forsøkte Noel for første gang at møte hans blik, og hans raseri og hevnlust kjølnet da han saa sin vens ansigt. Han forstod i dette

øieblik at den egoistiske smerte han hadde følt ved at hans mesterverk var ødelagt, den var ingenting i sammenligning med det Vance led. Hans tørre læber bevæget sig svakt, idet han forsøkte at komme med en undskyldning.

„Da jeg benyttet mig av hendes karakter for at forme Magdalens, var det ikke for at utlevere hende og gjøre hende noget ondt. Fristelsen var mig for stor. Jeg saa der min chance til at skape et verk som kunde gjøre mig berømt. Folk vilde jo aldrig opdaget hvem modellen var.”

„Gud ske lov, nu vil de aldrig opdage det,” sa Vance. „Noel — forstaa du ikke at jeg forsøker at gjøre det bedste — det rigtigste — at være ærlig mot dig? Idag for fire aar siden gav jeg hende til dig, fordi jeg trodde at jeg derved gjorde mit bedste for at gjøre hende lykkelig — idag kan jeg ta hende fra dig eller gi hende tilbake — akkurat som jeg har lyst. Og jeg gir dig hende tilbake i det haab at du kanskje allikevel kan lære at skatte hende efter fortjeneste og gjøre hende lykkelig.”

Noel sa intet. Der trængte sig ind paa ham saa mange forskjellige følelser, at han ikke kunde finde uttrykk for dem. Tilsidst seiret venskapet og medlidenheten med den mand som elsket saa dypt og var saa ærlig og trofast. Ilden som de heftige følelser hadde tændt døde ut i hans øine, og istedenfor den kom der et renere lys. Han følte at Vance med et fast grep tok ham i armen og førte ham bort til døren. Før de naadde denne sa han:

„Jeg vil ikke be dig om tilgivelse — bare om at tro at jeg har gjort alt i bedste mening. Det er dig som skal be hende om tilgivelse. Hun er derinde. Jeg kommer igjen om en times tid — for at si farvel.”

Fremdeles kunde Noel ikke faa frem et ord; men han rakte haanden ut, og da Vance tok den møttes deres øine i et langt, sympatisk og forstaaende blik. Saa gik Vance bort til døren og aapnet den for Noel. Han hadde frelst sin ven og gjort sin pligt — hvad det hadde kostet ham visste bare han selv og Gud.

Da han en time senere kom ind i værelset sat Noel og Margaret der. Hendes ansigt bar spor av taarer; men hendes øine straalte med en ren, næsten hellig glans. I hendes fang laa der en stor buket røde roser.

Hvorledes det er at bli barbert gratis.

I en barberstue kommer en fattig mand ind med langt, sort skjæg og ber, ikke om en bit brød, men om mesteren vilde være saa snil at barbere ham for intet, saa han igjen kunde komme til at se ut som et kristent menneske. Mesteren tar den daarligligste kniv han har, for han tænkte: „Hvorfor skal jeg fordærve en av mine gode kniver for intet?” Som han nu staa og hakker og krader den stakkars mand, og denne ikke tør si et muk, fordi den anden gjør det for intet, begynder hunden at tute ute i gaarden. Barberen sier: „Hvad feiler Moppe, siden hun piper og tuter slik?”

Den ene svend sier: „Jeg vet det ikke.”

Den anden svend sier: „Jeg vet heller ikke.” Men den stakkars mand under kniven sier: „Den blir formodentlig ogsaa barbert for ingenting, likesom jeg.”

Et drama.

1. Willy og Dick var ikke gode venner. De var nemlig rivaler da de begge var forelsket i samme unge dame, den vakre Miss May. Men ingen ville paa at Willy var den som blev foretrukket. „Møt mig iaften oppe ved den gamle mølle!” sa hun en dag til Willy.

2. Men Dick hadde hørt deres avtale og tænkte ved sig selv: „Jeg skal møte dere ved den gamle møllen, kan dere tro!” og saa trak han paa sig et løveskind, — som han hadde laant fra en filmtaters materialkammer.

3. Da Miss May kom ridende op til møllen blev hun mottatt av en brølende løve — det vilde vel sat skrek i selv den modigste. Det var derfor ikke mer end rimelig at den ellers saa modige unge dame ropte om hjælp.

4. Hjælpen var heller ikke langt borte. Den kom i form av den elskede Willys vakre skikkelse. Han kom sprængende paa sin fyrige ganger, og da han saa hvorledes situationen laa an, hoppet han av hesten og grep fat i en av møllevingene.

5. Møllen forlerte uanfegtet sin virksomhet og vor djerne helt blev ført rundt med vingene. Miss May fulgte med rædsel begivenhetenes utvikling, mens „løven” sat paa lur og saa „majestetisk” ut.

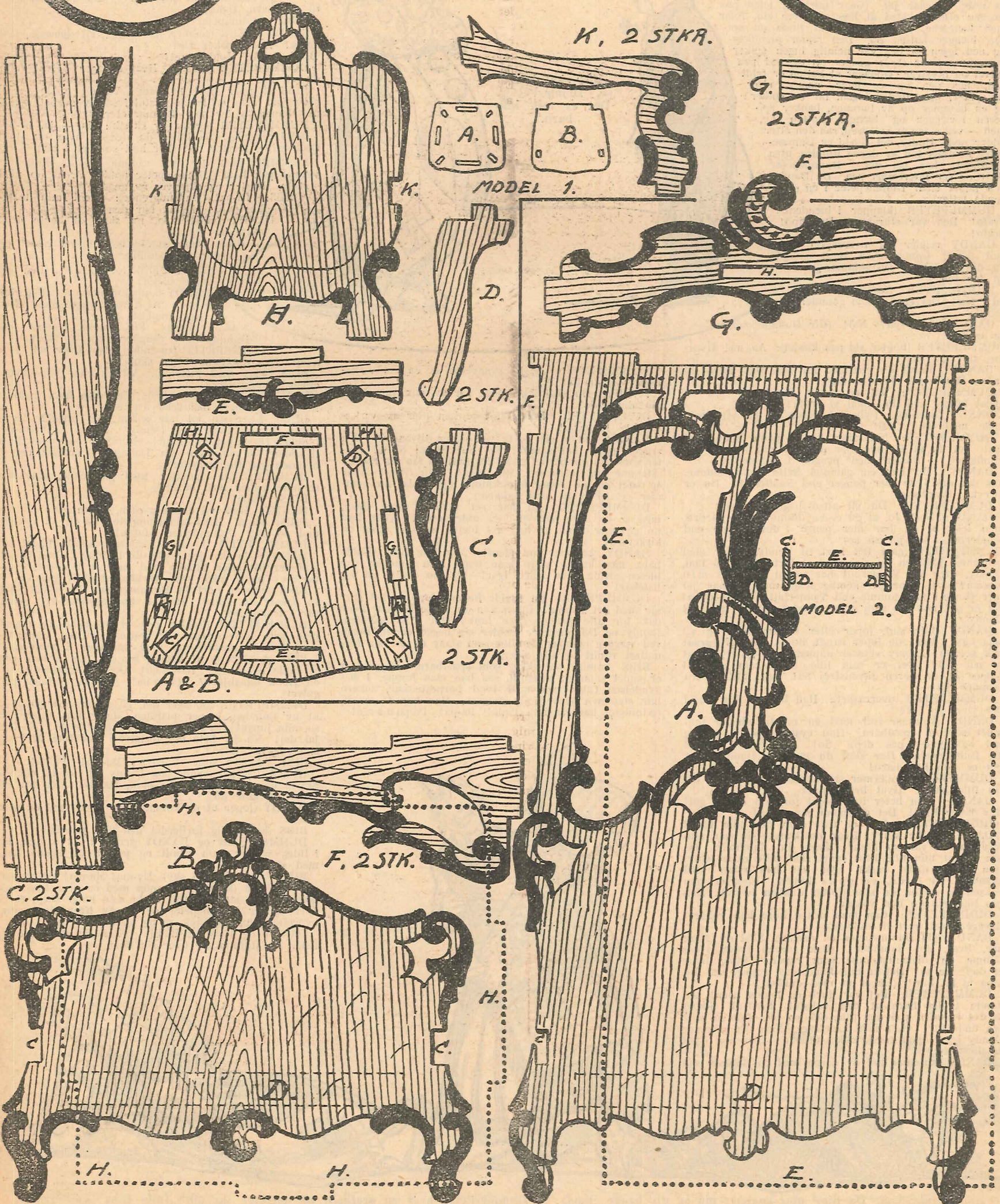
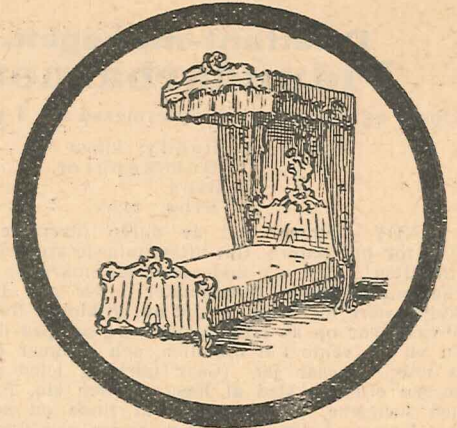
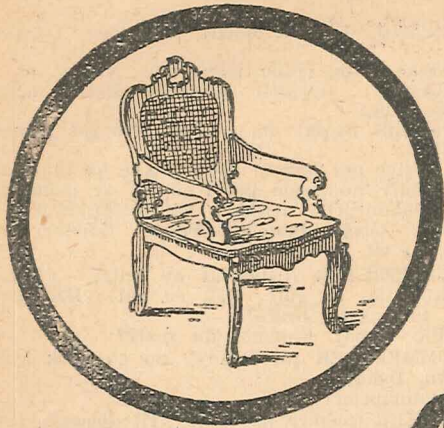

6. Bums! Da kom Willy seilende paa sin møllevinge, og hans skarpe sporer rammet præcis der hvor de skulde. „Løven” utstøtte et skrik av smerte og avslørte sig derved som rivalen Dick. Miss May var reddet og vor tapre helt fik sin løn.

Dukkemøbler i rokokostil som løvsagarbeide. 2det ark.

Forste ark fandtes i nr. 11.)

Vi fortsætter her beskrivelsen av dukkemøblementet som paabegyndtes i nr. 1) med anvisning paa hvorledes man lager en stol og en seng. — Stolen lages efter samme princip som sofaen i nr. 11, altsaa med dobbelt sæte. I det underste (A) skjæres huller til ben og kanter, og i det øverste (B) huller til armene og ryggen. Efterat rygstykket og det øverste sæte er beklædt med samme slags tøj som sofaen samles delene i den orden bokstavene angir. Sengen bestaar av hodestykket A og fotstykket B og de to lange sidestykker C. Paa tegningen av disse tre stykker ses nogen punkterte linjer (D). Det er nogen lister som limes paa den indvendige side av stykkene og hvorpaa sengebunden skal lægges (den punkterte linje E). Se model 2. Sengehimlen samles av sidestykkene F, forstykket G og taket (de punkterte linje H). Sengehjernen fæstes forsvarlig til hodestykket og en kappe og gardiner av tynd silke fastet til dens indvendige side. Se modellen — Naar møblene hvitmales og de sorte ornamenter paa tegningene erstattes med fargyldning, vil de la sig udmerket ut.

Dilettant-manegen. Vidunderbarnet.

Klovn- og dumme-peter-inpierrezzo for 4 personer.

Personer: Dandy, klovn,
Dumme-peter.
Bibs.
Bibs mor.

DANDY (kommer ind av døren tilvenstre, bukker dypt for publikum): Gut aften, minede eret herskafte! Gut aften! (Ser sig undersøkende omkring): Jai gan ikke begrife, hvor Dummpetter blifer av. Han skullet være hier klok 7, und nu er klok 8 (haler et vækkerur op av bukselommen og ser paa det). Nu vil jai vente i ti minuttet, och gommer han so icke, so gaar jai. (Gaar bort og leter paa væggen efter et sted at hænge hatten sin, føler med hænderne, synes endelig at finde en spiker, hanger hatten op. Den falder øieblikkelig ned igjen — der var nemlig ingen spiker i væggen. Gaar etpar ganger op og ned paa gulvet og plystrer. Opdager at hatten er faldt ned, tar den op og leter paany efter en spiker, men finder ingen, tar en spiker og en hammer op av lommen, banker spikeren i væggen og hanger hatten op, men — ved siden av spikeren, saa den atter falder ned. Under det sidste er Dumme-peter kommet ind av døren tilhoire, uten at Dandy har set det. Dumme-peter staar og ser interessert paa. Da Dandys hat falder slaar Dumme-peter i en skraldende latter).

DUMMEPETER (klapper i hænderne): Brafo! Den var sturartet! Da capo! Brafo!

DANDY vender sig overrasket mot ham): Gommer du først nu, din dagdrifer! Du gommer ja all for sen!

DUMMEPETER (forbauset): Gjør jai? Nai! Det er dai som gommer foi littlig!

DANDY: Gjør jai? Nai! (Gir Dumme-peter en ørefik).

DUMMEPETER (holder sig paa kindet): Au, au! Hvorfor slor du mai?

DANDY: Fordi du gommer for sen, und fordi du er en Dumhode! Ferstor du?

DUMMEPETER: Jai er ingen Dumhode! Jai er maiet kluger end du. Skal vi prøve?

DANDY (haanlig): Pyh hal! Dror du jai vil prøve hode med dai? Nai!

DUMMEPETER: Nai, aber jai vil prøve hode med dai! Vet du at jai har mer penge i min lomme end Vanderbilt? (Rasier med penger i lommen).

DANDY: Du har en gammel katte i din lomme, har du, ock icke mer penger end Vanderbilt. Du er ferrykt, Dumhode!

DUMMEPETER: Du vil alto so icke dro mai?

DANDY: Nei! Jo, at du er en dumhode vil jai dro, men icke at du har mer penge i din lomme end Vanderbilt. Mo jai so se!

DUMMEPETER (gaar tæt bort til Dandy, rasler med pengene i lommen og sier med et lurt smil): Si mai, Dandy, dror du Vanderbilt har nogen penger i min lomme? Det dror jai nemlig icke, und so har jai mer penge i min lomme end Vanderbilt! Ha-ha-ha-ha! Nu er det nok dai som er dumhode! (Peker næse til Dandy).

DANDY (blir sint, løper efter Dumme-peter og vil slaa ham. Mens de løper rundt, høres hoi barnegraat bak scenen. Dandy stanser apusten og lytter): Hvat er nu det? Det er min lille barn som graater! (Løper ut av døren tilvenstre) So! So! Stille! Nu gommer jai!

DUMMEPETER (overrasket): Han har en lille barn? Det visst jai icke!

DANDY (kommer ind med en mindre dukke indtullet som et spædbarn. Han ryster dukken op og ned og hysser paa den): So! So! Stille! Stille! (til Dumme-peter) Her skal du mal se, Dummpetter. Det er min lille barn!

DUMMEPETER (nærmer sig ængstelig): Æ-x-æ er det din lille barn? Hvat heter hun?

DANDY: Hun heter icke noget for hun er en gutt! Han heter Bibs! Det er sodan pen navn!

DUMMEPETER: Den er icke stur, den lille barn!

DANDY: Icke stur? Dror du kanske du var sturere da du var so liten? Hvat, din dumhode. Du gan tro at min lille Bibs snart skal blife maiet stur!

DUMMEPETER: Den er icke stur, den lille barn!

DANDY: Icke stur? Dror du kanske du var sturere da du var so liten? Hvat, din dumhode. Du gan tro at min lille Bibs snart skal blife maiet stur! Han vokse meiel rask! Igor var han (viser med haanden) so liten, so ganz liten. Idak er han voksen og blifen so stur (løfter dukken iveiret). Man gan likefrem se han vokser!

DUMMEPETER: Gan man ockso høre han vokser? (Lægger øret bort til dukken).

DANDY (gir Dumme-peter en ørefik): Skal du gjøre nar, hvat, din dumhode! (Bak scenen lyder i det samme en diskantstemme som roper: Bibs, hvor er du?) Se so! Det er min kune, som roper! Jai mo løpe ut til hun! (Løper ut med dukken).

DUMMEPETER: Det var dock en famos barn! Jai kunde tydlig høre at den vokste! R-r-r! Sodan sa det i mafen paa den lille, ock so blef den so ganz tyk und stur! viser med hænderne). Naa, der gommer Dandy igjen (gaar forskrækket tilbake). Uha-uh! Hvat er dock det?

DANDY (kommer ind av døren med en dobbelt saa stor dukke paa armen. Den er indtullet som et spædbarn. I den andre haand holder han en melkeflaske med taatesmøkk paa): Se so! Min kuhne har gifet mai varm milk til Bibs, min søte lille Bibs!

DUMMEPETER (forfærdet): Din lille Bibs, siker du! Han jo blefen dobbelt so stur som før!

DANDY (ser paa „barnet“ holder det ut fra sig i stiv arm, later som han først nu ser at Bibs er vokset): Ja, jai dror virklich ogso du har ret! Det er dock famos so den barn vokser!

DUMMEPETER: Himmel doch! Han gan allerede go alene!

DANDY (skjælver og ryster i knærne): Nu... er... han... vokset... igjen!!! (Graater. Holder hænderne for ansigtet).

BIBS (grættet): Pa-pa! Pa-pa-a-a-a! Du gal gomme hier til jai!

DANDY (ryster paa hodet): Jai tør ikke go til ham!

BIBS (kommer hoppende ind i midten av manegen. Dandy og Dumme-peter trækker sig forskrækket tilbake): Papa! (Meget bestemt): Pa-pa! Gommer du icke draks, so vil jai slo dai!

DUMMEPETER (halvkvalt av latter): Ha-ha-ha-ha! Han er gutt! Han er gutt! Han gan blife til nokel! Brafo!

BIBS: Papa! Gommer du snart?

DUMMEPETER (til Dandy): So go dock bort til din barn, Dandy!

BIBS: Dummpetter!

DUMMEPETER (bukker høitidelig): Til djeneste, min herre! Hvat ønsker De?

BIBS (kort): Hold munt!

DUMMEPETER (hidsig): Hvat behager? Hvat vofer du at sike...

BIBS (hopper bort til ham): Vil du holde munt, siker jai! (Tar en leketøispistol frem av svøpet, spænder lanen, sigter paa Dumme-peter).

DUMMEPETER (ryster av skræk): Ja — ja, be-be! BIBS (myndig): So blifer du stoende hvor du stor! Ganz stille, forstor du! (Ler høit som et barn).

DUMMEPETER (ler paa samme maate. Bibs ser strengt paa ham. Dumme-peter holder straks op med at le. Ryster og skjælver av angst).

BIBS: Pa-pa! (Indsmigrende): Hent min taatesmøkk, papa! Mama har den!

DANDY (villig): Ja, nu skal jai hente den! (Skynder sig ut).

BIBS (staar stadig med hævet pistol og sigter paa Dumme-peter).

DUMMEPETER (for sig selv): Den ferdomte pistol!

DANDY (kommer med en vældig stor smøkk): Hier, min kjære gutt! Hier er din smøkk!

BIBS: Papa! Put smøkk i munt paa Dummpetter! (hopper frem og tilbake).

DUMMEPETER (rasende): Hvat siker han! Den asel! Den dumhode! Den skurch!

BIBS (leker med pistolen): Vil du eller vil duicke, onkel Dummpetter?

DUMMEPETER (for sig selv): Har man hørt maken? Kalder den asel mai icke onkel!

BIBS: Elier gal jai late gnalle min pistol? Hvat, onkel Dummpetter? (Til Dandy): Put so den smøkk i onkel Dummpeters munt! (Kommer hoppende bort til dem, tar smokken fra Dandy og stikker den i munden paa Dumme-peter).

DUMMEPETER (graater med gurglende, halvkvalt stemme, ruller med øinene).

BIBS: Papa!

DANDY: Hvat vil du, min egen, kjære gutt?

BIBS: Papa! Hent min trompete! So vil jai spielen, und so skal Dummpetter dansen!

DUMMEPETER (knytter i smug rasende hænderne).

DANDY: Nu skal jeg hente din trompete, Bibs. (Gaar, kommer litt efter tilbake med en stor trompet, eventuelt av papir eller pap. Rækker den til Bibs).

BIBS (hopper bort til Dumme-peter): Nu spiller jai, so danser du, onkel! Hopla! So begynner vi! (Blåser i trompeten).

DUMMEPETER (holder paa at sprække av raseri, men maa lystre ordre og danser som en bjørn — med løftede hænder og med smokken i munden).

BIBS (holder op at blåse, ler saa han holder paa at falde overende): Ha-ha-ha! Onkel Dummpetter er en riktig dansbjørn! Ha-ha-ha! (Slipper pistolen paa gulvet).

DUMMEPETER (opdager det, river lynsnart smokken ut av munden, griper pistolen, sigter paa Bibs): Se so, min junge! Nu er det min tur, ferstor du! Nu har jai dai! Vil du bele om ferlatelse ock lofe at være snil for fremtiden?

BIBS (skriker som et barn): Ma-ma! Pa-pa!

DUMMEPETER (sigter paa Dandy og sier til denne): Skynd dai ut och hent din stok, Dandy! Men litt gesvindt, ferstor du!

DANDY (løper ut og kommer ind igjen med en stor stok).

BIBS (kaster sig forfærdet ned paa gulvet).

DUMMEPETER og DANDY griper i det samme fat i Bibs, vender ham rundt og prøver at banke ham med stokken).

BIBS (hyler i vilden sky): Ma-ma! Ma-ma! Ma-ma-a-a!

BIBS MOR (kommer løpende med en stor kyse paa hodet og en stormønstret kjole med langt slæp, farer bort og gir Dumme-peter og Dandy hver sin ørefik hvorefter hun tar Bibs op og bærer ham ut).

DANDY og DUMMEPETER (reiser sig slukørede og lister sig stille ut av hver sin dor).

DUMMEPETER: Ja, jai synes han er en hel voksfigur! Ha-ha-ha!

DANDY: Du skal icke gjøre nar av min lille Bibs, din dumhode!

DUMMEPETER: Dror du icke han liter av voksverk? Hahaha!

DANDY (stiller sig borte ved døren tilvenstre. Bak scenen lyder barnegraat): So! So! Stille! Stille! (Later som han gir barnet melk) Nu skal du faa din flaske! (Stemme bak scenen: Lille Bibs! Lille Bibs! Hvor er du?) So, nu roper min kuhne igjen! Ja, nu gommer vi! (Gaar ut med dukken).

DUMMEPETER: Jai har set maiet i mine dake, men so en barn har jai dock aldri sel! Wenn han nu gommer igjen er han vel blefen so stur som en kirketorn!

DANDY (kommer ind alene): Min lille Bibs skulde bate, min kuhne vilde bate ham, men batekar var blefen allfor iiten siden igor! Wi mo kjøpe en ny batekar!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

DUMMEPETER: Du skulde heller kjøpe en hel stur sjø med det samme! Ellers kan du kjøpe batekar hver dak for alle penge! (Der høres støi i bakgrunden. Dandy og Dumme-peter vender sig begge rundt. Borte ved væggen opdager de Bibs som staar og ser sig forundret rundt til alle sider.)

BIBS (komisk antrukket som spædbarn. Begge ben er snørt sammen nedentil, saa han maa hoppe. I begyndelsen taler han med tynd barnestemme, senere blir stemmen grovere og grovere. Han har et rundt, rødmsuset barnensigt): Papa! Pa-pa! Pa-pa-a-a-a!

Slutningsteau: Da Bibs' mor kommer ind og gir baade Dandy og Dumme-Peter hver en ørefiken og derefter tar sin „Lille Bibs“ paa armen.

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1.00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Spar
skotøiet
ved at indgni overlær og
saaler med
PINGVIN LÆDEROLJE.

Det Norske Livsforsikringselskap
FRAM A/s
overtar alslags livsforsikring ogsaa med
ukentlig præmiebetaling.

Alf Bjercke
MALERVARER

**Schweizer's
Silke**

direkte fra Schweiz told- & porto frit i Hus.
Forlang endnu i Dag vore garanteret solide Nyheder til Dragter
& Bluser: Duchesse, Foulards, Taffetas, Crêpes, Voile etc. fra
Kr. 4.25 per Meter, nye Bomuldstøjer for Sommerkjoler fra Kr. 2.15
per Meter. Særliges righoldig Udvalg i sort saavel som
hvidt og kulørt. Vor Kollektion sendes Dem mod et 20 Øres Fri-
mærke franko til Gennemsyn. Samtidig anbefaler vi vor nye
Kollektion i Dragter & Bluser syet og usyet med ægte Schweizer
Broderi paa Batist, Voile, Opaline etc. fra Kr. 8.25. Ogsaa denne
Kollektion sendes til Gennemsyn mod et 20 Øres Frimærke.

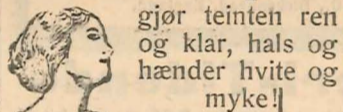
Schweizer & Co Luzern N 1 (Schweiz)

Vi bruker Nordström & Dues

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Fedora Sæpen

gjør teinten ren
og klar, hals og
hænder hvite og
myke!
Parfumerie
Sælges overalt. **J. Graarud, Bergen.**

En trussel.

„Hold nu godt fast paa tal-
lerkenerne, saa skal du faa lov
at bli pikkolo! Men taber du
dem, saa skal du studere!“

Gigt i benene.

Et fortrinlig middel.

En anseet videnskapsmand og professor i Chicago har fremsjillet elek-
triske indlægssaaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende
virkning for gigt i fætter og ben. — Elektriciteten faar ved disse saale-
anledning til at virke paa de følsomme nerver under fotsaalen og meddeler
derved en behagelig varme i fættene samt raskere blodcirkulation, hvorved
gigten forsvinder. Saalerne beskytter ogsaa mot forkjølelse og mangeslags andre
sykdommer. — Vi er **Eneforhandlere for Skandinavien** for disse saaler
og fører dem i alle a mindelige nummere. — Pris **Kr. 4.20** pr. par. Sendes
mot forskuftsbetaling, utenbys ogsaa mot postoprav fra **Morse-Agen-
turet, Rusløkveien 12, Kristiania.** (Opgiv fotens længde).

Brúk Bibrin itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin er det mest effektive middel mot flaa

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonikere og
messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat.
Musikdir. **C. EKBERG**, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnarp, Sverige.

Fregner

fjernes paa faa dage kun
med **Crème Any**. Efter
at ha prøvet alt mulig
uten resultat bør De gjøre
et sidste forsøk med
Crème Any; det vil De
ikke angre! Pris kr. 4.50.
Utenbys porto 50 øre.
3-dobbel portion 10 kr.
postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev
Kun egte fra
Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

Cyklen „SMART“

i alle modeller stadig paa lager.
Forlang katalog.
Forhandlere
antas.
Lakering,
Fornikling og
Reparationsverksted for Cykler.
„SMART“ Cyklefabrik,
Fritjof B. Aaberg,
Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben
Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike
med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49,
Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønster
utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kitteldragt til gutter paa 2—4 aar.

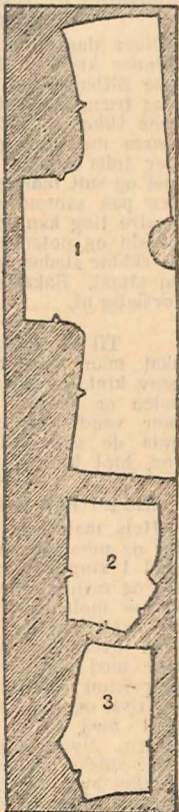
Man syr denne praktiske dragt av mørkebrunt, stripet stof.
Foran broderes et motiv med kulørt garn. Hulfald syes omkring

ærmene og halsutringningen,
Vidden sammenholdes av et hel-
te som lukkes foran. Lukningen
skjules av et brodert motiv. Der
medgaar 1½ m. stof av 70 cm.s
bredde. Mønsteret bestaar, som
bill. viser, av 3 deler.

- Fig. 1. Den halve kittel.
- „ 2. Forreste benklædel.
- „ 3. Bakerste —

Ved tilplipningen lægges møn-
steret langsmed stoffet. Midten
av kittelen langsmed stoffets
bret.

LEJETS FOLD

bestillingssedel paa
Sykurv nr. 13. Pris 15 øre.

AB, Ulyøelig skrift vorder lenskspedition!

Palmesøndag.

Palmesøndag-klokkene og vaar-
budet, lerkens jublende triller
pleier gjerne at møtes i festlig
samklang. Overalt i den kristne
verden finder de gjenklang, og
man mindes Bibelens ord: Da tok
de palmegrener og gik ut for at
møte ham og de ropte: „Hosianna,
lov et være den som kommer
i Herrens navn, Hosianna, du Da-
vids søn.“ De bredte palmegre-
ner paa hans vei, folkets hyldest
til sin konge, og det er fra disse
palmer at søndagen før paaske
endnu har sit sydlandske navn.

Ja, i Syden, der kan de pynte
kirkene med palmeblader — her
i vort kolde Norden er det en
umulighet. Ved pinsetid kan vi
pynte vore kirker med nyut-
sprungne birkegrener, men pal-
mesøndag kommer hos os saa tid-
lig efter en kold vinter, at det
store opstandelsesbud endnu ikke
har lydt for de slumrende spirer.
Hvis vinteren ikke har været alt-
for haard bringer piletrærne os
sine smaa lodne „gaasunger“ som
paaskegave, og paa mange steder
pleier man at pynte kirkene med
dem til paaske istedenfor palme-

grenene, som vort klima ikke kan
frembringe.

Paa mange steder blir gaas-
ungene anbragt i husene palme-
søndag for at forberede paaske-
festen ogsaa i hjemmene, og for
at lede sind og tanker paa de sto-
re høitidsdager som kommer.
„Lykke og velsignelse“ sier hus-
moren, naar hun sætter frem det
lyse vaartegn; dette forjættende
ønske gjemmer bak de enkle ord
en dyp betydning: „Ligesom de
spirende knopper forkynder natu-
rens opstandelse, saaledes forkynder
deres palmesøndagen at paasken,
hjertenes store opstandelsesfest,
nærmer seg.“

Det er en valker tanke at for-
berede vaarens store opstandel-
sesfest ved at bringe dens lyse
bud til hjemmene, likesom vi for-
bereder vore hjerter til at motta
det store glædesbud den kommen-
de søndag skal forkynde „Han er
opstanden“.

Lad op din Port saa vid,
nu kommer Naadens Tid,
nu kommer dig at gjeste
den største og den bedste.
Hosianna, Hæder og Ære
skal denne vor Koning være.

Riises
BAY-RUM-SNOW
DEAL DAG-CREME
Riises
BAY-RUM
(egle vinstindst)
Det bedste til Haarpleje
i Badet og i Vaskevandet.
Riises
TOILET-VINEGAR
Milde og friskende Toiletvand.
Foretrukket frem for Eau de cologne.
Faas overalt
Depot for Europa
A. H. Riise, Kbhvn. V. Tøler. 12.634

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fabrikation av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.
Forlang katalog over de artikler, der
interessere Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK - SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

DECI
Bruk
kun der
bedste
Hudcrem
Saar og rød hud
forsvinder straks
Desinficerer
Faas
overalt

„National“-Cyklen

Aller-
billigst. Aller-
bedst.
Letløpende og solid. Rimelige priser.
Forlang katalog. Telef. 3962.
Torvgaten 29, Kristiania.

ERNEMANN CAMERAS

anses for uovertræffelige. Vore stadi-
ge bestræbelser for yderligere at
fuldkommengjøre selv de allerbedste
modeller retfærdiggjør denne tillid
og gjør enhver kjøper til en overbevist
ven av vort fabrikkat. Erholdes
gjennem alle forretninger for foto-
grafiske artikler. Betaling i norske
kroner. Prisliste gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

Avtaler i Nord. Mønster-Tidende!

Etableret 1847.

Allcock's Plastre

Verdens mest utbredte
utvortes middel.

Rygsmarter.
Allcock's plastre er uforlignelige.
Styrker ryggen som intet
andet.

Lændesmerter.
Allcock's plastre lindrer straks.
og styrker samtidig lænderne,
samt genopvækker energien.

Allcock's er det originale og ekte porøse plaster.
I over 60 aar har det været hovedmidlet mot alle slags
smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.

Naar De trenger til en Pille Rent vegetabiliske.
TAG EN **Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)
FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Norsk Lotteri-Tidende

utkommer i Kristiania en gang hver maaned og koster kr. 3.00 pr. aar frit til-
sendt. Bladet vil inta trekningslisterne for alle av politiet tillatte utlodninger. Abon-
nenterne vil gjennem bladets »Spørsmålsside« faa alle opplysninger ang. utlodninger.
Har De lodder om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørsel
og De vil faa alle opplysninger. Bladet kan bestilles gjennem alle postanstalter i
Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

I alle
norske hjem,
hvor der spilles og
synges, maa her-
etter findes:
Den nye Folkeutgave av
**Halfdan Kjerulfs
Romancer og Sange.**
Dette bind indeholder paa 70 sider
de 30 mest sunge sange med
piano av vor første sangkom-
ponist, og koster kun: Heftet
kr. 5.00, indbundet kr. 6.00,
i Pragtbind kr. 7.00. Porto
udenbys 0.50.

Edvard Grieg-Album.
Indeholder 52 av Griegs vakreste
og mest populære kompositioner
for piano og for sang og piano.
Folkeutgave. Heftet kr. 5.00,
indbundet kr. 7.00. Porto 0.80.

NORSK MUSIKFORLAG,
Kristiania:
Karl Johansgd. 39.
Bergen:
Olav Kyrresgd. 29.

**PHOSPHOR-
ENERGON
PILLER**
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed,
Nervøsitet, Overanstreng-
else og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

- 50 -

- 51 -

Strø grener paa hans vei,
spar dine Klæder ei.
Alt folket bærer Palmer
og sjunge Høitidssalmer.
Hosianna, Hæder og Ære
skal denne vor Konning være.

Hjemmet.

Husgeraad av tin.

Nyere, bedre gjenstander av tin
renser man med pulveriseret kridt og
sprit, skyller dem og pudser dem
glansfulde med tørt kridt. Ældre og
mindre værdifulde tinsaker skurer man
med sand og soda, vasker dem rene
i regnvand og sætter dem til tør-
ring ved en varm komfyr.

Sennepsplaster

og sennepsplaster kunde ikke mangle
i noget husapotek, da de er meget hur-
tignvirkende lindringsmidler. Mot for-
skjellige slags nervelidelser, bryst-
krammer, hode- og tandpine, svim-
melhet, susing for ørene, besvimelser,
ryg- og hoftesmerter kan plastrene
brukes, og sennepsmel kan drysses
i grøtomsag og anvendes mot hold,
bronkit og lettere betændelser.

Badekar av zink

renses og pudses bedst med fin sand
tilsat salmiakspiritus.

At ta bort kaffeflekker.

Kaffe med melk eller fløte i sæt-
ter nogen ekle flekker, og hvis man
ved egen eller andres uforsigtighet
faar dem paa en ny kjole eller dragt
er det en kjedelig ting, og de fleste
midter vil i dette tilfælde vise sig
resultatløse.

Følgende middel til at ta bort kaf-
fe med melk eller fløte i skal imid-
lertid ha staat sin prøve og vist sig
at være udmerket. Flekkene strykes
over med glycerin, som skal ligge
paa en stund og saa vaskes av med

lunkent vand. Mens stoffet endnu
er fugtig, strykes det paa vrangen.
Selv de sarteste farver angripes ikke
ved denne fremgangsmaale.

En liten kommode-

Et morsomt litet haandarbeide som
man selv i disse tider kan lage for
næsten ingenting er en liten kom-
mode med seks skuffer til smaa ting
som knappenaaler, sikkerhetsnaaler,
trykknapper, hefter og maljer, ler-
retsknapper etc. Til kommoden bruk-
kes 6 tomme fyrstikæsker, som limes
sammen tre og tre saa de danner to
rader fyrstikskuffer med tre i hver.
Utenom lægger man en strimmel stof
man har, for eller lignende, som maa
være saa bred som æskene er lange,
og syr den sammen, idet man paa
forhaand limer den fast til æskene
hist og her. Derefter klipper man en
lignende strimmel tøy av et penere
stoff: fløiel, silke eller korsstingstoff,
og denne utstyres med broderi, malte
figurer eller border. Den maa natu-
rligvis faldes langs begge langsi-
dene eller bøies godt ind; den træk-
kes derpaa stramt rundt æskene og
sys sammen paa undersiden.

De seks æskene tas nu ut av hylst-
rene og hver især utstyres paa for-
og baksiden med stof som svarer til
betrækket. Man klipper av stoffet
smaa, avlange, firkantede stykker som
sys eller limes til æskene. Paa for-
siden syr man fast en knapp, etpar
knappenaaler eller trykknapper, slik
at man kan se utenpaa hvad skuffen
indeholder.

Naar kommoden er færdig ser den
ikke alene pen ut, men er virkelig
praktisk paa grund av de mange smaa
rum den indeholder. Det er en ting
som smaaapiker med lethed kan lage
til sin mor, tante eller ældre søster,
og den som først har vendt sig til
at ha en slik liten kommode staaende
paa sybordet eller toiletkommoden vil
ikke undvære den.

og saa er der det gode ved den, at
hvis en av skuffene gaar istykker,
hvilket jo jet kan hende, kan den i
en haandvending erstattes med en ny,
for fyrstikæsker hører jo til de ting
man altid har for haanden.

Vinduspudsning.

Hvis man er nødt til at pudse
vinduer i sterk kulde, gnir man dem
først med varmt saltvand og derefter
med en klut som har været dyp-
pet i saapevand og vridd let op, der-
etter gnis de tørre.

Naar man vil forhindre at der
danner sig is paa rutene oppløser man
27 gr. glycerin i 1/2 l. god spiritus,
lar blandingen staa og bli klar, dyp-
per en lerretsklut i den og gnir vin-
duene godt indvendig med den.

Rensning av lyst tøy og lyse filt- hatter.

Naar dagene blir længer og solen
skinner klart er det man opdager at
lyse filthatter og andre lyse klædes-
plag trenger til at renses. Hvis flek-
kene ikke er altfor stygge kan det
gjøres med tørt gips, idet man ber-
ster tøiet kraftig med den. Potetes-
mel og salt blandet sammen kan bruk-
es paa samme maate, og til mere
tandre ting kan man lage en grøt av
bensin og potetesmel, smøre den paa
de skidne steder og la den bli sittende
en stund. Bakefter bankes melstøvet
forsiktig ut.

Til at vaske av galosjer

skal man bare bruke vand og en
grov klut og gni dem med det til at
søien er fjernet, uten at der kom-
mer vand inn i galosjene. Bakefter
gnis de skinnende blanke med en
tør, bløt klut.

Middel mot mol.

Hvis man har faat
ler og man gjerne vil
mol i stoppede møb-
ler og man gjerne vil
fjerne mølen paa en
radikal maate, kan
man overhelde møb-
lene med den bedste
petroleum som er at
opdrive, og gni stoffet
godt med rene lin-
kluter. Møblene maa
være aldeles gjennom-
trukket av petroleum,
saa det siler av dem
og stilles derefter til

tørk i gjennemtræk. Hvis man skal
paa en reise, kan denne renselses-
proces foretas før man drager, for
det gaar jo temmelig lang tid for
petroleumslugten gir sig. Det er det
gode ved petroleum at den sjelden
skader trækket, men hvis dette er
særlig tandert kan man jo først pro-
ve paa en liten lap om petroleu-
men sætter skjolder.

Middel mot svette-

Bladene av den almindelige, smal-
bladete salvie-plante tørres og drik-
kes som te (kan kjøpes paa apote-
ket). Man drikker en kop svette-
te tre ganger om dagen: om mor-
genen, engang i dagens løp og om
aftenen før man gaar til sengs; teen
kan drikkes enten kald eller lun-
ken, men ikke varm, og man fortsæt-
ter med det til man merker svæ-
ringen.

Mat og drikke bør tas avkjølet og
der anbefales en let, men nærende
diæt.

Vinflekker paa duken.

En overraskende let maate at ta
bort vinflekker paa duker og ser-
vietter er at stille en skaal med varmt
vand like under flekken, men slik
at selve stoffet ikke berører van-
det. Ved den opstigende damp blek-
ner flekken, saa den tilsidst kan vas-
kes helt av med saape og varmt
vand.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling
bestiller undertegnede hermed materiale til haand-
arbeide nr. 13.

Pris kr. øre.

For et beløp under kr. 3.00 bedes betalingen in-
dsendt i frimerker sammen med bestillingen. —
Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for
abonnenten.

Hvad der interesserer damene.

Moderne haandvæske med sydde perleborder.

(Hertil hører bill. 1-3.)

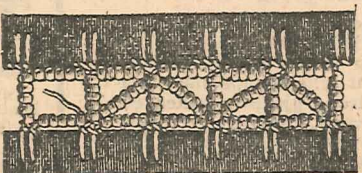
Til denne pene lille væske bruges fire stykker mørkeblaa taft av 19 cms bredde, som forbindes med hverandre med sydde perleborder. Der er to forskellige border som anbringes skiftevis og de ses i virkelig størrelse paa bill. 2 og 3. Silken faldes med en 1/2 cm. bred fald og borden syes med blaa staa-perler paa følgende maate med broncefarvet kunstsilke.

1. rad: * 2 knaphulsting om den faldede kant, 5 perler trækkes paa, et rum som 5 perler springes over paa tøiet, der gjentas stadig fra * (det kan anbefales at fæste perlene med et litet sting om stoffets kant, hver gang man har sydd de 2 knaphulsting, perlene ligger da mer fast). Denne rad syes i den næste silkestribe, og man maa passe paa at knaphulstingene kommer like overfor hverandre. Saa forbindes de to silketøideler paa følgende maate: 2. rad: Garnet løres tilhøire ved den øverste kant ved siden av de to første knaphulsting, og idet der syes fra høire til venstre, trækkes 5 perler paa, garnet trækkes fra høire til venstre gennem de følgende 5 perler ved den nederste stokkant, 5 perler trækkes paa, de næstnæste 5 perler ved den øverste kant gennemtrækkes fra høire til venstre, 5 perler trækkes paa, de næstnæste 5 perler gennemtrækkes fra høire til venstre ved nederste kant, og der gjentas fremdeles fra *. Raden ender med en lodret perlestav. Paa denne maate dannes alle de lodrette staver iborden. Man syr saa tilbage, idet man denne gang lar garnet gaa gennem de lodrette staver av de randperler, som før blev sprunget over. — 3. rad (begynder ved venstre, øverste hjørne av første sirkant): ** 6 perler trækkes paa, den nederste perlestav gennemtrækkes fra høire til venstre, og den lodrette stav tilvenstre gennemtrækkes nedenfra opover, og derpaa gennemtrækkes den sidste, skraa perlestav tilvenstre ovenfra nedover mot høire, i samme trekant gennemtrækkes perlene i de 3 sammenstøtende staver oventil fra høire til venstre. Saa gennemtrækkes næste stav tilhøire nedenfra opover og næste, øverste tverstav fra venstre tilhøire, 6 perler trækkes paa, de 2 gennemtrukne perlestaver gennemtrækkes endnu en gang paa samme maate og derpaa den sidste, skraa stav. De 3 sammenstøtende staver tilhøire nedenfor i trekanten, den nederste tverstav og den skraa tilhøire gennemtrækkes endnu en gang, saa gjentas stadig fra **.

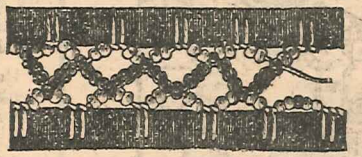

1. Haandvæske med sydde perleborder. (Hertil bill. 2 og 3.)

1. rad: * 2 knaphulsting om den faldede kant, 5 perler trækkes paa, et rum som 5 perler springes over paa tøiet, der gjentas stadig fra * (det kan anbefales at fæste perlene med et litet sting om stoffets kant, hver gang man har sydd de 2 knaphulsting, perlene ligger da mer fast). Denne rad syes i den næste silkestribe, og man maa passe paa at knaphulstingene kommer like overfor hverandre. Saa forbindes de to silketøideler paa følgende maate: 2. rad: Garnet løres tilhøire ved den øverste kant ved siden av de to første knaphulsting, og idet der syes fra høire til venstre, trækkes 5 perler paa, garnet trækkes fra høire til venstre gennem de følgende 5 perler ved den nederste stokkant, 5 perler trækkes paa, de næstnæste 5 perler ved den øverste kant gennemtrækkes fra høire til venstre, 5 perler trækkes paa, de næstnæste 5 perler gennemtrækkes fra høire til venstre ved nederste kant, og der gjentas fremdeles fra *. Raden ender med en lodret perlestav. Paa denne maate dannes alle de lodrette staver iborden. Man syr saa tilbage, idet man denne gang lar garnet gaa gennem de lodrette staver av de randperler, som før blev sprunget over. — 3. rad (begynder ved venstre, øverste hjørne av første sirkant): ** 6 perler trækkes paa, den nederste perlestav gennemtrækkes fra høire til venstre, og den lodrette stav tilvenstre gennemtrækkes nedenfra opover, og derpaa gennemtrækkes den sidste, skraa perlestav tilvenstre ovenfra nedover mot høire, i samme trekant gennemtrækkes perlene i de 3 sammenstøtende staver oventil fra høire til venstre. Saa gennemtrækkes næste stav tilhøire nedenfra opover og næste, øverste tverstav fra venstre tilhøire, 6 perler trækkes paa, de 2 gennemtrukne perlestaver gennemtrækkes endnu en gang paa samme maate og derpaa den sidste, skraa stav. De 3 sammenstøtende staver tilhøire nedenfor i trekanten, den nederste tverstav og den skraa tilhøire gennemtrækkes endnu en gang, saa gjentas stadig fra **.

2. Perleborder til haandvæskens bill. 1. (Virkelig størrelse.)

3. Perleborder til haandvæskens bill. 1. (Virkelig størrelse.)

Paa borden bill. 5 syes en rad i kanten av stoffet likesom 1. rad paa bill. 3; men her skal knaphulstingene træffe paa skraa, og perlene skal danne smaa buer, som bestaar av 2 kobberfarvede, 1 broncegul og 2 kobberfarvede perler. Forbindelsesraden utføres med bronceperler saaledes: Man gennemtrækker stadig avvekslende den 3. perle paa næste bue, ++ trækker 3 perler paa, ved randen like overfor gennemtrækkes 3. perle paa næste bue, som gjentas fra ++. Naar posens 4 deler er blit forbundet ved perleborder, trækker man stoffet sammen nede i posens spids og skjuler sømmen med en liten bue, som hekles med gul silke. Man lukker 3 l. (luftmasker) til en ring, hekler 8 f. m. (faste masker) om ringen og derpaa 5 omganger med 1 f. m. i hver av de følgende f. m., idet der tas 2 m. ut i hver omgang.

(Til løpegang oventil hekles med gul silke stadig avvekslende 1 stangmaske eller pinde om sømmen, 1 picot, bestaaende av 5 l., 1 f. m. i den 4. l., 1 l., et litet stykke springes over. Man forer væsken med broncegul silke og hekler snoren i l. av flerdobbelt sammenlagt, gul silke.

Heklet mellemverk til forklær, tepper, løpere, puter, gardiner etc.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Til dette stilfulde mellemverk slaar man op 65 m. (masker) og hekler:

1. rad: 1 st. (stangmaske eller pinde) i den ottende-sidste l. (luftmaske), 3 st. ved siden av (de hekles i de næste 3 m.) 4 ganger avveksl. (avvekslende) 2 l.

Bill. 1. Heklet mellemverk til forklær, tepper, løpere, puter, gardiner etc. (Hertil hører bill. 2.)

og 1 st. i den tredienæste m., 6 st. ved siden av, 2 l. og 7 st. (den første st. hekles i den tredienæste m. de øvrige 6 st. i de næste 6 m. ved siden av) endnu 1 gang 2 l. og 7 st., 4 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

2. rad: 4 st. (den første st. i hver rad hekles altid i forrige rads næstsidste st. og de følgende 3 st. ved siden av) 3 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 ganger avveksl. 2 l. og 7 st., 2 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, endnu 2 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

3. rad: 4 st., 2 l. og 7 st., 3 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 ganger avveksl. 2 l. og 7 st., 2 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

4. rad: 4 st., 2 l. og 7 st., 3 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

5. rad: 4 st., 2 l. og 10 st., 4 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 7 st., 2 l. og 4 st., endnu en gang 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

6. rad: 4 st., 2 l. og 10 st., 2 l. og 7 st., 6 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

7. rad: 4 st., 2 l. og 4 st., 3 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 9 st. ved siden av, 2 l. og 1 st. ved siden av, 2 l. og 7 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

8. rad: 4 st., 2 l. og 7 st., 2 l. og 4 st., 3 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 9 st. ved siden av, 2 l. og 7 st., 2 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

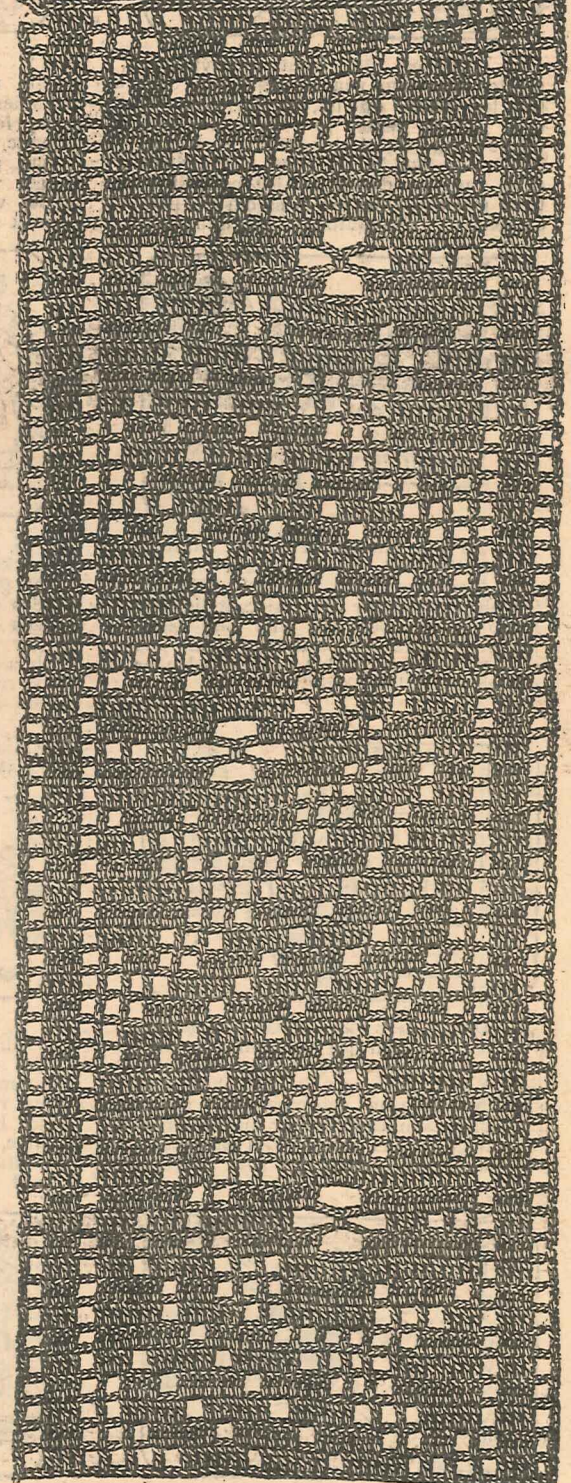
9. rad: 4 st., 2 l. og 21 st., 3 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., endnu 1 gang 2 l. og 4 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l. og arbeidet vendes.

10. rad: 4 st., 2 l. og 4 st., endnu 1 gang 2 l. og 4 st., 2 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 9 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den sjettenteste st., 12 st. ved siden

av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes. 11. rad: 4 st., 3 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 6 l., 1 f. m. om midten av de følgende 5 l., 6 l., 1 st. i den fjerdenæste st., 9 st. ved siden av, 3 ganger avveksl. 2 l. og 4 st., derpaa 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

12. rad: 4 st., 2 l. og 10 st., 2 ganger avveksl. 2 l. og 1 st., 9 st. ved siden av, 5 l., 1 st. om den fjerde av de næste 6 l., 12 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l. Arbeidet vendes.

Naar man først er naadd saa langt, kan man med letthet hekle videre direkte efter bill. 2.

Bill. 2. Heklet mellemverk til forklær, tepper, løpere, puter, gardiner etc. (Litt forstørret gjengivelse.)

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

Oljetryk (imiterede malerier). Stort prisnedslag.
Fra 1ste februar har vi nedsat vore oljetryk med indtil 33 1/2%. Et parti i størrelse 39 x 51 cm. utsælges for 25 ore pr. stk. Skriv efter katalog og betingelser.
Abels Kunstforlag, Wilsesgate 4 .. Kristiania.

„NORSKE FOLK“
Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

Centralbanken for Norge
Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.
Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.
Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**
Filialer: **Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.**
Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

VIL DE BLI
dygtig elektrisk montør, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter, etc., saa deltag i vor velkjendte undervisning pr. korrespondence. Ingen forkundskaper fornødne.
Bemerk. Vore kurser anbefales av flere av Sveriges mest fremragende ingeniører. Flere anbefalinger bekræfter dette. Vi underviser ogsaa i enkelte fag, saason matematik, mekanik, maskintegning, elektr. ledningers montering, elektr. maskiner, vandturbiner, dampkjøler, dampmaskiner, dampturbiner, landmaaling m. m. Forlang prospekt. De faar det gratis.
Sveriges Tekniska Korrespondens-institut, Kungsg. 53, Malmö, Dir.: Civilingenjör C. F. Lundberg.
Send mig prospekt for det fag eller emne, jeg har understreget.
Navn _____
Adresse _____

Tegn Dem som abonnent paa „Nordisk Mønster-Tidende“

Naar man vil bruke en gammel ridderrustning som askebæger.

1. „Det er ofte høist merkværdige maater man kan naa sit maal paa. Det kan jeg snakke om nu, for forleden dag stod jeg og ventet paa Sunbeam; hun hadde lovet mig et stevnemote, men kom ikke. Jeg skulde ha noget at fordrive tiden med og derfor ga jeg mig til at tælle pengene mine, for at se om jeg hadde raad til en konditortur med Sunbeam.

2. Uten at jeg la merke til det var min rival kommet bort til mig — jeg kalder ham Sorte-Jakob eller Jakob Næse, fordi det meste av hans hode er næse. Ondskapsfuld og beregnende som han alltid er kastet han et bananskal like ved mine ben. Og ganske riktig. Det varte ikke længe før jeg faldt pladask og mistet alle pengene mine.

3. Pengene havnet i Jakob Næses hat. Fyren var nemlig behændig ogsaa. Men ikke nok med det: Han tok ogsaa min elskede fra mig. Sunbeam kom nemlig i samme øieblik som jeg sat paa marken og talte kulene i mit hode. Fyren var fræk nok til at by hende armen og fortælle at han skulde hilse fra mig og si at jeg sendte ham i mit sted.

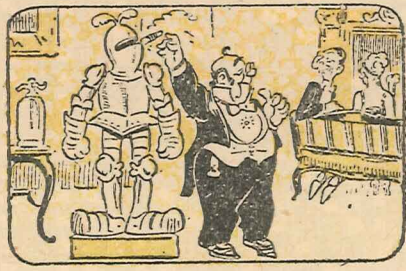
4. En slik lumpenhet maatte naturligvis straffes, det var jeg ikke i tvil om, men hvorledes? Jeg snick mig sagte efter dem. Utenfor en antikvitethandler horte jeg Sunbeam si idet hun pekte paa en gammel ridderrustning: „En slik en har far alltid ønsket sig, men den er naturligvis altfor dyr.“

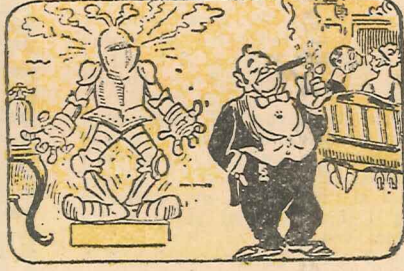
5. „For dyr?“ gjentok Jakob Næse. „Ikke noget er for dyrt naar det gjælder at glæde min lille solstraale eller hendes herr far.“ Saa kjöpte han rustningen og det var ikke smaa penger han gav for den — heldigvis. Det hadde han godt av for meningen var jo tydelig: Fyren vilde indsmigre sig hos faren med sin gave.

6. „Og naar man først har faat faren paa sit parti følger datteren snart efter,“ tænkte Sorte-Jakob, mens han slæppte avsted med den tunge rustning saa svetten silte nedover næsen hans. Han skulde bare ha visst hvorfor rustningen var saa tung. Men denne viden var forbeholdt Sunbeam og mig. (Se baade dette bilde og det foregaaende.)

7. Da jeg selv var tilstede ved gavens overrækkelse kan jeg personlig indestaa for at den blev mottatt med stor glæde, og det saa unegtelig ut til at Jakob Næses chanser som svigerson var steget betydelig. Sunbeams far er meget barnslig anlagt og det moret ham umaadelig at bruke ridderrustningen som askebæger.

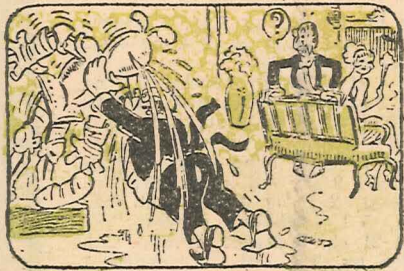
8. For mig som opholdt mig ind i rustningen var det ikke nogen ublandt fornøielse at faa brændende cigartumper puttet ind. Der utviklet sig en røk som ved en liten ildebrand og jeg holdt bokstavelig talt paa at brænde inde, og det var ikke for at bli et bytte for luene at jeg hadde slaat mig ned i rustningen.

9. Tilslidst blev det saa ilde at jeg tænkte paa at tilkalde brandvesenet. Der var nemlig ingen av de tilstedeværende som saa ut til at ville hjelpe mig. Da opdaget jeg pludselig gjennom røken en sifon med sodavand. Hurtig grep jeg den og paabegyndte det ingenlunde behægeige eller lette slukningsarbeide.

10. Det lyktes mig virkelig efter noen minutters spændende kamp at bli herre over ilden og jeg begyndte atter at kunne trække pusten frit. Da vilde Sunbeams far atter til at bruke min hyggelige bolig til askebæger. „Nei,“ tænkte jeg, „det skal der ikke bli noget av!“ Saa gav jeg ham et ordentlig spark.

11. Jeg antar at den gamle mand misforstod situationen . . . han ante jo ikke noget om min tilstedeværelse . . . nok av det, han sprang til og grep fat om ridderrustningen, formodentlig i den tro at den holdt paa at velte. Jeg benyttet anledningen til at sprøite ham ordentlig over med resten av sodavandet. Stakkars mand!

12. Men nu var han ogsaa blitt sint . . . paa Sorte-Jakob som hadde git ham en slik gammel, forhekset stas, som han uttrykte sig. Mens han satte efter den flygtende Jakob i største ophidselse, underholdt Sunbeam og jeg os paa det bedste. Nu varer det nok en stund for Jakob Næse gaar paa frierfotter igjen — ihvertfald hos Sunbeam!

Saa seigt som Jær.

„De kommer aldeles til at ligne virkelige kniver og gaffer,“ sa en forslagen kjeltring til sig selv, mens han stod og holdt paa at klippe ut forskjellige spise-redskaper av en blikplate.

Han ombyttet behændig disse med et sæt kniver og galler av fineste sort som laa paa bordet hos den rike lord Dick. Tjeren som skulde bære maten ind, merket ingenting.

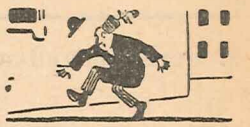

Og da Lord Dick derfor litt efter gav sig til at gnå løs paa en lækker gaas med blikredskapene er det ikke mer, end rimelig at hans forsøk paa at skjære den istykker gav daarlige resultater.

„Væk med den fordømte gaasen!“ sa Lord Dick og kastet gaasen ut av vinduet. Han trodde det var den som var gammel og seig. „All gik efter beregningen,“ sa skurken da han tok imot gaasen utenfor vinduet.

Smaapluk.

„Den herren maa sandelig være en stor blomsterelsker! Tænk en blomsterpotte faldt ned fra vor veranda like i hodet paa ham . . . og han saa ikke op engang . . . tok bare blomsten ut av den istykkerslaatte blomsterpotte, stak den i knaphullet og gik videre.“

Nora: „Jeg kunde ikke bestemme mig hvem av mine tilbedere jeg skulde vælge. Derfor sendte jeg dem bort til far og lot hans samtykke være det avgjørende.“

Thora: „Naa — og saa?“

Nora: Nu sitter jeg værre i det end noensinde. Han har git sit samtykke til dem a.l.sammen.“

„Skuespilforfatteren Herlofson har nok en udmerket medarbeider i sin kone.“

„Hvorledes det?“

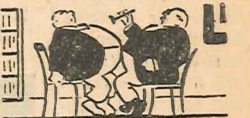
„Jo, hun lager en scene hver eneste dag.“

Naar man trætter.

„Du skal nu ogsaa bestandig være av en anden mening!“

„Jeg, nei, tværtimot!“

Doktoren: „Vær saa venlig at rykke litt nærmere!“

Gjæsten (idet han betaler): „Drikkepenger er jo forbudt her i kafeen?“

Kelneren: „Ja, her? Eplet, var ogsaa forbudt i Edens have.“

En herre kommer paa besøk til sin fodeby og møter et likføige paa veien. „Hvem er det som blir begravet?“ spurte han.

„Det er gamle Johansen,“ svarer en av følget.

„Nei, tænk, er han død?“

„Javist er han død! Tror De vi holder generalprøve kanske?“

„Lady“-Cream

er et hurtig virkende middel mot kvisser, hudorm og uren hud.
 „Lady“-Cream er det mest effektive middel mot frost, tør og sprukken hud og andre hudurenheter.
 „Lady“-Cream renser huden og gjør den behagelig, bløt og forfrisker utseende.
 „Lady“-Cream faas i portioner à kr. 3,50 og i kr. 5,00 pr. krukke i enhver velassortert parfumerforretning over det hele land samt fra

**Internationalt
 Kemisk Institut,**
 - Postbox 5 -
 Solligt, Kristiania.

DUX er den bedste sløpemaskine til Gillette Blade

Komplet i etui kr. 10,00

over 18,000 i bruk

Kvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbagebetales beløpet
FORSENDT PORTOFRI
 Hovedagentur for Norge:
Marc Hansen & Einar Clausen A/S
 Vaagsalm. 3, Bergen

Franske Parfumer, Sæper, Crêmer og Pudder.

Marth. Jacobsen,
 Parfumeri,
 Grønsen 17, Kristiania.

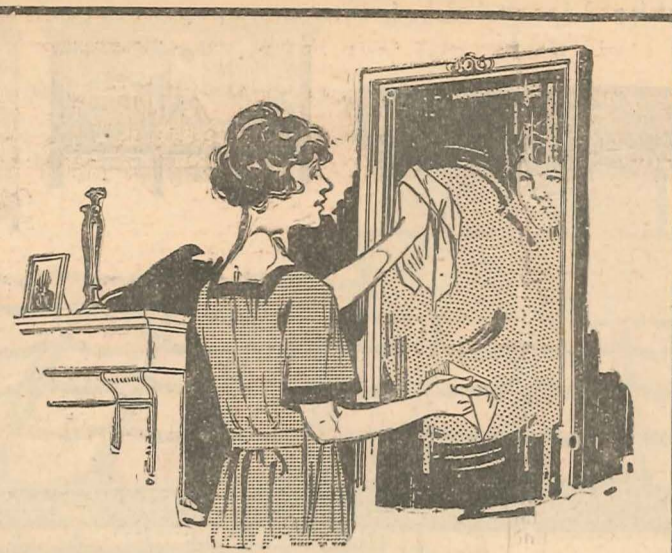
TIGER-CYKLEN

- i 1920 som altid -
den bedste!
 5 aars garanti. Glimrende anbefalet. Forlang prislister. Agenter antas.
OLAF B. ANSETH,
 Cykelforretning,
 Markv. 58, Kristiania.
 Telefon: 21140.
 Telegramadr.: „Tiger“.

Viola FRO med garanti

Kun I. kvalitet frø av bedste sorter bliver forsendt. Med hver sending følger et garanti-bevis. Alle andre sorter som ikke er nævnt her leveres til billigste pris.

Urtefrø.	1/2 kg. kr.	20 gr. øre	10 gr. øre	portion øre
Agurk, drueagurk	15	90	45	10, 20
— slange agurk	13	80	40	10, 20
— asie-agurk	12	70	35	10, 20
Kryb-snittebønner	5	40	20	20, 20
— voxbonner	5	4	20	20, 20
Græskar uten ranker	15	90	45	10, 20
— runde, grønne	12	70	35	10, 20
— lange, gule	15	90	45	10, 20
Gulerod, karot, kort	10	60	30	10, 20
— Nantes, halvlang	9	60	30	10, 20
— James	5	40	20	10, 20
Vinterkaal, grønskaal	6	40	20	10, 20
Hvidkaal, anemoner	12	70	35	10, 20
Rødkaal	18	120	60	10, 20
Kruspersille, ekstra	6	40	20	10, 20
Korvel, ekstra kruset	6	40	20	10, 20
Løk (frø) blodrøde	25	180	90	10, 20
— gule, Zittauer	20	160	80	10, 20
Pastinak	6	40	20	10, 20
Persillerødder	6	40	20	10, 20
Porre, sommerporre	25	180	90	10, 20
— vinterporre	25	180	90	10, 20
Radiser, røde, hvsp.	3	30	15	10, 20
— istap, lange, hvide	4	40	20	10, 20
Roer, majroer, hvide	5	40	20	10, 20
Rødbeder, lange	6	40	20	10, 20
— runde, ægyptiske	6	40	20	10, 20
Salat, hovedsalat	10	50	25	10, 20
— snitsalat, tidlig	9	50	25	10, 20
Selleri, knold	30	90	45	10, 20
Spinat, Victoria	2	30	15	10, 20
Timian, vinter	—	—	—	10, 20
Ærter, tidlige	2	20	10	10, 20
— lave Marrow	3	20	10	10, 20
— høie Marrow	3	20	10	10, 20
— sukkerærter, høie	4	30	15	10, 20
— tidlige, lave	4	30	15	10, 20
Blomsterfrø.	20gr 5g	1g	1g	pr. øre
Aster strudsfler bl.	800	260	90	25
Levkøier, storbl., bl.	—	630	210	25
Potte-nellik	—	535	180	50
Limnium, rødt blomst	75	25	—	10
Linum, rød hør	200	70	25	10
Roseda, rødblomstret	160	55	20	10

Paa denne synlige overflate **Bon Ami**

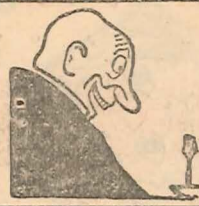
For overflaten av et speil, hvor hver flek er uhyggelig som et saar i et ansigt, er „Bon Ami“ et enestaende rensningsmiddel. Bare gni en vaat klut paa et stykke „Bon Ami“! Resultatet er en saapelignende masse. Dæk glasset med et tyndt lag av denne masse. For et tyndt lag er like saa godt som et tykt. La det tørre, gni det saa av med et bløtt stykke tøy. Efter denne proces vil glasset bli blankt og skinnende, det vil bli klart som luften en norsk septemberdag.
 „Bon Ami“ er ogsaa ypperlig for pudsning av metal, vinduer og malte gjenstander.
 Ved indsendelse av 15 øre i porto tilsendes 2 prøvestykker gratis.
BON AMI CO.
 Kristiania Havnelager, 9 etg.

122N

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter
Apotheker Wolffs Haarfarve.
 Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt.
 Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
 Wolff's Magasin, grønsen 10, Kristiania. A.

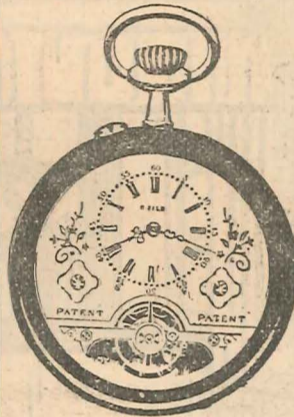

Wolff's Likøressenser.
 Curacao, Munk, Chartreuse, Maraskino, Cacao, Mocca, Kirsebær, Pepermynte, Rhum, Genever etc.
 Cognakessens, Whiskyessens, Akkevittessens.
 Pris kr. 1.00 pr. fl. Porto utenbys 50 øre.
Enefabrikant Wolff, Grønsen 10.
 Kristiania, A.

Enhver, som lider af Blegspot, Aftagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Solvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

192 timer

(Formindsket tegning av uret).

eller 8 hele døgn gaar dette ekte schweitzer-ur efter hver optrækning. Det er indlysende, at verket i et saadant ur har muligheder for at være 8 gange saa holdbart, som i et almindeligt ur, hvor fjæren og de dermed forbundne hjul hvert døgn maa trækkes op paa ny. Hittil har lommeure med 8 døgn's verk kun været i handelen til forholdsvis høie priser, men det er gaat med disse ure like som med andre ting: naar de kan fabrikeres i store mængder, blir prisen betydelig billigere. Vi har fra en verdenskjendt fabrik i Schweiz efter store anstrengelser endelig igjen faat et større parti av disse ure hjem, som vi idag tilbyr til en ekstra billig pris. Urets værdi er 25 kr., men vi bortsælger det for cirka halvdelen, nemlig **13 kr. 35 øre** pr. stk., for at enhver kan faa raad til at anskaffe sig dette enestaende gode og holdbare ur. Verket er et ekte schweitzer-verk, meget solid forarbejdet, og gaar som ovenfor bemærket i 8 hele døgn efter hver optrækning. Selve uret er av hvidt, holdbart metal, forsynet med svære for- og bakkapsler og cremfarvet talskive med forgyldte ornamentar og synlig gang.

Vi gir Dem paa dette ur vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 - fem - aar. Hvert ur blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert.

Uret sendes pr. efterkrav plus 50 øre porto. 2 ure sendes porto-frit. Saaframt De ikke er fuldt ut tilfreds med uret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake. Vort forraad er yderst begrænset, indsend derfor bestilling endnu idag.

Varemagasinet A/s, Kristiania D.

1 Anemoner. Herlige storblostmestrende anemoner i vidunderligt præktigt farvespil. Blomstrer hele sommeren. Trives overalt. 6 stk. 35 øre. 12 stk. 165 øre. 24 stk. 295 øre.

2 Ranunkler. Præktige dobbelte blomster i meget smukke farver. Glimrende gruppeblomst. Fortrinlig til avskjæring. Ny Praktblanding. 10 stk. 75 øre. 15 stk. 95 øre. 25 stk. 165 øre.

3 Enkelte begonia. Ekte kjæmpeblomstrende, store utsøgte knolde i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget, sortrød. 1 stk. 35 øre. 6 stk., en av hver farve, 195 øre.

4 Dobbelte begonia. Ekte store dobbelte præktige blomster. Allerbedste kvalitet i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget, sortrød. 1 stk. 38 øre. 6 stk., en av hver farve, 225 øre.

5 Frynsede begonia. Allersmukkeste begonia, den herligste potteplante. Praktfulde frynsede blomster i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget og sortrød. 1 stk. 48 øre. 6 stk., en av hver farve, 275 øre.

6 Nyprægt-gladiolus. Nyheter i følgende farver: rengul, indigoblaa, sortbrun, laksrosa, mørkrød, laksfarvet, orangerød, mørkviolet, lysgul, renhvid, karminrød, skarlaget. 1 stk. 33 øre. 12 stk., en av hver farve, 390 øre.

7 Prægt potte-lilier. Majestætiske kjæmpelilier med vidunderlig smukke blomster, fornemste og mest elegante potteplante, kjæmpeløk, praktløk. Farver: hvid, rosa, rød. 1 stk. kr. 1,75. 3 stk., en av hver, kr. 4,95.

8 Montbretia. Præktigbrider. Store, kraftige knolde. Meget smuk pryde- og gruppeplante. Eleganteste vaseblomst. Gule, orange og røde nuancer i blanding. 10 stk. 98 øre. 15 stk. 145 øre. 25 stk. 195 øre.

9 Ny potte-calla. Ny ekstragode varieteter, meget kraftige knolde. Smukkeste og mest yndede potteplante i 3 farver: stor renhvid, rengul, hvid med brogede blade. 1 stk. kr. 1,45. 3 stk., en av hver, kr. 3,80.

10 Cactus-georginer. Ekte finstraaede, utsøgte, herlige og riktblomstrende sorter av egen kultur i smukkeste farver: rosa, hvid, skarlaget, orange, lysgul og purpur. 1 stk. 85 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

11 Kjæmpe-georginer. Ny praktfulde sorter med vældige blomster (ca. 20 cm. i gjennemsnit). Uuaadelig riktblomstrende. Farver: gul, rosa, lildrød, purpur, rengul, hvid, violet, orange. 1 stk. 85 øre. 8 stk., en av hver, kr. 5,95.

12 Pompon-georginer. Vidunderlig smukke blomster. Praktfuld til grupper og avskjæring. Nye og meget sjældne sorter av egen kultur. Farver: mørkrød, orange, purpur, charmois, gul, hvid. 1 stk. 90 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

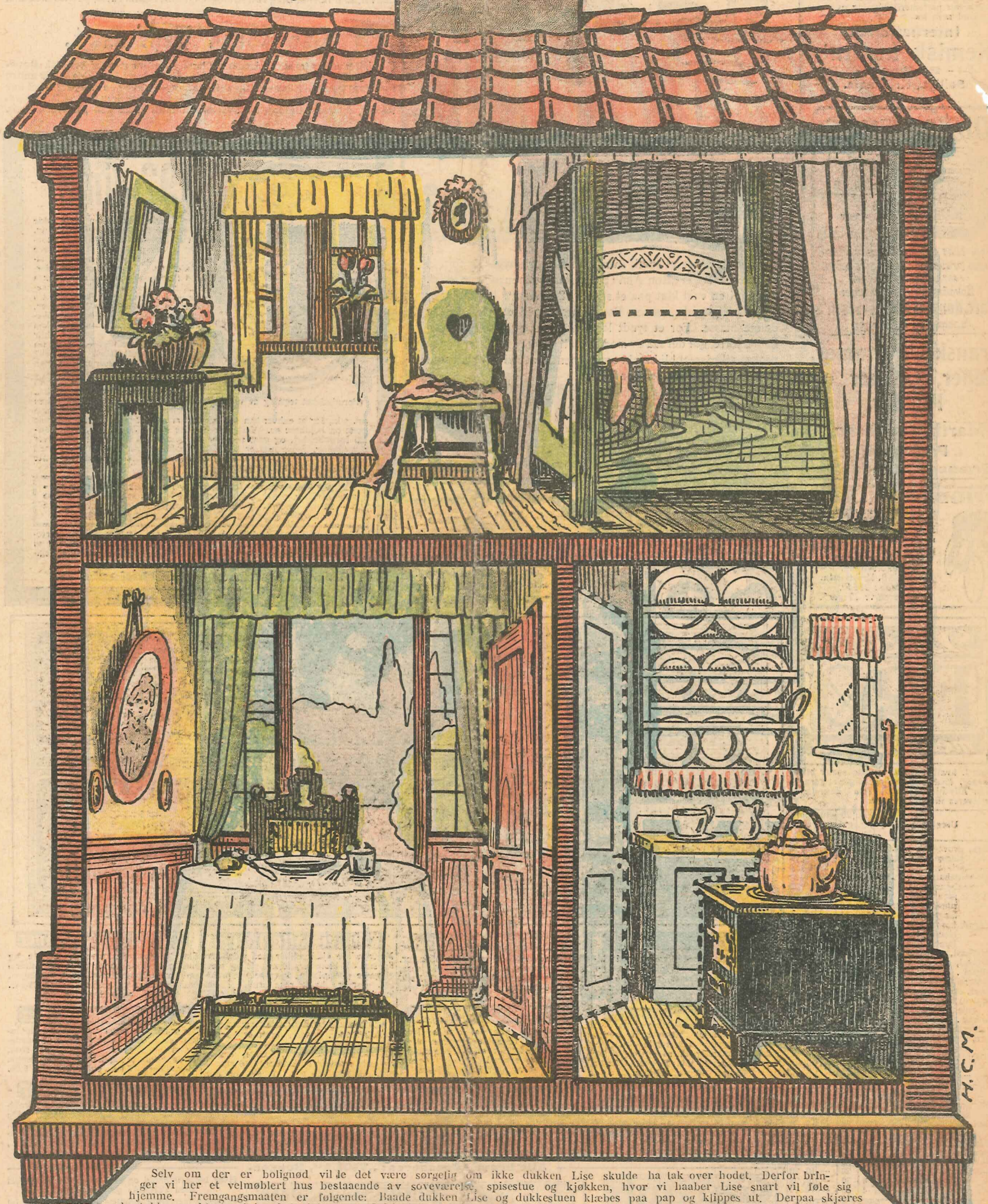
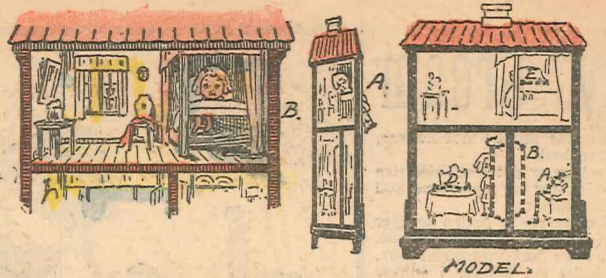
Garanti!
 Enhver ordre sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøperen først kan se varerne. Med hver ordre følger et nummereret garanti-bevis.

Alle breve adresseres: „VIOLA“, Bergen.

Viola BERGEN
 FRØHANDEL
 IMPORT-EXPORT
 BLOMSTERKNOLLE
 BLOMSTERLØK

Hver blomsterknold og hver pakke frø er merket med „VIOLA“ garantistempel.
 Illustrert farvetrykt prislister med billeder malet efter naturen av alle „Viola“ blomsterknolde m. m. sendes gratis og franko.
 Varerne sendes overalt, omhyggelig pakket og under den mest betryggende enestaende garanti: Paa forlangende uten efterkrav og av varerne ikke tilfredsstillende, tages de tilbake.

Dukke Lises dukkehus.

H.C.M.

Selv om der er holignød vilde det være sorgelig om ikke dukken Lise skulde ha tak over hodet. Derfor bringer vi her et velmøblert hus bestående av soveværelse, spisestue og kjøkken, hvor vi haaber Lise snart vil føle sig hjemme. Fremgangsmaaten er følgende: Baade dukken Lise og dukkestuen klæbes paa pap og klippes ut. Derpaa skjæres de tykke punkterte linjer helt igjennem: I kjøkkenet linjen A ved komfyren og B ved døren (se modellen), i spisestuen linjen C ved døren og D mellem bordet og stolyggen, og i soveværelset linjen E like under hodeputen. Klæb tilsidst en støtte av pap bak huset saa det kan staa. Naar Lise sættes ind i de forskjellige revner kan hun staa ved komfyren og koke kaffe, gaa gjennem døren ind i spisestuen, sætte sig ved bordet og tilslut gaa og legge sig om aftenen. Se figurene A og B.